

Hajnal Könyvek 06.

Jelen-Lét

2008

Найнал Кӧнҕбек 06.

Jelen-Lét

2008

Sorozatszerkesztő: Baranyai Attila

A kötet szerzői:

Ábrahám Istvánné	Maszong József
Bajnóczi Piroska	Mayer Zsó
Benke Rita	Mézes Mónika
Bíró Pál Tibor	Molnár Lajos
Bodó Csiba Gizella	Molnár Szilvia
Bor Erika	Móricz Eszter
Csatlós András	Nagy Erzsébet
Csente Valéria	Nagy László Zsolt
Csontos Márta	Ódor György
Dénes Mónika	Őszi Anita
Egry Artúr	Péter Erika
F. Bozó Éva	Poroszlay Gabriella
Fazekas Margit	Rácz Katalin
Fekete Eszter	Simon Roland
Fortune Brana	Sz. Gábor Ágnes
Geisz László	Szabolcsi Erzsébet
Gósi Vali	Szabó Edit Irma
Hajdu Mária	Szabó Gitta
Hanyecz István	Szakáli Anna
Kamarás Klára	Szijártó Károly
Kátai Hedvig	Szilágyi József
Keszy-Harmath Dániel	Tatár Judit
Kiss Angéla	Újlaki T. Erzsébet
Koródi Sándor	Várhelyi Klára
Kovács Daniela	Végh Sándor
Kovács József Tibor	Viemann László
Kovács Károly	Vozárik Lajos

Vörös Bernadett

Borító grafika: Garai Tímea

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes

ISSN 1587-2912

Köszönet a győri Vizuális Pedagógiai Műhelynek, hogy segítségével létrejöhett e kiadvány, továbbá köszönet a szerzőknek az írásaikért.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy részletek reprodukálásának jogát!

ΒΕΒΕΖΕΤΕΣ

Kedves Olvasó!

A Barátok Verslista immár nyolc éve olyan baráti társaságot ölel fel, akik közül egyre többen kerülnek be a mai magyar irodalmi élet vérkeringésébe. Az amatőr irodalmi élet egyik színfoltja az általunk fenntartott weboldal (www.verslista.hu), ahol tagjaink alkotásai, a Lista életének eseményei olvashatók, láthatók. Listánk fő témája ugyan az irodalom, de – mint honlapunkon is megfigyelhető – nagy figyelmet fordítunk a képzőművészetre és a zenére is.

A lista tagjainak írásaiból 2001 áprilisában – a Költészet Napjára – megjelent egy verses antológia, Hálóba szőtt szavak címmel. E kötetben 21 fő versei olvashatók.

A következő Verslista-kötet 2004 októberében jelent meg – levelezőlistánk 4. születésnapjára. Ez a verseskötet az Álmodók Földje címet kapta. E könyvünk emléket állít egy hajdani listatagunknak is, aki időközben tragikusan elhunyt. Majd új verseskötetünk 2005. október 1-jén jelent meg – az 5. születésnapunkra. Címe: VersüzeNET. E kötetben már 69 listatag verseit olvashatja az érdeklődő olvasó. A következő Verslistás kötet 6. születésnapunkra jelent meg A lélek temploma címmel, 2006-ban. E kötetünkkel egyik elhunyt listatagunknak kívántunk emléket állítani. Az antológiában 48 tagunk írásai voltak benne. Mindegyik Barátok Verslista-antológiában 200-280 vers olvasható, 210 oldalon.

2005 áprilisában – a Költészet Napjára – jelent meg egy kétrészes, novellákat tartalmazó folyóirat is. A címe: Magánkozmosz. A két A5-ös méretű, 60-60 oldalas kötetben összesen 18 fő mintegy 48 novellája olvasható. Novellás folyóiratunk 3. száma 2006 áprilisá-

ban, negyedik száma pedig 2007 áprilisában jelent meg, 48-48 oldalon.

2004 októberében – a lista születésnapján – egykori és akkori tagjainknak egy meglepetéssel kedveskedtünk. Ekkor jelent meg a lista tagjainak írásait összegyűjtő válogatás folyóiratunk *Képzeld el...* címmel. A folyóiratot mindenki örömmel fogadta, így elhatároztuk, hogy félévente megjelentetjük. 2007 októberében már a hatodik szám is megjelent...

A folyóirat sikerét, tagjaink aktivitását jelzi, hogy míg az első három szám 48 oldalas lett, a negyedik számnál már a 60 oldal is kevésnek bizonyult, és ez így maradt az 5. számnál is. A folyóirat mindig tagjaink legfrissebb listás írásaiból válogat (www.kepzeldel.hu).

A *Képzeld el* folyóirat történetében 2008-ban jött egy nagyobb változás. A Palatia Kiadó segítségével megkértük a folyóiratra a folyóirat-indítási engedélyt is. Ez évben a folyóiratnak 6 száma jelenik meg egy év alatt. A folyóirat két hagyományos számán kívül négy tematikus szám is megjelenik, amelybe a nyílt pályázatainkon indulók is bekerülhetnek verseikkel. Az idei tematikus számok a négy évszakkal kapcsolatos verseket ölelik fel.

Az előzőekben felsorolt nyomtatott Verslistás kiadványokon kívül *Sodrásban* címmel 2006-ban, 2007-ben és 2008-ban is kiadtunk 1-1 antológiát, amelybe bárki jelentkezhetett. Míg az első évben 100, addig idén már 200 oldalas lett ez a kiadványunk is.

2006-ban érkezett a Verslista életében az a pillanat, hogy az elmúlt hat év tapasztalatai alapján saját díjat alapítsunk. Akkor elsőként publikáció kategóriában két barátunkat jutalmaztuk. Közösségi munkáért három fő kapott elismerést. 2007-ben folytattuk ezt a hagyományt. Második alkalommal publikációért

egy fő, közösségi munkájáért két fő nyerte el a díjat a tagok szavazatai alapján.

A 2008. évi díjazottjaink nevét – valamint a tavalyi és idei publikációs díjazottjaink bemutatkozását és írásait – kötetünk második felében olvashatjátok.

2006 októberében úgy döntöttünk, hogy 6 év létezés után bemutatkozunk a szélesebb közönségnek is. A szegedi Ifjúsági Háztól kaptuk a lehetőséget, hogy tartsunk egy irodalmi délutánt versfelolvasásokkal, azaz ekkor került sor az első önálló, nyílt Barátok Verslistás bemutatkozásra. Ekkor adtuk át az Amatőr Irodalomért Verslista Díjakat is első ízben, két kategóriában, öt főnek.

Ez a bemutatkozási lehetőség minden tagunknak tetszett, ezért 2007 októberére megszerveztük a 2. irodalmi estünket is. Ez alkalommal – a helyszínt illetően – Pécsre esett a választás. Irodalmi műsorunkat és díjátadónkat a pécsi Origó Rádió élőben közvetítette két órán át. A műsor, úgy tűnt, nem csak nekünk tetszett: az adást később felvételtől még többször lejátszották.

Az első két műsorunkról videó- és hangfelvételek is készültek, tagjaink örömére.

2007-ben a fentiek sikerén felbuzdulva kiadtunk egy válogatás hangos cd-t is *Idő és lét...* címmel, amin tagjaink 40 írása hallható.

Úgy érzem, a kezdeti évek bukdácsolásai után átléptünk az „óvodás korból” az „iskolás korbá”. Igyekszünk fejlődni, igyekszünk minél jobban kibontakozni, igyekszünk minél többet megmutatni magunkból. Tagjaink valóban egy lelkes baráti társasággá kovácsolódtak össze az elmúlt években, akiknek írásait bátran ajánlhatom Önöknek! Fogadják szeretettel írásainkat e kötetünkön keresztül is!

Baranyai Attila (Anisse)

ÍRÁSAINK

Megrendelési cím:

Barátok Verslista

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

(<http://www.verslista.hu>)

Ábrahámné Ági: Nyárelő

Langymelegben lengedező liliom,
Lebegő levelek libegnek lágyan.
Pillangó szállong előttem utamon,
Magamat látom öregedő fákban.

Az egyik rügyszövő ágon madár ül
Szívünk hallja, ha arra jár, úgy füttyül.
Bimbózó varázs szegélyezi utam,
Bársonyos barkák nézték, merre jártam.

Testembe szívtam melegítő napot,
Fülem nyitottam, hogy halljam a hangot.
Szemem nagyra tágult a sok szépségre,
A nyárra vágytam, s vele egészségre.

Butaság a remény, de élek mégis...
megfürdöm a szeretet sugarában,
nógatom lábamat, hogy mozduljék is,
hogy sétálhassak kinn a napsugárban.

Ábrahámné Ági: Tik-tak

Tik-tak, csak csendesen,
ahogy fogy életem,
adom a szerelmem,
őrizd meg, kedvesem.

Húst éget fájdalom,
könnyemet morzsolom,
szeretetem adom,
lásd, néha szól dalom...

Neked zeng énekem,
tied az életem,
nem kell más már nekem,
tik-tak, csak csendesen.

Ábrahámné Ági: Csak még egyszer...

Mindez lehetetlen, tudom én,
De hát felnöttem tündérmesén:
Szeretnék magamban sétálni,
De a betegség nem engedi.

Egyedül tusolni volna jó,
Gyógyszerek mind szemétre való
Kacatként vödörre várnának,
Megenném héjastól almámat.

Gyerekeknek sütnék süteményt,
Lehajolhatnék én bármiért.
Vásárolhatnék párom helyett,
Ülhetnék itt, amíg kész leszek.

Nem folytatom most már a listát,
Mondom magamnak: kész, ne tovább!
Örülök, mi még megadatik,
Jön majd még rosszabb, azt ígérik.

Elfogadok légszomjat is már,
Hiszen így is még sok öröm vár.
Szeret családom, barát akad,
Hitem az, hogy ne add meg magad!

Reménykedj mindig és bizakodj,
Nyitva a létre az ablakod.
Segíthetsz másoknak szavakkal,
A szereteted itt marasztal.

Ábrahámné Ági: Tömören

életem:
jégködű félelem
végrendelet:
vigyétek tőlem az emlékeket

utolsó kívánságom:
adjátok vissza az álmom

utolsó szavam:
... miért ...

zárójelentés:
... immunitás nélkül ...

halotti beszéd:
... nélküle ...

sírfelirat:
... ennyi volt ...
1980.

Ábrahámné Ági: Alázat

Rázd le magadról
mint kivert kutya a vizet
a terhed

S ha üressé vált
mint a kép helye a falon
a szíved

Hajtsd le fejed
mint letarolt mezőn a kalász
hogy újrakezdhesd

Bajnóczi Piroska: Hasadna

Széttárom a karom
Lelkemet nem látom
Elrepült szabadon
Testemmel fogadom
Valóság rabságom

Húzom a rolót
Kalitkába zárom
Vágyam
Portól mentem
Álmom
Már nem is az
Enyém
Bennem meghalna
Kettővé szakadna
Helyette inkább
Én

Bajnóczi Piroska: Csonkán napra

Repül a hangya
Szárnyak nélkül,
Szirom szárától
Búcsúzik utazni
Szellőkkel.
Széthasadt virág
Csonkán is napra
Mosolyog,
Boldog termése
Eljön érte.

Bajnóczi Piroska: Tisztán Tisztának

Összeomlott lét
Felépült
Forgatókönyvekből.
Állandó szerepek
Kibúvást keresek.
Vakon mutatok
Fényt, hogy
Ne láss.
Múltak mocsarát
Vetítéd tisztának

Jövőben.
Ámító zavarod
Társtalannal társított
Kép.
Szabadon játszol
Kötve mástól.

Bajnóczi Piroska: Lidércfény

Melletted
Sosemmé válik
A remény.
Simuló testek,
Vak látszattól
Rezzen a vágy.
Sosem kapott
Fekéllyé nő
Az esély.
Törpeként vonzó
Jelenét múlt röpkesség,
Gyengeségben
Erővel húz a lány.
Lidércfényből
Önzőségbe
Kapaszkodnék
Végre, létbe.
Helyette cáfolatért
Fohászom taposom.

Bajnóczi Piroska: Csillagszemmel

Mocsárból nyújtom
Kezem feléd
Tűzkövet adok
Forrót perzselőt
Fényt hogy láss
Töröld le a sarat
Piszkos tenyeremtől ragad

Tisztát adok
Ha van erőd
Tisztásra lépek
Ha húzol
Gyerek leszek
Ha kölyök maradsz
Hegyet mászok
Ha menetelsz
Csillagszemmel

Benke Rita: Paál László erdőképei

Ahol a mélybe vezető út
megbotolva bukik
a sorsgyötörte fák akadályain
és a nap megrontott gyermeke
foltot villant
a láthatatlan falak ütközőin
ahol a Megbélyegzett Lét
segélykérőn
ránk veti fáradt tekintetét
*

Lassan szánkázó
lopott fellegek
ólmos-fáradt kékje
szomorodik át szemünk láttára
a mocsár-sűrű lombkoronák között
hogy sápadt belenyugvással
zuhanjon le
a mohó Alsóbirodalom
karmos katlanjaiba
*

Hol elmosódott Életvonal avarában
csetlik-botlik az erdő fénye-árnya
hol a lombon átüt egy-egy tétova sugár
ott leroskad a zöld
amint a téren az Élet vánszorog át
*

És feltöri szemünk sarkát
a sors cipőjének
vasra vert kérge

És a zöld réteken
megbicsaklik
a Remény fátumfestője

És eltévedt vaspatkók
ütnek lyukat
a vétkesen néma égre
*

Felejtsd el hogy
nincs sok idő
legyints rá
hogy percekét ígérő
ott az örökké
az oszlopfák között
ott eggyé lett
a múlt és a jövő

Benke Rita: Dalí

még foszforeszkál az álarca
itt is volt meg nem is
szürreália ő
kétségbe hajtja a reálist is
volt Galája meg kappanja is
vágyta a Legfőbb Lényt
már anyja hasában is
ebe akcentál
andalúz szegény
ikre volt ki halálig
falta holtan is
kunkori bajusszal mutatott
a Világnak fityiszt
volt hogy beteljesült
tojása túl lágyra sült
erős énje volt
de volt bőven énje is

énjében benne mi is
és ő volt kinek volt Énje is
férfi volt
szükségben nő is
volt mankója dísze ha lottyadt
és a vécére fanyalult
ha a sajtja elolvadt
arany trónja volt
vagy arany klozettja is
viselt frakkfehér ruhát
glóriája arcára folyt
aranyba forgatott
szopós malaca
szórt aranyat
habár e fém hamis
üstökös ki csóválja
fellobbanó farkát
röhög a markába
eltévedt agya labirintusában
nem keres kiutat
s ha mégis talál
felszeli az aranyfonalat
spagetti à la Dalínesenek
ülepe asztaldísz
a nyelve a gyertya
ébredjete és vegyéte
e szürr-ös estebédet

Benke Rita: Koyaanisqatsi* : új Kor, új Út

kézen fogott újkor néz vissza
a majdnem elsüllyedt világ
tévelygő vándorára

útítárs-csavargók nyomták vállamra
ajándék-faragatlan keresztjeiket
a megtört Időben

*

* *kizökkent világ*

gyertyaláng-könnyed
szivárvány-hártyán visz Új utam
az ősmeredélyek felett

még hallom a hátrahagyott
kolonc-golyók pattogását
a szirtekről letört kövek zuhogását

még visszhangzanak a kérdések
amikor belém dobbannak
a hétszer hét vajúdással szült válaszok

csont-meztelenek a léptek
és sötétek a sugarazott gerincek
az igaz Út lávaköves szurdokaiban

amikor a majdnem kihűlt Hang
új zenét kap a sókristály-pergető
tétova előretekintésben

*

rózsakvarc-lét edződik
a hegyről lefutó víz
szabad vésője nyomán

új moha nő a hordozórakéták
kihűlt hamujával kövezett
sugár mutatta úton

*

mint hivalkodó kalapdász
feltűnés létű angol hölgy
őrült kalapján

úgy tűzte fel magát az Újhold
a szellőzők kéményeire
a Szőlő utca panelján

lassan hintázva süpped
újkezdet-alacsony pályáján
Jel: új korom hajnalán

*

kigombolt létem
sugár-szabadon bomlik
a téli szürkességben

fellobbanó szivárványívvel öleli
a gyógyult és gyógyító létezést
a Mikulásvirág vörös levelén

egy kép síkján szétönti
a Narancsban áradó
kizökkent világot

a sivatag Sárga homoktörmelékei
tettel töltik fel
az Újrezgésű Jelent

tavaszz-Zölddel zsong-bong
torok-Kékkel harsog
felnyílt szemem felett Ibolya

és fehérarany ernyő védi
rózsaszín Újszülött létem
gyenge-fényes bőrét

Benke Rita: Joni Mitchell Május Tizedikén

hagyj beszélni lelkem
ecsetemből szavak hullnak fények
engedd hallani a fületem
míg a létezés jege enged
ölelj Fel kék selyem éjjel
mit kezdjek Sötétség Ura ma veled
megvakított zöld penészed
az Úrnőd így hogy legyenek

a hegyeken szirtek hegedülnek
völgy közöttük utak folynak
s ha a gleccser jege robban
fogjál meg a két markodban

ne taposs rám Hétpecsétes Pata
mit kezdjek Sötétség Ura ma veled
megvakított zöld penészed
az Úrnőd így hogy legyek

zajlik a jégfélelem tör-zúz
őröl malomszívem és én nem nevetem
a Vadló pelikáncsőrét az égbe fúrja
fagyos patáját lágy testembe marja
pelyhedbe bújnék Egyetlen Anya
mit kezdjek Sötétség Ura ma veled
megvakított zöld penészed
az Úrnőd így hogy legyek

míg megreped az Alsóbirodalom
feketén fenyegető vakablaka
míg a Fényt a méhe még magában tartja
borulj rám Szent Ölelés
csatolj magadhoz Tenger
mit kezdjek Sötétség Ura ma veled
megvakított zöld penészed
az Úrnőd így hogy legyek

Vad Robaj védő öledbe fogadj
az Ismeretlen Május hátam ostorozza
agyvelőmbé töviskoszorúját nyomja
retteg a lágy benső (a semmiből tűnt elő)
Más Világ harcosa dacol az ajtóm előtt
mit kezdjek Sötétség Ura ma veled
megvakított zöld penészed
az Úrnőd így hogy legyek

hagyj beszélni lelkem
ecsetemből szavak hullnak-esnek
engedd hallani fülemet
míg rám villan a születés fénye
Legfőbb Lény te kelj birokra vele
mit kezdjek Sötétség Ura ma veled
megvakított zöld penészed
az Úrnőd így hogy legyek

legyek íj én megfeszített lesben álló
pengéd elé pajzsot tartok
csillagfelemből pajzsot fonok
siralomból fejed alá párnát rakok
legyen ciklonfog az ételed
mit kezdjek Sötétség Ura ma veled
megvakított zöld penészed
az Úrnőd így hogy legyek

2.

megettört a varázs szállj Ige
a félszégesség mondatát töröltesd velem
fényesítsed széllal szegett tükröző szemem
ha kell nadragulyát eszem mérges levelet
ha kell szövetkezem veled
Sötétség Ura kikezdek Veled
megvakított zöldpenészed
büszke Úrnőd leszek

megettört a varázs szállj Ige
ha öröklét az ára is megveszem
szabad Sorsvonalamat adom érte neked
pusztítson Törésvonalad a tengerrengető
hogy lágyuljon a csont repedjen a velő
Sötétség Ura kikezdek Veled
megvakított zöldpenészed
büszke Úrnőd leszek

megettört a varázs szállj Ige
riadtan pislognak a tükörcserepek
rohadtan pusztulnak a vadcseresznye szemek
vajúdo májusfohász hamvad még a máglyán
kígyó vergődik a Mágia Oltárán
Sötétség Ura kikezdek Veled
megvakított zöldpenészed
büszke Úrnőd leszek

fagyfényes hegyek a szétzúzott helyett
völgyetek leszek megfűszerezem
s a pusztító vérével ürítem serlegem
féliglétem ne legyen íme szállj Ige

üres tenyeremet érte adom neked
Sötétség Ura kikezdek Veled
megvakított zöldpenészed
büszke Úrnőd leszek

hagyj beszélni lelkem
ecsetemből fények hullnak esnek
szó születik színesen összeáll a zene
remegj Alsóbirodalom a falad már reped
Hétpecsétés lovas alatt sánta a gebe
Sötétség Ura kikezdek Veled
megvakított zöldpenészed
büszke Úrnőd leszek

zuhanjatok Szellemeink olvadt erkélyemen
fagyöngyital Fehér „Köcse” kibiceljete
házat rakok siralomból s a végső vacsorán
feltálalom a villámon sült varangyok húsát
lágy bőrömmön márvány rovás holtig féljete
a Sötétség Urának
zöldpenésztől megvakított
Királynője leszek

Bíró Pál Tibor: Útravaló

Hordában sodródni, könnyen meglehet.
Nem kell hozzá ész, s minek a felelet,
kiürült koponyák közt megújul az élet,
hol a mély hallgatás beletörődést jelent.

Védőpajzsként most használ a fintor,
ütleget időkből, mindig eltűnik a mentor,
s nincs több jegy, mert beteltek a helyek,
lásd az ábrán, melyet maszkodra erőltettek.

Attól tán sose tarts, hogy belőled lesz zseni,
mert indul a bánya, s lehetsz petrozsényi,
hol megláthatod még a fekete kormot, s
égből jött merengő lesz békés szabadságod.

Ne bánkódj múltadon, hisz elcsitult szalmaláng,
inkább kémeled hűen a túlélés határát,
s imádkozz becsülettel, hogy az örütség ne fájjon,
mert ha beválna, ordítva járnál, én jól tudom.

Bíró Pál Tibor: Dalom ha tovább száll

Szívem mindig csak énekel,
bennem élő dalom foglya,
félszemű kalóزرéteken száll,
kincsvirágok bús siratója.

Rögtönzött napsugárban ragyog,
ostobák fals boldogsága mellett,
belépne fényes paloták kapuin,
ha nem árasztaná szennyvizet.

Még virrasztok, talán halotti hálából,
gyertyát gyújtva a nagyfalak előtt,
döngetek egyetlen árva hatalmamért,
mely álarcként nyújt nektek földi erőt.

S gyújtva mohón szétszórt szerelmetek,
most itt idegenek felé nyújtom kezem,
a dal emléke nélkül fekszem majd ott,
míg halotti áldozatnak fújnak indulót.

Bíró Pál Tibor: Gördülő kövek

Ordasfogú nyár, szirmai égnek,
perzselő hóguta, délibábos rétek,
gyöngyöző forrásvíz, álom túlélőnek,
futóhomokon drága kincs az élet.

Lopják a napot is gördülő köveken, hol
hatalmas zátonyok, amúgy emelkednek,
ritkuló gólyahír, s fosztott fecskefészek
a keringő hanyatlás – mind emberi vétek.

S látnád most önmagad, repedt tükör előtt,
hét évre szóló átok, majd a nyakadon ül,
s gyötrő reményed csak virágok illata,
mely lassan elszáll, mint tiprók virradata.

Álmodjál szépeket, míg édes e földi lét,
s ne bántsod a békés talajon gördülő köveket,
mit féltő hatalom teremtet talpaid alá,
becsüljed őket, hogy úgy merülhess alá.

Bor Erika (Evelyne Langerh): Egy szerelemről

Ujjaimmal végigsimítok egy kagylóból készült fonál farkú kisegeret. Fekete gyöngy szemein okuláré, cérna bajusza pedig pofijának ad egyfajta kedvességet. Társa egy ékszerszertartó dobozka, mely mellett a nap huszonnégy órájában felügyel. Első ajándék a kedvestől. Kinézek szobám ablakán a füstölgő kéményre. Odakint a fák, túlnőve az épületek tetejét, az égbe törnek. A madarak pedig Valakban repülnek távoli útjukra. Idebent hal-kan ketyeg az óra. Telnek a percek, órák, napok, hetek, hónapok, évek, boldogtalanul, magányosan, könnyekkel a szememben, vad vágyakkal a szívemben. Megint eszembe jutottál.

Korábban nem hittem benne, de ma már tudom, hogy létezik szerelem első látásra. Emlékszem az első közös pillanatunkra. Nyirkos sötét hajad a homlokodba lógott, csillogó, nevető szemeiddel, pedig egy kacsintást küldtél felém. Torkomban dobogott a szívem, remegtek térdeim, s jóleső bizsergés járta át testemet. Ó, azok a mosolygós, huncut ÉLETVESZÉLYES szemek. Ők okozták a vesztemet.

- Hogy hívnak? – kérdezted.
- Bor Erikának – feleltem.
- Hogy? Borikának? – s ez maradt meg becenevemül.

Végigbeszélgettük az estét. Te nagyon zavarban voltál, sokszor birizgáltad a hajadat, huzigáltad a homlokodba. Máskor meg kezed játszadozott a dobozos sör nyitókájával, s eközben viccelődöttél, rám mosolyogtál. Tetszett a zavarban lévő felnőtt testbe bujtatott gyermekes lelked. Emlékszem a lámpa fényénél, ahogy velem szemben álltál, s szomorúan csillogtak a szemeid. A következő pillanatban megöleltük egymást. Majd elindultunk gyalog, kéz a kézben a Vár felé. Sé-tálgattunk, beszélgettünk, leültünk egy padra. Amikor megszólaltam, hogy fázom, te levetted magadról a kabátod, és úriember módjára rám terítetted. Azon az estén megtudtam, hogy csak nyaralni voltál megyénkben, és hogy Pesten jársz egyetemre. Megadtuk egymásnak az elérhetőségünket. Elbúcsúztunk egymástól. Sms-ben tartottuk a kapcsolatot. Aztán meghívtál magadhoz.

Izgatottan öltözködtem, csomagoltam az első komoly randinkra. Utólag te is bevallottad, hogy olyan izgalommal készülődöttél, mint egy kiskamasz.

- Rajta vagyok a vonaton – írtam sms-ben.
- Én már itt vagyok, siess, várlak – jött a válaszod.
- Miről foglak megismerni?
- A göndör hajamról.
- Engem a narancssárga fürdőruhámról... a télikabátom alatt. Oké?

Az együtt töltött uszodás nyári emlék miatt írtam neked poénból. Bár akkor télbe hajló évszak volt. Nevettünk egymás bohóckodó üzenetein. Amikor megláttuk egymást a pályaudvaron, ott folytattuk, ahol pár hónapja abba maradt.

Megöleltük egymást. Boldogan nevettünk, miközben te cipelted a táskáimat. Kipakoltunk, s egy gyönyörű gyertyafényes vacsora mellett gyönyörködtünk egymás szemében. Szavak nélkül, szerelemmel. Rátetted tenyered a kezem fejére. Olyan volt, mint egy mese, egy csodaszép álom, melyből nem akartam felébredni, SOHA. Amikor mondtam valami vicceset neked, pár apró szarkalábbal kuncogtak szemeid. Hatalmas pupillád, akkora volt, mint az egész szemed.

– Kedvesem! mit kérsz desszertnek?

– Gesztenyepürét – feleltem meghatódva.

– Rendben. És egy kis vörös bort?

– Engem még soha senki nem hívott „kedvesemnek”! Soha, senki nem mondta még.

– Szeretlek.

– Én is szeretlek.

Felkísértük egymást a szobánkba. Boldogok voltunk. Magam mellett éreztem leheleted, s bőröd kellemes illatát. Hallottam szíved szabályos dobogását. Vállamon a kócos buksidat. Mosolygok, ha azokra a boldog napokra gondolok. Olykor széjjelhagytad dolgaidat, de még a kagylóban felejtett fogkrém maradványod sem tudta kedvemet elvenni a szerelemtől.

Emlékszem, ahogy álltunk egymással szemben a Margitszigeten, és megcsókoltuk egymást. A gyerekek kergetőztek. Egy kisfiú futott a kerékpározó kislány után, aki nagyokat sikongatott. Ősz volt, de kettőnk szívében nagy volt a tavasz. Meghívtál egy kólára, aminek a dobozát eltettem emlékebe. Most is mosolygok azon, hogy csóкод mily nyomot hagyott rajtam. Állam érzékeny bőre kisebesedett egy picit a te állad borostájától.

S itthon mindenkinek magyarázkodnom kellett, főleg a kollégáknak, hogy bevertem az államot, attól lett sebes. Utolsó napon kezem-

be adtál egy kis csomagot. Megkértél, hogy bontsam ki. Egy kagylóból készült kiséget és egy ékszer tartó dobozát tartottam kezeimben. Elsírtam magam.

– Kedves, ne sírj! Ha látja az egér, hogy pityereg, szomorú lesz. Ő majd mindig vigyázni fog rád.

– Oké – szívtam.

– Borika! Megígéred, hogy nem fogsz sírni, s boldog leszel mindig?

Nem ígértem meg. Kikísértél a pályaudvarra, s felraktál a vonatra, csomagjaimmal együtt. Amikor elindult a mozdony, egy darabon még követtél engem. Mosolyogtál, nevetettél, majd szomorú arcomat látván te is elkomolyodtál.

– Köszönöm neked ezt a három szép napot – írtam sms-ben.

– Én is köszönöm – jött tőled a válasz.

Szomorúan néztem az ablaküvegen át kifelé. Gyermekkoromban, utazások alkalmával mindig azt hittem, hogy a vonat áll, s a fák szaladnak. Ez a gondolat mosolyt csalt ajkaimra.

Hazaérve az volt az első dolgom, hogy kipakoltam a kiséget, és feltettem a polcomra, s mellé állítottam az ékszer tartó dobozát is. Elkezdtem sírni. Jöttek a vigasztaló sms-ek. Azonban sem ezek, sem a kisegér az álló fónál farkával nem tudott jó kedvre deríteni. Teltek-múltak az évek.

Leesett az első hó, érkezett a karácsony. Mindenki ünnepi hangulatban szerettei között ünnepelhetett. Néztem a hófedte tájat erkélyünkről, miközben odabent a gyertya lángja hívogatott a meleg szobámba. Egyszer csak jött a telefonhívásod, hogy utazzak hozzátok, s töltsék el veletek egy hosszú hétvégét. Vadászatra hívtatok egy kedves baráti társasággal. Elfáradtunk a hosszú út miatt, de egymás

karjai közt kipihentük az utazás fáradságait. Megérkeztünk a szállásra.

– Ez lesz a nászutas lakosztály, mely a tiétek. Részünkről a válasz csak egy mosoly volt, részükről egy nevetés. Áadtuk egymásnak megkésve a karácsonyra szánt ajándékainkat. És megöleltük egymást. Boldogok voltunk.

– Kérlek, üljetek le egymás mellé, hogy készíthessek rólatok egy fotót. Olyan szépek vagytok együtt.

Te ekkor megcsókoltad meztelen vállamat. S megígérted, küldesz a képekből, melyek közül egyet, ahol „oly szépek voltunk együtt” a szekrényemen őrzök, a kisegered mellett. Ott ismerkedtem meg a féltékenység kesernyés ízével. Azt mondják, többnyire az önbizalomhiányban szenvedő emberek féltékenyek. Van benne némi igazság. A melletted ülő nő kacagott a társaságodban, és te is igen jól érezted magad vele. Ő flörtölt veled, s te fogadtad a feléd küldött jeleket. Aztán megcsörrent a telefonom, s egy kedves barátom érdeklődött felőlem. Átmentem a szobánkba, otthagya a mulatozó társaságot. A beszélgetés végeztével nem mentem vissza hozzátok, mert már nagyon vérzett a szívem. S már így is elég sokat láttam. Utánam jöttél, próbáltál nyugtatni.

– Kedves, ne légy féltékeny, semmi okod rá. A női ösztönöknek nem lehet bizonyos dolgokat megmagyarázni. Talán csak akkor értetted volna meg, ha te lettél volna ebben a szituációban. Ha egy férfi nevetgélt volna szorosan mellettem ülve.

Másnap elmentünk vadászni, felmentünk a lesre, s még a lélegzetünket is vissza kellett tartanunk, hogy láthassuk a vadat. Csodaszép volt a táj. Így utólag azért bevallom, hogy titokban szurkoltam a vadnak, hogy el tudjon menekülni előlünk. Sajnos, nem sikerült. Fénykép is készült az elejtett állatról. Este ne-

vetgáltunk, zene mellett ettünk finomakat. És a sarokban félrevonulva figyeltem ezt a családias hangulatú kis csapatot, melynek rövid időre a tagja lehettem. A legcsodálatosabb érzés számomra, azonban a te szerelmed volt. Álltunk egymással szemközt, miközben néztem arcod minden részletét.

– Neked kiáll az állad!

– És az baj?

– Tudod miért kiálló a te állacskád?

– Nem.

– Azért, hogy csókolózáskor beleilleszkedjen az én államon lévő gödröcskébe.

– Most már tudom, miért szeretlek téged.

Nevettünk. Megcsókoltuk egymást, és én még hosszú órák elteltével is számban éreztem csókod ízét. Magamon pedig – ölelkezésünket követően – még másnap is éreztem bőröd illatát. Délután figyeltelek, ahogy aludtál az ágyadban összekuporodva, mint egy védelemre szoruló kisgyermek. S én örködtem az álmaid felett. Amikor bekapcsolt az autód riasztója, te hirtelen felpattantál, de megnyugtattunk, hogy csak mi jártunk az autódban. A lányok mesélték, hogy vidáman dalolásztál tusolás közben, ők meg kint nevettek rajtad. Te is boldog voltál. Voltunk... MI... együtt... Talán...

Egyik ott készült fotótok a napokban került a kezembe, ahol hatan álltok egymás mellett. „Osztály vigyázz...!” – írtam a kép alá. Hentente kétszer-háromszor tartottuk telefonon a kapcsolatot, és napi szinten esemeseztünk. Soha nem felejttem el, hogy egyik este álmomból felébredtem a csuklásomra. Megéreztem, hogy sms-t írtál nekem. Ez az állapot továbbra sem akart elmúlni, ezért bekapcsoltam a telefonomat. Akkor megpillantottam az üzenetedet, melyet akkor írtál nekem, amikor felébredtem álmomból a csuklásom miatt.

Ekkor kezdtem el hinni a csodákban. A sorszerű véletlenekben, bár ha ezt más valaki mesélte volna, csak elnevettem volna magam. Viszont te is mesélted, hogy párszor foglalt volt a telefonom, mint utólag kiderült, azért, mert én is éppen abban a pillanatban próbáltalak hívni.

Egyszer elmentünk együtt kirándulni Debrecenbe. Délelőtt bementünk a nagytemplomba, és az ott tartózkodásunk emlékére beleírtál valamit a *nagy könyvbe*. Este a gyertya lángja mellett, elfogyasztottuk a szépen megterített asztalnál romantikus vacsoránkat. Az asztalunkhoz akartad hívni a virágáros lányt, de nem vett minket észre. Pedig többször oda szóltál neki. Tél volt, s kint hideg. Emlékszem arra is, hogy blicceltünk a helyi tömegközlekedésen. Hatalmasat nevettünk, bohóckodtunk, mint két kamasz, akiknek az sem számítana, ha elkapná őket a jegyellenőr. Csak mi magunk számítottunk egymásnak. A szobánkban meleg volt. Szerettem a bőröd illatát, a csókjaid ízét. A karjaid erős szorítását. A bohóckodásaidat. Te mindig nevettél... és nevettél... és nevettél... Így élsz ma is az emlékeim között.

– Borika!, igyál egy kis bort.

– Nem kérek, én sosem iszom.

– Jó kedved van, kedves?

– Igen. Mesélsz a gyermekkorodról?

És nekiálltál szűkszavúan beszélni magadról, testvéreidről, édesanyád haláláról. Szomorú dolgokról. Meg az életedről.

A következő emlékképeimből az maradt meg, ahogy néztük egymás társaságában a Balatont. Ültünk egy kishajón a mindent elnyelő csodaszép kékségben. Alattunk a hajót ringatta a magyar tenger, s hagytuk szemeinket gyönyörködni a táj szépségében s egymásban.

– Képzeld el, kedves, hogy gyerekkoromban azt hittem, a Balaton, egy helység. Tehát nem tudtam, hogy van Siófok, Füred stb., s amikor megkérdezték, hogy Balatonon belül, hová gondoltam az utazást, nem tudtam válaszolni. Kuncogtál. Egy felnőtt kiskamasz ült mellettem.

– Én meg gyermekkoromban a szüleimmel minden évben menetrendszerűen jártam nyaranta a Balatonra, de már vagy tíz éve nem voltam. És nyaralni sem.

A hajókázás után beültünk egy italra, s majd hazamentünk. Az autódban fáradtan borultam a nyakadba, s te próbáltál vezetni. Feltettél egy zenét, és szomorúan meredtél magad elé. Halkan elkezdted énekelni. Nem tudtam, miről szólt a zene, csak sejtettem, hogy valami nagyon szomorú lehetett a dal mondanivalója.

– Nagyon elszomorodtál. Mi bánt? – kérdeztem.

– Semmi. – És mosolyogni próbáltál.

– De látom, hogy valami fáj – erősködtem.

– Nem. Elfáradtam. Sötét is van, koncentrálok a vezetésre.

– Miről szól ez a dal?

– Szomorú. Egy párról. A fiú megkéri, hogy válassza a másik utat, mert ő soha nem teheti boldoggá.

Este elbúcsúzkodtunk egymástól. Másnap siettél hozzám, pedig nagyon elfoglalt voltál. Épp csak egy pusztitadtunk egymásnak, s már rohantál is tovább. Este boldogan öleltük meg egymást. Meggyújtottam egy gyertyát (a csonkját máig emlékként őrzöm). A lángját láttam a szemeidben. Megmasszíroztalak, mert nagyon fáradt voltál. És közben hallgatunk egy csodaszép zenét. Szétnéztél a szobámban, majd megszólaltál:

–... de gyönyörű. A zene, a gyertya fényében a szoba, és még te is itt vagy mellettem.

– Kedvesem, örülök neked. Olyan vagy, mint egy gyerek, akit beengedtek egy játékboltba, s tágra nyílt, elkerekedő szemekkel nézi a sok csodát, a játékokat.

– Ez csodálatos.

– Szeretlek.

A kezembe adtam két félbe tört szívmedált. Egyik oldalára megismerkedésünk dátumát, másik oldalára, pedig becenevünket gravírozattam.

– Kérlek, tegyük el emlékebe! A te neved nálam, az enyém nálad lesz. Egy emlék. A ketőnké.

Amikor hazamentél, én néztem utánad, távolodó alakod után a sötétben. Felvettem két kavicsot a földről, melyen keresztül autód elviharzott. S belevéstem három szót, mindhárom oldalába. Egy dátumot, egy nevet, s egy várost.

Az egyik kavics nálam, a másik nálad maradt. Mint mindig, akkor is sírtam a búcsúnál. Még mondtad is, hogy a férfiak nem szeretik a sírós nőket. Megcsókoltuk egymást. Figyelted a hangosbemondót, hogy mikor indul a vonat. Mára már tudom, a férfiak ki nem állják a búcsúzkodást, s minél hamarabb szeretnek távozni a búcsú helyszínéről. És hogy talán, nekik is vannak érzéseik.

Integetté a távolodó pontszerű vonat után, miközben én ajkaimon éreztem könnycseppjeim sós ízét. A fejemben pedig a következő Ady sorok zakatoltak:

*„Meg akarlak tartani téged,
Ezért választom örödü
A megszépítő messzeséget.”*

...

Nem találkoztunk többé, nem tudtuk, hogy akkor utoljára integetté a távozó vonat után, s

hogy utoljára csókoltuk meg egymást. Nem jött több sms tőled, sem karácsonykor, sem név-, és születésnapomkor. Egyszer postán elküldtem neked a kedvenc verseimet begépelve, könyv formájában bekötve. A lapjai közé bele tettem egy kis sárga virágot és egy lila ibolyát, leszárítva. Nem jött rá felelet. Sokszor a némaság a legtöbbet elmondó válasz. Pár év elteltével felismerni véltelek téged egy háttal álló férfiben. A lépései, a haja, a testalkata, a magassága a tiéd volt. Csodálkoztam is, hogy mi sodort téged ide oly messzi távolból. Aztán rájöttem, hogy csak illúzió volt az egész. A férfi megfordult, és nem TE voltál az. Zokogtam befelé.

Többször elmentem azokra a helyekre, hol együtt voltunk négy évvel ezelőtt. Immár egyedül, magányom társaságában. Az emlékezetemben én még a mai napig őrzöm a legelső találkozás emlékét, a sötét hajad, ahogy nyirkosan a homlokodra tapadt, a nevető, kacintó, huncut szemeidet a sarkukban megbúvó szarkalábakkal, az erős férfias orrodat, az ívelt ajkaidat s körülötte a nevetéskor meghúzódó barázdát, ami markánssá, férfiassá tette arcodat. Beleégtek emlékezetembe boldogságunk letűnt pillanatai, ami most egy fényképről mosolyog vissza rám csendesen, a kisegér és az ékszerszobor dobozka társaságában.

Te nem jöttél többé. Olyan voltál, mint egy vándormadár, mely hirtelen feltűnt életemben, egy darabig letelepedett szívemben, majd fészket bontott, s továbbrepült. Így visszatekintve a múltba csak most értettem meg, hogy ez a madár mindig úton lesz, s mindig vissza fog repülni egy rövid időre a tőlem távoli fészkébe.

Bor Erika (Evelyne Langerh): Az Úr és Én

Egy tavaszi vasárnapon a szobámban, szé-
kemen ülve párbeszédet folytatok az Úrral.
Imádkozom, fohászkodom – Őhozzá. Addig-
addig, hogy egyszer csak megjelenik nálam.
Megnyílik az ablakom, és beállít hozzám.

– Üdvözöllek, Uram!

– Én is üdvözöllek, Erika!

Ülök, s Ő állva lenéz reám. Nem szólalunk
meg, némán méregetjük egymást. Hallom az
eső kopogó cseppjeit ablakom üvegén.

– Kezdj bele hát!

– Fáj a lelkem az igazságtalan világ miatt.
Szúr a szívem, nem tudok szobámból kimo-
zdulni. Ha teszek pár lépést, elfáradok.
Introvertálttá váltam, nem tudok bízni az em-
berekben, és teljesen bezárkóztam a magam
világába, hogy ne sérüljek tovább az emberi-
ség okozta fájdalmak töviseitől. Én már nem
akarom ezt az életet. Itt a földön minden a
pénzről szól, a másokon való átgázolásról.
A szegény undorral nézi, hogy miért adott
több lehetőséget *a másoknak* az élet. Miköz-
ben annak, akinek megvan mindene, semmi
nem elég, és irigy arra az emberre, aki még
azt a keveset is a saját erejéből teremtette
meg.

– Én csak azt tudom neked mondani, ne szo-
morkodj! Idővel neked is fog jutni a szőlőből,
de addig légy türelmes, és maradj becsületes.
Be fog érni az a bor. A jó borhoz idő KELL!!!
*Addig is gondoldj arra, hogy inkább gyűlölje-
nek az eredményeidért, mint hogy szánjanak a
szegénységedért. Itt belül gazdagabb vagy,
mint bárki más, kiknek minden megadatott.*

– Uram! miért van, az, hogy a becsületes el-
bukik a harcban, s a tisztességtelen felülkerek-
edhet a tisztességen? S miért loptak meg

több ízben is? Mikor abban a szellemben neveltek föl, hogy *adni jó, és a lopás bűn*.

– Ne utáld az embereket! Adj esélyt magadnak és nekik. Köztük van jó, és rossz is akad. Viszont nincs csak JÓ, vagy csak ROSSZ. Az ember esendő, hibázik, ami nem helyes ugyan, de úgylis meg fogja kapni az érte járó jussát. Meg fog bűnhődni érte. Mert mindig ott lesz az a tiltott gyümölcs a földön (is). S ez kísértésbe ejti az embert, de meg kell tanulni erősnek lenni! Akkor bármilyen szerelem jön veled szemben, bármilyen ékszer kerül kezeidbe, ellen fogsz tudni állni.

– ...és ha meglopnak, lopjak én is? Mert már többször megloptak, és nem volt pénzem hetedjére is újat venni.

– Ne így gondolkodj! Ha mindenki így gondolkodna, nem maradna semmi a világból. Ha mindenki visszalopná azt, amit tőle elvettek, akkor itt nagy rendetlenség, zűrzavar, káosz keletkezne. Élj aszerint, hogy amikor „*megdobnak kövekkel, Te dobd vissza kenyérrel*”. Ha sérelem ér, jósággal reagálj rá.

– Te könnyen mondod ezt, Uram! Hogy fogadjam el azt a tényt, hogy akinek nagy szüksége van kenyérre, az nem kap, s aki szükségtelen dolgokat kér – jogtalanul –, az mindent megkap? Erre mit felelsz, Uram?

– Nálatok, a földön mindenkinek nagy szüksége van kenyérre. A mennyben meg fogod azt is kapni, amiben nem volt részed itt a földön. Ott minden ember egyenlő, nemére korára, bőre színére, intelligenciájára, egzisztenciájára való tekintet nélkül. Mit teszel most? Te is gyűlölsz. Tanuld meg! *A gyűlölet csak gyűlöletet szít*.

– Uram! Azt mondtad, hogy a bűnös meg fog bűnhődni előbb-utóbb mindenért. A szerelemben is? A bűnös férfi, aki hűtlen, érzelme-

ket hazudik, meglopja a szerelmet... ő is szenvedni fog?

– Fog, ... de ne akard, hogy szenvedjen. Miért jó neked az, ha mást szenvedni látsz? Attól te boldog leszel? Visszakapod azt a szerelmet? Inkább arra gondolj, hogy azokban az időkben mi volt szép. Jól jegyezd meg: „*Felebarátod feleségét soha ne kívánd meg!*”

– Uram! Barát az, aki elviszi az álmaimat?

– És barát az, aki ilyet kérdez egy korábbi barátról?

...

– Mi az a becsület? És hová tűnt el belőlünk?

– Te is tudod, hogy mi az. Miért kérdezel olyat, amire tudod a választ? A becsület mindnyájatokban benne van, csak túlságosan a lelketek mélyére került. Ott van az, még a bűnözőkben is, csak a rossz fölébe került. Meg kell szüntetni a rosszat magatokban, és akkor szabad útja lesz a becsületnek.

– Ha az ember tudja, mi a helyes, mi a kövendő, akkor miért *bort iszik, miközben vizet prédikál?*

– Voltak-e már a lábaidon olyan cipők, melyekkel hamis útra tévedtél, miközben te magad prédikáltad, mi a helyes, hol a helyes út (vagy szerelem)?

– Hát mások lábain voltak-e? ...

– Pimasz vagy! A pimaszság gyermeteg tulajdonság, amit felnőtt fejjel nem tehet meg az ember.

– Az ember mindig megmarad legbelül gyermeknek. Egyébként a gyermeki pimaszság: őszinteség, melyet van úgy, hogy nem akarunk hallani, ha nem a kedvünkre való. Felnőttkorban is megmarad ez a tulajdonság, csak azt kibeszélésnek nevezzük, s egymás háta mögött tesszük. Akkor nem jobb-e *gyermekien* pimasznak, őszintének lenni, mint *felnöttesen* a másikat a háta mögött „kibe-

szélni”? Egy hátulütője – mondjuk – van a dolognak: az, hogy az őszinte szóért megutálhatnak, a kibeszélésért viszont *akár* szerethetnek is, amíg tudomására nem jut az illetőnek.

– Gondolkodom. Lehet benne némi igazság.

– Uram! Most félve teszem fel a következő kérdésemet. Ígérj meg valamit előtte! Nem fogsz gyűlölni érte.

...

Miért nem indulhat a szegény és a tehetős gyermeke ugyanazon feltételekkel, lehetőségekkel az életben? Az egyetem, főiskola elvégzése, a lakás, autó, jogosítvány, nyelvvizsga miért csak az orvosok, ügyvédek, jogászok, mérnökök, közgazdászok, jól menő vállalkozók gyermekeinek a kiváltsága? Természetesen, csak nagyon sarkítva mondom mindezt. Látok embert, aki – a szülői háttérnek köszönhetően – az induláshoz kapott útravalóul egy diplomát, egy lakást, egy, és látok olyat, aki a keresetéből a gyógyszeres segédeszközök kifizetésére gyűjtögetett.

Látok olyat is, aki sem ilyen, sem olyan háttérrel nem rendelkezett, diákhittel boldogult, vagy munkahelyi kapcsolatnak köszönhetően beiskolázták, vagy csak keresett annyit, hogy minden hónapban félre tudott tenni lakásra, illetve diplomára. Míg én fizetés-előleget vettem fel a gyógyszereimre, addig más ugyanazon a pénzen jogosítványt tudott szerezni, lakásra, nyaralásra, bútorra tudott gyűjteni. Van, aki házat örökölt. Én szigorú diétát követelő betegséget s a vele járó kiadásokat. Nem kerestem soha annyit, hogy félre tudjak tenni belőle diplomára, nyelvvizsgákra, jogosítványra. A munkahelyem elutasított azzal, hogy nincs szükségem diplomára a munkaköröm betöltéséhez. Jómagam abból a fizetésből (nem éltem, nem jártam szórakozóhelyekre, nem öltöztem butikból) csak hitelkártyára ve-

hettem meg hónap végén a gyógyszeremet. Helyes ez így?

– Létezik nálad szegényebb ember, Erika?! Van ember a földön, akinek nem adatik meg a forró tea, az otthon, csak a híd alatti cudar élet? Te megint gyűlölsz! Helytelen. Ha utálsz, utálni fognak mások is. Ha szeretsz, viszont fognak szeretni. Próbálj meg végigmenni az utcán: egyik nap komoly legyen az arcod, másik nap mosolyogj rá mindenkire. Ezt követően a harmadik napon értékeld az eseményeket. Melyik napon voltál boldogabb? Az első vagy a második napon kaptál több mosolyt, szeretetet?

– Uram! Te nem adtál választ a kérdésekre: HELYES EZ ÍGY?

– Ha valaki nem akar egy kérdésedre feleletet adni, azt ne nyaggasd! S ha te sem akarsz másnak a feltett kérdésére válaszolni, akkor kérdezz vissza, hogy *miért akarja megtudni?*

– Nem értem, csak részben.

– Ne akarj mindenre ésszerű, logikus magyarázatot kapni. Vannak dolgok, melyek nem logikai elveken működnek, hanem itt legbelül, a szívben. Érzésekből táplálkoznak! Sokszor a néma csönd okosabb válasz, mint a szó. És tanuld meg, a le nem írt sorok közötti tartalmakat értelmezni. Nézz be a sorok mögé! Azért, hogy te is megérts másokat, s azért, hogy téged is megértsenek. Például ha ezt olvasod, hogy *találkozni akarok veled ott, ahol először megláttalak*, a sorokban fel volt-e tüntetve utca neve? S ha azt olvasod a papirosról, hogy *minden ember rossz*, te magadra veszed-e, még akkor is, ha nem neked szánták. Mégis ez érződik ki a sorok tartalmából. Ha ezt olvasod, hogy *mindenféle hátszél nélkül*, akkor e gondolatokból mit tudsz kiolvasni, hogyan tudod értelmezni? Nem kérem rá a választ, csak próbáltalak elvezetni valahová.

– Értelek! Én azonban tudok olvasni a sorok között.

– Akkor arra vigyázz, hogy ne írh kétértelmű vagy utalásos gondolatokat, mert más esetleg nem tudja értelmezni, vagy csak félreértelmezi. Mindegy. Akarva és akaratlanul se bántsd meg embereket!

– És engem megbánthatnak? S Te elváród, hogy én – ne tegyem? Mégis kérdelem: ha valaki megbántott, azt megbüntethetem azzal, hogy keresztülnézek rajta, hogy nem nézek a szemébe? Csak azt akarom, hogy neki is fájjon, amiért nekem fájdalmat okozott.

– Te semmit nem tanulsz? Miért jó az neked, ha a szívemben haragot gerjesztesz? Kérdezem, de inkább állítom. Mit mondtam a legelején? – hangzott el az ingerült kérdés, miközben szemöldökét összeráncolva ijesztő látványt nyújtott.

– ...*azt, hogy ha megdobnak kővel, dobjam vissza kenyérrel!*”

– Látom, figyelsz! Próbára tettelek. Ha valamit megtanulsz, azt miért nem alkalmazod a gyakorlati életben? Megtanítalak szeretni. Megtanulod, és mégis ha a gyakorlatban kérem vissza tőled a tanultakat, akkor nem tudod alkalmazni.

– Nem igaz! Ezt kikérem magamnak! Igenis, tudtam szeretni.

– Erika! Tudtál? Múlt időben? Még valamit: hangos szóra ne hangos szóval felelj!

– Igen. Azért múlt időben, mert a múlt egy konkrét eseményére gondoltam. Kaptam egy kedves személytől egy tárgyat, melynek nem az értékét figyeltem, hanem azt, ahogyan adta nekem. Szeretettel, adni akarással. Akkor ez szeretet! Nem? Ez a gyakorlat. Az elmélet: *a szeretet szót saját szám íze szerint úgy definiálhatnám, hogy két ember közötti érdek nélküli, viszonzásra talált, legszorosabb emberi*

kapcsolat. Ezért élünk. Ez a legnagyobb motivációs erő az életben maradáshoz. Amikor úgy érezzük, hogy nem szeretnek, többé nem akarunk élni. Hiába van ott a sok pénz, ház, diploma, nyelvvizsga. Mit is ér, ha közben csak ellenségeink vannak, s nem szeretnek, mert mindenkin keresztülgázolva jutottunk ennek birtokába?

Még valamit: Ha támadnak, én is visszatámadok védekezésül, hangos szóval.

– Úgy látom, (részben) tanítható vagy. S tanultál ezen a délutáni beszélgetésen. Kérlek, mindezt alkalmazd a gyakorlati életben is. Akkor boldog leszel, szeretni fognak. És előbb-utóbb meglesz a szőlőd – itt lent a földön is. És ne védekezz, hanem fogadd be a szeretetet! Most én kérdezek! PÉNZ vagy EGÉSZSÉG?

– Pénz! Egészség! Jaj, nem tudom, most megfoglál. Az egészség a legfontosabb, de a pénzeden lehet egészséged, gyógyszered, diétád, egészségügyi ellátásod, évente egyszeri nyaralásod, diplomád, nyelvvizsgád, lakásod, gépkocsid, szép bútorod.

– Ismertem egy olyan embert, aki egész életén át hajszolta a pénzt. Mindene meglett. A barátai elfordultak tőle, az egészsége odalett. Ott volt még a vagyona. Megkérdeztem tőle, hogy odaadná-e vagyonát az egészségéért. Szerintem te magad is tudod rá a választ. Most odaát van. Fenn a mennyben, mert utolsó éveiben megtisztult. Akkor még egyszer kérdezem. Mi a válaszod?

– Egészség!

– Na ugye! Akkor mégsem minden a PÉNZ! A pénznek szaga van; az egészség: egészséges illatú, kézzel megfoghatatlan emberi érték. Csak akkor érzed a fontosságát, ha hiányzik az életedből.

– Uram! Mi a boldogság? Mit kell érezni egy boldog embernek? Hogy néz ki a boldog ember?

– Boldogság az, amikor adhatsz másoknak, amikor örömet szerzel, vagy segítesz másokon. Amikor a szél megsimogatja arcodat, amikor a nap fénye mosolyt csal ajkadra, amikor magad körül hallasz nevetéseket, mádárcsicsergéseket, amikor a bor cseppjei oltják szomjadat.

– Kérlek, taníts meg erre minket, embereket! Könyörgöm! Hiszen oly szép lehet a boldogság, ahogy kipirult arccal megpróbáltad lefesteni nekem.

– Nektek KELL megtanulnotok, hogyan legyetek boldogok. Annak idején volt egy nő és egy férfi, meg egy alma az édenkertben. S ebből keletkezett a boldogság! Nem volt se több, se kevesebb. Olyanok például, mint autó, lakás, amiket fel szoktál hozni beszélgetéseidben. Ti türelmetlenek vagytok, és túl sokat akartok, azt is MIND egyszerre!

– Uram! Csak még egy kérdést – az utolsó szó jogán. A nyomor milyen ízű?

– Idelent: nem tudom, odafönt: a nyomor édes, borízű, mámoros, boldog, kedves, mosolygós, kacagtató muzsikaszó.

– Eláruljam neked, hogy milyen *idelent*?

– Csak akkor, ha nem lesz a szavaidban gyűlölködés.

– Akkor ezt soha nem fogod megtudni, Uram.

S mint ahogy érkezett, úgy röpke pillanat alatt el is távozott szobámból. SEMMIT nem hagyott itt, és mégis MINDENT itt hagyott magából a földön. Tudom, hogy még maradt benne ugyanennyi jószág, bölcs gondolat további útjaira, melyet ITT hagyott nekem a földön.

Csatlós András: Éhező gyerekek

Közhír: *Magyarországon több ezer
gyermek éhezik.*

A gyerek összeesett.
Orvos mondta: nem beteg,
Üresek most a belek.
Napok óta nem evett.

Huszonegyedik század
Itt a saját hazában,
Még mindig van, létezik
Oly' gyermek, ki éhezik.

Állam adott keretet,
Pénzt, hogy ételt vegyenek.
Miért nincsen étele?
Miért kell éheznie?

Lefekszik este éhen,
Nincs étel reggel, délben.
Félkarú rabló teli.
A kocsma a pénzt „eszi”!

A gyerek meg szégyelli,
Vízen él, könnyét nyeli.
Az éhség marja testét,
Félve vár minden estét.

Ő apró és erőtlen,
Nem bízik a felnőttben.
Naponta kín jut neki,
Sorsa már nem emberi.

Állatkínzást büntetik.
A gyermekét eltűrik.
Megkínozza az éhség,
De ez ma még nem vétség.

Lehet, akkora nyomor,
Hogy üresen a gyomor?
A gyerek vágya ennyi:
„Én kérek szépen enni!”

Csatlós András: A gyertya

Hófehér a gyertya,
De vörös a lángja.
Rajzolgat a falra,
Árnyat vet az ágyra.

Damaszt abroszon áll,
Dísze az asztalnak.
A vacsora elmúlt,
Csak „romok” maradtak.

Poharak üresen,
Az üveg is ásít.
Tündöklő gyertyafény
Mindent bevilágít.

Pislog, és titkot lát,
De azt meg is tartja.
Élte csak mára szól,
Cseppenként fogy hangja.

Csillogó tűzvarázs
Egyetlen volt régen,
De még ma is, ha kell,
Áttör a sötétben.

Csatlós András: Mosogatás

Lábos, tányér, bögre,
Fazekak és tálak,
Használatuk után
Elmosásra várnak.

Szörnyű nagy rakás lett
Úgy ebéd utánra,
Most én készülődöm
Köztük rendrakásra.

Csúfak, rondák vagytok,
Piszkos tányérhegyek.
Ha csak rátok nézek,
Depressziós leszek!

Mosogattam tegnap!
Újra felgyült mára...
Már azt is u-tá-lom,
Aki nem utálja!

Nagyanyám mondása
Megint reám köszön:
„A pletyka s a szennyes
az hamar összejön!”

Csatlós András: Játék az élet

Nehéz, híres játék
az élet. Más semmi.
Milyen volt jó s igaz
kisgyereknek lenni?

Derűs voltam akkor,
boldog és gondtalan,
majd ifjúvá lettem,
ez volt a nagy kaland.

Sok-sok nő csókjában
Bíztam, és elvesztem.
Szomjazó lelkemet,
magam sem értettem.

Szegénylegény vagyok,
sokfelé kerestem;
boldogság-faluban
hajléktalan lettem –

Göröngyös ősvényen
életet játszani?
Üres tarisznyával,
másnak nem ártani?

Fél évszázad vissza.
„Gyönyörű” – mondhatom.
Fancsali kép vagyok
létezés-alkonyon.

Uram! Életlabdám
alacsony és necces:
ebben a játszmában
én leszek a vesztes.

Csatlós András: Templomban /Én tudnék így hinni/

A rekkenően tűzforró, izzó nyárban
Hűvösre, békére, nyugalomra vágytam.
Öreg templom előtt vezetett az utam,
Betértem házádba és csendedbe, Uram.

Leültem fapadra mindent átgondolni,
A testem és lelkem itt fog megnyugodni.
Előttem pár sorral talpig feketében
Idős-öreg néni imádkozott éppen.

Letéve kopott és öreg bibliája.
Hangját nem hallottam, bár mozgott a szája.
Törékeny asszonyka és rózsafüzére,
Ezüstszájú haján csillant gyertyafénye.

Teste szoborrá vált, szemei lecsukva,
Mit akar az Úrtól, azt csak maga tudja.
Arcának oly gyűrött, öreges a ránca:
Évek alatt szerzett, mély életbarázda.

Teste vékony, karcsú, gyenge, mint a nádszál.
Hite keményebb az ősi kősziklánál.
Mozgó ajkairól messze száll fohásza.
Szívét és lelkét – az Istennek ajánlja!

Csente Valéria: A te álmod

Váltsuk valóra, miről néha álmodunk,
sok az akadály, de tovább állhatunk.
Nehéz a döntés, de most nézz körül!
Mert kire ránézel, e pillantásnak örül.
Rég szeret ő téged! de nem láttad soha –
Igen, néha az élet ilyen mostoha.
De most láthatod őt, ha akarod, s érzed,
hogy e szerelem neked is részed!
Szerelem volt ez, biztos a javából,
de hogy észrevedd, lépj ki a mából.
Nézzél már széjjel, s lásd meg szerelmed,
Mert lehet, hogy nem tudod, de oly rég szeret téged!
Egymás mellett éltek, sajnós, nem egymással!
S a jövőben bűnhődsz, mert nem éltél a mával.

Csente Valéria: Csak úgy

Világgá szeretném kiáltani,
hogy boldog vagyok!
Bűnös gondolatok,
mit veled átélhetek,
mert tiéd vagyok!
Szerethetek, álmodhatok,
de ez csak addig jó,
míg veled vagyok.
A szerelem mulandó,
az ember halandó.
Ez senkinek nem titok.

Csente Valéria: Ki vagy? Ki vagyok?

Ha te esőcsepp lennél,
én kiszáradt föld!
Ha zivatar lennél, én csörgedező patak,
Ha tenger lennél, én áradó folyó!
De mivel te férfi vagy, én pedig csak egy nő,
Ezért csak vágyódom utánad!
Ha találkozunk, a testem beszél majd
helyettem! Mert amit érzek, azt szavakkal
nehéz kifejezni.

Csente Valéria: A vég

Nézd, itt a szél süvít,
egy ember épp sírt ás, ne féljeteK nagyon,
nem lesz feltámadás!
Mert ki feltámadna – újra – e világra
arra pusztítás, rablás, s oly sok szörnyűség
várna!...
Ha istenben hiszel, ő nem ezt akarná.
E hűtlen világot nem tenné pokollá!!
S a pokol se ilyen, mint e világot látod.
Se pusztítást, se rablást, se gyilkolást nem
látok.
Ez itt a vég, s hamar belátod,
mi tettük ilyenné e szép világot.
E sivár világot...

Csontos Márta: Kincseid

Két kézzel szórod azt a kincset,
mi szüntelen lobogás fényévek hajnalán,
szemedbe menekül a villámok haragja,
s lágy lüktetéssel vonul ajkad vonalán.

Két kezedbe gömbölyödik a vágy virága,
fájdalmam szirmait harmatba áztatod,
a szenvedély hálóján bátran kapaszkodva
fekete gyöngyeim mosolyodba mártod.

Két kezed boltozata remegve tárul,
szikrába lobban a forró érintés,
homlokod szikláján pihen a holdfény,
édenkertem csöndjében te vagy a teremtés.

Két kézzel építész szivárvány-hidat,
léted tűzfonalán lebeg a varázslat,
szent izzásod alatt álmodik lelkem,
szívemen hordom szívedből a sugarat.

Két kezedbe rejtem szomjas szavam,
a csoda gyűrűjében kering fényed,
bölcs virágszárad árnyékán repülök,
s a végtelen örvényben kortyolom lényed.

Csontos Márta: Aforizmák

1. A szándékosság felismerése is mindig véletlenül történik.
2. Kielégítetlen vágyakból születik a rosszululat.
3. Mindig találsz egy kiskaput, ahol kiengedheted azt, amit eredendően nem kellett volna beengedned.
4. Az indulatok lecsendesítése nem szünteti meg a kiváltó okokat, csak átértékelhetővé teszi a bosszankodást.
5. A veszekedések háttérében rosszul értelmezett mondatok lapulnak.
6. A lehetetlen elfogadása közelebb visz bennünket az elérhetetlen létezésének felismeréséhez.
7. A szabályok maradéktalan betartására csak a minden feltételt elfogadó kötelességtudat képes.

8. Ha egyes cselekedeteidben nem ismersz önmagadra, csak olyan új tulajdonságaidat ismered fel, melyek a helyzetelemzés további szükségességét igénylik.

9. Az erényes ostobaság büntetlenül fürdőzik tudatlansága biztonságérzetében.

10. A bátorság hangoztatása nem jelenti a félelem hiányát, csak sikerül felerősíteni a félelemmel való szembeszállás gondolatát a győzelem reményében.

11. Az élet olyan kísérletsorozat, melyben a kísérlet lehetősége többet ér, mint a kétes eredmény öröme.

12. A sértődékeny ember aligha tud kimászni az önsajnálát csapdjából.

13. Aki közel van a tűzhöz, nem biztos, hogy tűzbe teszi a kezét azért, akinek a tűzénél melegszik.

14. Csak akkor tudsz valakivel tartósan együtt úszni az árral, ha jól érzed magad a sodrásában.

15. A félelem az érintésben megtapasztalt valóság kellemetlen következményeinek a kisugárzása.

16. A vonzódás felfokozott rokonszenv, mely ösztönös birtoklásvágyhoz kötődik.

17. Az ellenség akkor éri el célját, ha sikerül szemmagasság alatt maradnia.

18. A holnapra hagyott problémákat is mindig ma kell megoldani.

19. A rugalmas embernek nem feltétlenül jobb a problémamegoldó képessége, mint a rugalmatlannak, csak szimpatikus könnyedséggel tudja félvállról kezelni az akadályokat.

20. Kopasz ember úgy kaphat hajba valakivel, hogy egyetlen hajszála sem görbül, miközben tépi a haját.

21. Keskeny úton sem haladhatsz biztonságosabban, csak nagyobb a kísértés veszélye, hogy áttérsz a túloldalra.

22. A szeretetre méltó ember legfőbb erénye az ösztönös engedelmesség biztosította kivételes érzékenység más emberek feltétel nélküli elfogadására.

23. A késelelem kést ad a kétségbeesés kezébe az önmarcangoláshoz.

24. A jó szándék önmagában még kevés, ha nem realizálódik jó cselekedetben.

25. A hasonlat arra jó, hogy nem mindennapi formába csomagoljuk a megünásig ismételt és megjelenített lényeket.

Csontos Márta: Élni tudni

Forró kendő libben
poros falak homlokán,
repedt tűzburok a Nap,
kalász-fényű suttogás
tapad érett ajkamon,
megérint a várakozás keze,
oldódom lényed ragyogásán.

Versem hozzád kapaszkodik,
álom-kehelybe zárul a kívánság,
tépett önmagam kergetem,
az idő meglékelt gyümölcsében
keresem az elrejtett magot,
s a módszeres kutatás vonalán
üres járatokba szorul a valóság.

Ki vagy, kinek látását
Koldulom múzsák lobogásán?
Hangod szemembe kavarja
Arcod sima hullámain,
Sugard támasztéka nyugalom,
S a végtelen lüktetés felhőjébe süllyedve
Öntudatlan' lebegnek a látszat szárnyalásán.

Örömosztó megújulás árad,
Szívós bátorságom javíthatatlan
Tűnődésbe menekülő vigasz
Létedből szivárgó tudata,
S ujjong bennem az élni tudás.
Jelképed magasra tartom szótlán,
S hagyom, hogy felfaljon a pillanat, boldogan.

Dénes Mónika: Gyümölcsvirág

Varázsgömbben születtem.
Anyám varázspalásttal takart.
Simogatta arcom gyöngykezővel,
harmatujjával aranyport kavart
a levegőben, mely rám szállt, belepett.

Le nem rázom e port: enyém.
Varázstakarómból kibújok,
és lépkedek a csodazenén.
A ritmus- és dallamfonál puha,
ezüstzoknim alatt is érzem.
Lágy kottafejek vezetnek el oda,
hol a csoda folytatódik.

Elvegyülök a létben.

Dénes Mónika: Örömdal

Kerek erdőben, mely vörösen izzó,
áll egy kis ház: a Szerelemkunyhó.
Ott lakunk mi ketten télen és nyáron;
kis szigetünk a tengeren lebeg, csüng egy faágon.

Egy faág, melyet Isten teremtett,
csak nekünk, hogy legyünk boldogok.
„Boldogság-faág szerelmeseknek” -
ezt mondta, és elmosolyodott.

Mosolya, mint életet adó napsugár,
mindenkinek örömet hozott:
A faágon rügy fakadt, s a szigeten
felragyogtak az első csillagok.

Dénes Mónika: Isten ujja

Mikor elhagytak mindenek
mikor nem tudod hol keresd
mikor minden bokorban ott les
a gonoszság

Akkor lehetsz merész
Akkor tehetsz valamit
mert egyszer vége lesz
s akkor hiába Nem leled
már a helyed

Mikor a tojásból nem kiscsibe
mikor az anyából nem kisbaba
mikor a sötétből nem fény
hanem a halál bújik elő

Akkor már tudod hol keresd
De akkor már igazán vége lesz

Dénes Mónika: Hit-vallás-s-óhaj

Kinyitnám a leveleket.
Az összeset.
Bennük érik már a bimbó,
kibújni készül,
de nem mer. Nem lehet.

Kinyitnám a leveleket.
Kitárulkoznék, mint egy fa,
kinek nincsen árnyéka,
csak beszél-beszél,
de nem hadar. Nem fecseg.

Kinyitnám leveleimet.
Kinyitnám az összeset.
Kinyitnám nektek a világot,
és ha már mindent láttok,
magamhoz ölelnélek benneteket,
s csak lennétek, mint gyermekek.

Kinyitnám a leveleket.
S felolvasnám nektek, neked.

Dénes Mónika: Bontatlan ajándék

Halvány-selymes takarónk
még simogat lágyan.
Tudtam, varázsgömböt kívánok,
mégis elmondtam neked.

Fátyolruhába bújtam,
glóriátlan, vörös fényben
hívtalak, s te hívtál.
Mégsem mentünk közelebb.

Már szőke, új ruhám
a földig ér, s te látod:
elveszett az el nem érhető.

Egyetlen erdőnkben
szeretnék még bolyongni bátran,
de eltévednék, érzem.
Nincs már vezetőm.

Egry Artúr: Hiába

hiába vársz a híd alatt
hajóm kikötni csendben
immár a vágyam az maradt
most hagyj el kérlek engem

testemet hullámod veri
szemben az árral úszva
azt mi még bennem emberi
apró darabra zúzza

mindez csupán már átkelés
az evilági kompon
vágyam kezében görbe kés
hiába csendben mondom

Egry Artúr: Pancreas teszi a dolgát

szököm én már bogokat húz
vénám csipkéin az idő
ahogy horgolt ágyterítőn
szobába-szabadult macska
kék-sápadt bőrrajzolatok
maori minták tetovált
mitikus verssoraiban
nincsen semmi szelídség

átszököm én már felbomlik
lassan a test ionokra
vizes oldat a szelídség
simogatásodat érzem
ahogy kezemhez érhet
zavarba ejtő gondolatod
úgy hever bennem a vers is
mint parázs ha vízbe vetik

nem szököm én hova szöknék
nem múlik el az örök lét
nem szárad ki a semmi ága
nem várnak sehol hiába
pancreas teszi a dolgát
ha hagyod ha nem
múló időd visszafognád
nagy csontos ló legel odabenn

Egry Artúr: Peregnek

és peregnek
a víz elporló vihar-szobrai belemarva
minden élőbe minden lemez falba

ahogy rontanak hajónak rontanak morajnak
dördülő olajzöld kapualjnak

úgy zuhognak szakadatlan

nem tudva semmit nautikáról
Odüsszeuszról hókarú Nauszikaáról

nem tudva akaratlan
fakadva föl más-más alakban

dombokat pergetnek lélegző homokórák
partra vetett dűnék sárgás üvegburák

és lejt a táncot odafenn
így múltó Afrikámon ezernyi homokszem

F. Bozó Éva: „Tiszteletre méltó Alpok!”

Azon az éjszakán közel engedtel magadhoz.
Alagútjaidban járhattam, órákig melletted ma-
radhattam, felnézhettem rád! Lassan egy éve
történt, mennyire eleven mégis. Most írom ki
magamból az élményt, amit utólag is – kö-
szönök!

Minden útitárs bóbiskolt, vagy már jóízűen
aludt. Sötétség borult a szeptemberi tájra. Ru-
tinos „pilótáink” egymást váltva, biztos kéz-
zel vezették buszunkat a kitűnő minőségű
sztrádán. Félúton lehettünk: „Rómát meghó-
dítani siettünk”. Ekkor férközhettem közeled-
be, tiszteletreméltó Alpok! Megszólítottál –

halkan, csendben. Korod méltán feljogosított erre! Viselkedésed egy cseppet sem volt rártarti, hiszen jól tudtad: rajtad kívül, van jó néhány idősebb – és magasabb – hegység!

Társam talált egy jó alvóhelyet. Végre kényelmesen elhelyezkedhettem. Lehúzódtam, szinte feküdtem az ülésen. Emeletes lévén a busz – ráláttam a tájra; az égbolt kitárulkozott, hiszen belőle a szokásosnál is többet láttam. Szóval tobzódtam az éjszakai „panorámában”! A fák szaladtak mellettem: egy villanás erejéig voltak csak társaim. Aránylag közel, baloldalt, lustán elnyúlva, víziló-hátakhoz hasonlóan feküdtek nyúlványaid. Hátuk hullámával tartották az Eget: felhőstől, Holdastól, csillagostól! Kezdetben sugarasan barázdált, barokk ég alatt haladtunk. A Holdnak egy tarjagós felhőóriás mögött támadt bujkálni kedve. Mire megfordultam, a csalafinta égítest már lóhere formájú gömbölyűséget tolt maga előtt. Nem volt vaksötét. Megirigyelte a felhők játékát egy barnásszürke „Óriás” orom: beletúrt a gömbölyűségbe, mire a felhőcsoport riadt madársereggé változott! Alagút-pár villant elem: elkezdődött a bújócska. Csillogó szárguldas vette kezdetét a mesterséges vájatban, majd újra tovább a jól kivilágított úton; távolban „hűséges strázsáimmal”, a fel-felbukkanó hegyormokkal. Harminckettőig számoltam az alagutakat. Azután elveszítettem a fonalat. Impozáns siklásunk a csőszerű fényözönben minden alkalommal parádés volt! Összecsókolózó, gyors együttlétet produkált a *fény* az energia sarkallta *sebességgel*. Ennek nézője – élvezője! – lehettem. Valósággal a „szerencse fiának” képzeltem magam! A hegyóriások hóna alatt apró települések sorakoztak. Praktikusan kivilágított házcsoportjaikra élesen emlékszem. Karácsonyt idéztek, mivel fekvő karácsonyfákra emlékeztettek.

Időközben derengeni kezdett. A kelő Nap „ki-
lúgozta az éjszaka sötétjét”. Fokozatosan vi-
lágosodott. Megérkeztünk – aznapi első – kö-
telező pihenőhelyünkhöz. Buszunk beállt a
parkolóba. Leszálltunk. Elgémberedett tagja-
inknak jólesett a séta.

Hűvös hajnal „libbent” a kiskabátom alá.

F. Bozó Éva: Az Élet

talán várnak

egyszer leszel

bizonytalan időre érkezel

játszol az elmúlás gondolatával
mikor fájsz

mire letisztul az ész
és jól érzed
magad –

már visszafelé mész

F. Bozó Éva: Fiatal.....ÖREG

akaratának

—

—

létráján

—

halad

—

felfelé

—

a Gyermekek

—

oktalan

—

még

jobb pillanatában
remél az Öreg;
aztán
araszolva, tétován
ereszkedik
—
—
lefelé

Fazekas Margit: Az éjszaka szépsége

Nézz fel az esti égboltra
a vén Hold ezüstösen fénylik
arany csillagok ragyognak körülte
az éj mélysége szellő szárnyán ring

fénybogarak táncolnak, villódnak
majd teljes némaságba borul a táj
csipkés árnyak borítják be a kertet
az éjszaka szépsége mámorítón leszáll

Fazekas Margit: Felhőkből indul...

Felhőkből indul a lomha csöpp
gyöngyként gurul a falevelekről
a napfény villószik az ágak között
áttér a kék ég felhőfoltjai mögött
boldogan nyújtogatják a virágok
kelyheiket az éltető eső felé
epedő levelek élvezik a cseppeket
patak vizében csobbanva remegnek
a csillogó napfényt visszaverve
ezüst gömbként gurulnak a hullámokkal
s az ég alján ragyogó szivárvánnyal

Fazekas Margit: Emlékszel a fecskefészekre?

Emlékszel a fecskefészekre a ház oldalához tapasztva, az eresz alatt? Itt hordozom a szívemben. Őrzi talán még a fal is, de bennem örökre így maradtak. Mélyen – a gyermekkori álmok, a gyermekkori célok. Torkomat szorongatják az emlékek: az akácfasor, a gyümölcsös (ahol az őszibarackot, a szilvát, és az idénygyümölcsöt szedtük), a vadrózsabokrok (melyekről dérlepte reggeleken a hecsedlit gyűjtöttük – lekvárnak és teának – alaposan összekarcolódó kézzel).

A rétek, a búzavirág és a pipacstenger. A tücskök ciripelése – zenéje – az esti tábor-tüzeknél. Ó, mennyire szerettem...

A hangyabolyokban – melyeket oly nagy csodálattal figyeltünk – milyen nyüzsgő élet is folyik most is! Az akáctövis, a galagonyabokor karcolta sebek – még mindig érzem karomon, lábaimon. Az emléke örökké bennem marad. A kőbánya a mély mészkőfalakkal, a játékok a barlangnál, a számháború a kiserdőben. Még a temető, a sírok is. Szüleim, szerettem, barátok, ismerősök. A gyermekkorom...

Fekete Eszter: Requiem egy szerelemért

A közönség némán, könnyes szemekkel hallgatta a zene ég felé szálló hangjait. Mozart Requiemje most is minden szívet megdobogtatott. A szólisták teljes átéléssel énekeltek, de a kórus és a zenekar is kitett magáért.

Sándor megbűvölten hallgatta a művet.

A szárnyaló hangok csodálattal töltötték el, és kedvese, Izabella szépsége is a székhez bilincselte. Ő volt a szoprán szólista, a férfi szemében a megtestesült tökély, a primadonna hangú énekesnő. Örömmel kísérté el szíve választottját a hangversenyre, a végén pedig az utolsók között hagyta abba a tapsot.

Nemsokára kis szünet következett, mielőtt tovább játszották volna a bohém de tehetséges német zeneszerző műveit.

A férfi kiment a többi ember nyomában, hogy levegőhöz jusson, és ha lehet, a szerelmét is lássa.

A zenészek és énekesek csak soká jelentek meg az udvaron és az aulában.

Sándor Izabellát kereste, de nem látta meg.

Nemsokára ismerős hang csendült nem messze tőle, egy sarokban:

– Drága, hát ide se nézel? –

Azonnal elindult az összetéveszthetetlenül szép, kedves, dallamos hang irányába. Keresztülörve a sokaságon viszont egy ölelkező, egymást csókoló párt látott. Bár nyilvánvaló volt, mégsem akarta elhinni, hogy az élete szerelme más férfi mellett döntött. Nemsokára ők is észrevették a csalódott szerelmest.

– Sanyi, hadd mutassam be Ferencet... már azt hittem, mindent tudsz... nem így akartam elmondani... Szenvedélyesen beleszerettem Feribe...

– Nem érdekes Bella. Most már tudom... Te mást szeretsz... a többi nem számít...

– Hogy tetszett a Requiem?

Nagyon szép, lélekemelő... de akkor még nem tudtam, hogy a szerelmünkért szól... hogy a szívedben minden érzés meghalt irántam... pedig mindennél több voltál...

Ezekkel a szavakkal visszament a terembe, miközben Bella szomorúan fordult új kedvese felé...

Fekete Eszter: Nagypapa meséi - A kezdet

– Nagypapa mesélj kérlek! – hangzott a 18 éves Réka ajkáról. – Olyan keveset tudok Rólad!
– Jól van, mesélek. Elmondom Neked első szerelmem történetét...

Emlékszem, éppen negyven éve, hogy először megláttam. Gyönyörű volt. Ragyogó, fekete szemek, ébenfekete, csillogó hosszú haj... őt is Rékának hívták.

Első látásra egymásba szeretünk. Milyen boldogok voltunk! A legszebb esténk volt, mikor kölcsönösen megvallottuk egymásnak a szerelmünket. Épp a vacsora utáni kávékat ittuk.

– Réka!

– Tessék, Tamás!

– Már régóta szeretnék elmondani Neked valamit. Szeretném, ha a feleségem lennél. Saját keresetem van, amiből tisztességgel el tudok tartani egy családot, a magam ura vagyok. Hozzám jössz feleségül?

– Igen, a feleséged leszek! -mosolygott Réka boldogan

– Nem ígérhetek fényes életet, nem ígérhetem, hogy gazdagok leszünk, de mindig minden meglesz, amire Neked és a gyermekeinknek szükségük lesz...

– Tudom hogy mindent megteszel majd értünk, és csak ez a fontos.

– Holnap elmegyek a szüleidhez, és megkérem Tőlük a kezdet.

– Várni foglak!

Másnap valóban elmentem Réka szüleihez. Nagyon kedvesen fogadtak. Kedvező választ remélve adtam elő a kérésemet. A fogadtatás mégsem a várt volt...

– Tamás, ha tehetnénk, szívesen Önnek adnánk Rékát... azonban régi megállapodás köt minket egy másik családhoz – felelte az apa.

A szüleim nagyon sokkal tartoztak nekik. Se-hogy sem tudtuk kifizetni a pénzt. Erre az idősebb Nagyváthy úr alkut ajánlott: elengedi az adósságot, ha a lányunkat – mikor betöltötte a 21. évét – a fiához adjuk feleségül. A szavunkat adtuk, hiszen csak négy év van köztük, azt gondoltuk, jól megértik majd egymást. Az egyezés értelmében a két gyereknek házasságot kell kötnie három év múlva...

Itt nem volt mit tenni... Réka mindig szavatartó, hagyománytisztelő leány volt. Arra kért, ne találkozzunk többet, hiszen nem házasodhatunk össze, és csak mélyülnek a sebek... Nem is gondolt arra, hogy megszegje a szülei és nagyszülei adott szavát.

– Mi történt utána Rékával? Nagyváthy úr felesége lett?

– Nem, soha nem esküdtek meg. Réka nem sokkal ezután nagyon beteg lett. Az orvosok mindent megtettek érte, amit ember tehet... fel is épült, de többé soha nem lett olyan, mint régen. Egyre csendesebb lett, és egyre furábban viselkedett. Két év múlva, mikor meghalt, már teljesen el volt borulva az elméje.

– Mi lett ezután a családdal?

– A szülők nagyon szerették Rékát. Minden nap új fájdalmat okozott nekik, hisz látták nap mint nap, hogyan rosszabbodik az állapota... és arra is rájöttek, hogy a hagyományok vak tisztelete miatt boldogtalanná tették a leányukat. Orvosokat hívtak hozzá, de már ők sem tudtak segíteni... két év múlva elborult elmével halt meg...

A sírján a felirat:

Itt nyugszik egy szép leány
Lelke angyalként lebeg
Megölte a balgaság
és hagyománytisztelet

- Nagypapa, azt hiszem, ez a legszebb bizonyítéka, hogy megbánták a vétséget...
- Igen. A temetésen megfogadták, hogy változtatni fognak az életükön... bár ez már nem segít Rékán... de azóta nem a hagyományok az elsők számukra... mindig az ember a fontos... Réka tanította meg őket erre... az élete árán...
- Nagypapa hogy ismerkedtél meg Nagymamával?
- Erről majd később mesélek, mert ez is egy hosszú történet...

Fortune Brana: Téged idéz a dal

Holt fa tüzét
szomorú napok árnyát
fény melegét
lehullt rózsavirágát
téged idéz a dal
gyönyörűm
míg arcodon él a mosoly
hallod-e még
hogyan hívlak ezerszer
hallod-e még valahol

Holt fa tüzét
eleven szívek dobogását
köd köpenyét
gyerekek kacagását
téged idéz a dal
gyönyörűm
míg arcodon él a mosoly
érezed-e még
hogyan várlak ezerszer
érezed-e még valahol

Holt fa tüzét
kezeid puha selymét
régi mesék
gyönyörű veszedelmét
téged idéz a dal
gyönyörűm
míg arcodon él a mosoly
kérded-e még
hogy meddig tart az öröm
kérded-e még valahol

Holt fa tüzét
suhogó szelek éjét
hajnali vágy
vacogó remegését
téged idéz a dal
gyönyörűm
míg arcodon él a mosoly
hallod-e még
hogy hívlak ezerszer
hallod-e még valahol

Fortune Brana: Szent Iván-éj

Holdfény-járta út vezet
éjente a kis ösvényhez,
hol a szívem elveszett.
Sírni érte késő bánat,
késő már, mert elveszett,
megtalálni nem lehet.

Szent Ivánnak éjjelén,
sűrű lombok erdején
mindenféle népek járnak,
táncolnak és muzsikálnak,
muzsikálnak szépeket,
és a szívem elveszett.

Álom volt csak, vagy valóság:
szirmot szórtak mind a rózsák,
ott voltál te is velem.
Két karoddal átöleltél,
suttogtál és énekeltél,
s mondtál nekem szépeket,
és a szívem elveszett.

„Szép vagy, szép vagy,
szebb a napnál,
bárcsak mindig itt maradnál:
jó veled –”
És a visszhang ráfelelte:
„jó veled, elhiszed”,
és a szívem elveszett.

Szent Ivánkor újra járom
sűrű lombok erdejét,
hátha újra megtalálom
azt az ösvényt – szívedét –
azt az ösvényt, ahol olyan
boldog voltam én veled,
és a szívem elveszett.

Szent Iván varázsos éjén
így mesélik – s meglehet,
kívánságom meghallgatják
bohém kedvű istenek.
Meghallgatják, teljesítik,
s újra ott leszek veled,
hol a szívem elveszett.

Mindenféle népek járnak,
táncolnak, és muzsikálnak,
s én is ott leszek veled.
Kéz a kézben, mint egy álom,
te meg én, és azt se bánom,
hogyha szívem elveszed:
úgyis, úgyis elveszett.

Fortune Brana: Varázsoló

Csillag csókja, hagyma héja,
fenyő tűje, Hold karéja,
sziklakertből oroszlánszáj,
így születik meg a bűbáj.
Fikusz füstje, egér mája,
szitakötő szürke szárnya,
hal pikkelye, béka lába,
rigó füttye, mák virága,
ferdefarkú szarka szeme,
fehér nyírfa zöld levele,
irgum-burgum, torrentóresz:
rossz gyerekből újra jó lesz!

Fortune Brana: Jutalomjátzsma

Myra dobott még egy hasáb fát a tűzre, aztán kinézett a leereszkedő sötétségbe. Ivor sokáig elmarad ma. Pedig ez a nap más, mint a többi. Ez az ünnep napja. A parázs felszikrázott, ahogy beleharapott a száraz fába, és a kunyhó egy pillanatra fénybe borult.

A falon faháncsból fonott naptár közepén tobozlemezkekből kirakva a mai dátum: 2080 04 16. Éppen ma öt éve.

Anya csak egy filmfelvétel volt a körömnyi kristálylejátzóban, de oly sokszor nézte meg, hogy emlékeiben elevenebbnek tűnt az élők-nél. Ennyit őriztek meg a technika világából.

–Tehetetlen bábok vagyunk az istenek nagy társasjátékában – mondta a filmen kicsit fátyolos hangon a hajdani asszony, akit sose látott, de akinek arca visszanézett Myrára a tükörből.

– Nem tudjuk, hova lépünk, és nem tudjuk, miért. Mégis néha megesik, hogy kapunk egy jutalomjátzmát, s ha végig tudjuk játszani,

ott marad nyomunk az időben. Csak az öröm órái számítanak. Az a nap, amelyen nem tudsz örülni semminek, elvesztegetett idő. Mondd el a gyerekeidnek, hogy képesek legyenek elválasztani a fontosat a jelentéktelentől. Nem számít, kivel találkozol életedben, csak az számít, hogy mit hordozol a szívedben.

A jövő nem előtted, mögötted, körülötted van, hanem benned. Te építed, magadnak s a tieidnek.

Volt egy kis szorongás benne, mikor megmondta Ivornak, hogy gyereket szeretne, nem lombikban fogant, hanem valódi gyereket, génkezelés nélkül, spermabankbeli válogatás nélkül, a kettőjük saját gyereket. Nem ismerték olyan régen egymást, hogy biztos lehetett volna, mit felel a férfi, de tudnia kellett a választ.

– Szeretlek – mondta ő –, és ez így is marad.

– Cseppet sem modern dolog saját gyerek után ácsingózni – fanyalgott az orvos, és neki már a nyelvén volt a csípős válasz, de az nem várt válasza, visszafordult a képernyőhöz, és tovább tanulmányozta a számokat és grafikonokat.

– Elég selejtes génállományuk van, én nem javasolnám a továbbszaporítását, de belül van a megengedett határértéken – mondta azután, és ő egy pillanatra majdnem elszégyellte magát.

– De hisz ez csak egy gép – villant az agyába –, csak nem fogok magyarázkodni egy gépnek?

És kilenc hónap rettegés, kínlódás és boldog reménykedés után megszületett a gyermek. Kislány volt, apró testű, vékonycsontú, nagy, sötét szemekkel, Myra soha nem fogja elfelejteni azt a pillantást, amikor először kinyitotta a szemét, és ránézett. Az orvos, aki világra segítette, öreg volt, fáradt, bölcs tekintettel, egyike a túlélőknek.

– Egészségesnek látszik – mondta –, de ez nem jelent semmit. Ha megéri az ötödik születésnapját, akkor már komoly esélye lesz, hogy életben marad.

– És mikor tudhatjuk biztosan? – a kérdés Ivor szájából buggyant ki, mielőtt még végig-gondolta volna, akarja-e tudni a választ. Egy pillanatra csend lett a szobában. Az öregember keze megremegett egy kicsit, ahogy visszatette a gyereket az inkubátorba. Arcán a ráncok mintha összesűrűsödtek volna a fájdalmas gondolatoktól. Aztán fölemelte a fejét, és egyenesen a férfi szemébe nézett.

– Soha! Lágyan megsimogatta az asszony arcát, és ő nem rezzent össze az érintésétől, pedig már ötven éve kezét se fogtak egymással az emberek, annyira féltek a fertőzéstől.

– Az ember lényege a reménykedés. Hinnetek kell benne, hogy életre született, mert ami egyszer elkezdődött, nem érhet véget. Vannak kiválasztottak, akik folytatják majd, és akik tanulnak a múlt hibáiból. Hinnetek kell benne, hogy ti vagytok azok.

Myra most is érezte a visszafojtott könnyek keserűségét a torkában.

– Mit kell tennünk? – kérdezte összeszorult torokkal, érezte, hogy a válasz meghatározza számukra a jövőt.

– Menjetek el oda, ahol senki sincs rajtatok kívül. Csak azt vigyétek magatokkal, amire az első hetekben szükségetek lesz a túléléshez. Építsetek magatoknak új világot.

Aztán mondott még valamit, amit az első pillanatban nem is értettek.

– Ne vigyetek magatokkal mást, csak amitől a szívetek nem tud elszakadni.

Később gondolt csak rá: lehet, hogy az az öregember a nagyapja volt. Honnan tudhatná az ember a spermabankok évszázadában?

És elindultak ember-nem-lakta vidékek felé, végtelennek tűnő heteken át vándoroltak följebb és egyre följebb a hegyekbe, maguk mögött hagyták a városokat, falvakat, országutakat és művelt földeket, a civilizáció minden szépségét és mocskát. Hajtotta a őket a reménység egy jobb jövő után. Nem hoztak magukkal egyebet, csak néhány ruhát, eszközöket az építéshez, fegyvert a vadászathoz, tűzszerszámokat, papírt és írószereket, hogy leírják az életüket, és Myra az utolsó pillanatban – maga se tudta, miért – bepakolta dédapja gitárját. Felesleges teher volt, mégsem tudta otthagyni. Ivor nem szólt semmit, pedig neki kellett cipelnie, mert Myra a gyermeket hozta.

És persze hozták szívükben a reménységet, de egész idő alatt ott kísértette őket a rém, a vírus, amelynek ezen a földrészén a nevét sem merte kimondani senki, mert tíz ember közül nyolcat elpusztított, és a maradék kettőben is ott lappanghatott nyomtalanul, éveken át. Örökölhették a gyerekek, unokák, láthatatlanul rejtőzött el a génekben, a vérben, a gerincvelőben, láthatatlan volt mindaddig, míg egy nap elő nem bújt, és akkor már nem lehetett semmit tenni. A tudósok őrjöngtek, a próféták világvégéről szónokoltak, eredendő és megbocsáthatatlan bűnökről, az üzletemberek meg szokás szerint félvállról vették a dolgot. Aztán mind meghaltak. Tudósok és próféták, ártatlanok és bűnösök válogatás nélkül. Csak kevesen maradtak életben, és senki sem tudta, miért ők.

Ötven esztendővel ezelőtt történt, de – mint ha az idő beledermedt volna saját tehetetlenségébe – azóta sem változott semmi.

A klímaváltozás megbolygatta a növények életét, sokuk kipusztult, mások átalakultak, emberi-állati fogyasztásra alkalmatlanok let-

tek. Elpusztult az állatok nagy része is, nem gyorsan, hirtelen, ahogy a kataklizmákban szokás, hanem lassan, kínlódva, éhesen, betegen, senki se törődött velük, az embernek volt elég baja a saját fajtájával. Meg aztán szüksége se volt már rájuk, hisz az ételek legnagyobb részét szintetikusán állították elő, minek bajlódtak volna a kiszámíthatatlan természettel, mikor a laborokban egyszerűen és könnyen elkészült minden, kiszámítható minőségben és olcsón.

Akkor már úton voltak, az első nap végén alkonyattájt találták az út közepén a porban a kutyakölyköt. Nagyon apró volt, nagyon sovány, a nyüsztését is alig lehetett hallani.

– Kevés lesz az eledel – mondta Ivor. Nem volt rosszallás a hangjában, de a ténnyel nem lehetett vitatkozni. Blissy alig töltötte be az egyhónapos kort, és Myrának rengeteg teje volt; a világ legtermészetesebb módján tette a mellére a kiéhezett kölyköt.

Saveren öszre már látszott, hogy hatalmas kutya lesz belőle, hízelgő, szelíd, békés jószág. De Myra egyszer látta, miként változott őrjöngő fenevaddá, és kergetett el egy kifejlett nőténymedvét Blissy közeléből.

Blissy ma ötéves.

A kislány óvatosan félrehúzta a súlyos medvebunda sarkát és aggodalmas szemmel leste az ajtót. Apa jöhetne már! Mi lesz a meglepetéssel? Behunyta a szemét, és gondolatban újra elismételte a dalt, amit titokban hetek óta tanultak együtt.

Csak az öröm órái számítanak, és Blissy mellett minden perc öröm volt. A kislány mosolygó arcocskája, csilingelő hangja fénylő

glóriaként kísérte őket mindenhová. Ivornak, mintha soha nem fáradt volna el, favágó ősei minden ereje, kitartása ott sűrűsödött az izmaiban. Épített, fát vágott, vadászott, ők meg járták az erdőt Blissyvel magok, gyümölcsök után kutatva, eleinte kendővel a nyakába kötve a gyermek, később már ott botladozott, szaladgált körülötte, bebújt a bokrok közé, fölmászott a fákra. Saver persze éberén követte-kísérte őket mindenhová, nem kellett semmitől félniük, amíg velük volt.

Myra annyira elmerült a gondolataiban, hogy csak a csizmák dobogására riadt fel. Ivor titokzatos arccal lépett be a kunyhóba, háta mögé rejtett kezében égszínkék virágokból kötött csokor lapult. A szirmok kicsit megfonnyadtak az úton, csak a bőrszerű, sötét levelek ágaskodtak harciasan.

Blissy óvatos mozdulattal emelte fel a hangszert, puha ujjacskái végigfutottak a húrokon, egy pillanatra megállt az idő: a kunyhó meleg, füstillatú homályában és odakint, a rengeteg mohával borított fák között is. Levelek zizegtek, források csobogtak, madarak énekeltek, ahogy a simogató kis kezek alatt életre kelt a muzsika varázslata.

Távolról halkan, alig kivehetően mintha anya hangját hallotta volna Myra.

– Jutalomjátzsma – mondta anya. És már biztosan tudta, hogy végigjátsszák.

Geisz László: Az én kertem

Elállott az eső, az út is felszáradt,
Táncot járt a szellő, amíg el nem fáradt.
Kertkapum kitárom, hiszen megérkeztem,
Ezernyi virágom, ím, üdvözl engem.

Cseppnyi faház ott áll a diófám mellett,
Két kezem munkája, ekkorára tellett.
Faház előtt asztal, két kis kerti paddal,
Ha itt üldögélek, mindig megvigasztal.

Első dolgom, amit mindig megcsinálok,
Nagy-nagy figyelemmel lassan körbejárok.
Minden egyes növényt én magam ültettem,
Tíz éve gondozom sok-sok szeretettel

Csak egy pusztta volt itt, mikor megszereztem,
Sok pénzembe került, míg bekerítettem
Eső után, ha már a fű is felszáradt,
Átvizsgálom mind a harminc gyümölcsfámat.

Érte-e lisztharmat szegény almafákat,
Barackfám tönkremegy, ha tafrina támad.
Permetezni kéne, hisz' eljött az óra,
Szőlőmet támadja a peronoszpóra.

Szilvafa levelek, lám lyukasak lettek,
Ágvégen csámcsognak már a levéltetvek.
Piacon is voltam, és mert vettem párat,
El kéne ültetni már a palántákat.

No és a kert végén, a veteményes részen,
Kikelt-e a zöldség, azt még meg kell néznem.
Újhagymámnak szárát már a nyulak eszik,
Pirosló cseresznyém a madarak lesik.

Rengeteg a munka, hogy fogom ezt bírni? –
Pedig már ideje a fűvet is lenyírni.
Fáradtan leülök padomra egy párszor,
Halk harang kongatja a dallamát távol.

Esteledik immár, mindent megcsináltam,
Elzsibbadt a lábam, megfájdult a hátam.
Ma is elkövettem, amit megtehettem,
Köszönöm én Uram, hogy ismét itt lehettem.

Geisz László: Időmértéktelenség

Reggel már
Nem csörren a vekker,
Nem hallom víg zsvaját.
Kopott Nap
Megbámul engem
Csendben, az ablakon át.

Nem érti,
Hogy mire vélje,
Szomszédja
Az ágyban maradt.
Hisz' nem volt példa még erre,
Az elmúlt évek alatt.

Utcának a forgatagában
Emberek járnak,
Munkahelyükre sietve,
Irigy szememmel
Nézek utánuk,
Bánattól dideregve.

Időmet már
Nincs hova kössem,
Fogódzóm egy se maradt.
Életem folyik ki kezemből,
Munkának
Nélkülözése miatt.

Geisz László: Mici, a cica

Megszületett Mici cica,
Mici cica él.
Jaj, de nagyon pici állat
Ez a Mici még!

Kinyitja a pici szemét,
Mici cica lát.
Jaj, de nagyon picike a
Mici-cicahát!

Cicizik a Mici cica,
Picit enni kell.
Jaj, de nagyon finom is a
Cicamama-tej!

Cseperedik a mi cicánk,
Mici cica jár.
Jaj, de nagyon elfárad a
Pici cicaláb!

Szomorú a Mici cica,
Mici cica sír.
Jaj, de nagyon tud fájni egy
Pici cicaszív!

Tükör előtt ül a Mici,
Nézi bajuszát.
Jaj, de nagyon hiú állat
Ez a cicalány!

Dorombolásból Micinek,
Soha sem elég.
Jaj, de nagyon tud örülni
Ez a cicanép!

Geisz László: Utószó

Szertefoszlott álmok,
Halványodó fények,
Múltidéző máglyán
Porladó emlékek.

Megtépázott hittel,
Tömegben is árván,
Mint szakadt vitorla
Hajótörött bárkán.

Csepegtetett öröm,
Ködbe vésett árnyak,
Nehéz hétköznapiak,
Keserves vasárnap.

Nem maradt már semmi,
Semmi, ami éltet,
Életregényemnek
Utószavát kérted.

Már kezdek rájönni,
Létem, ím, elszaladt,
S így az utószavam
Regény nélkül maradt.

Geisz László: Édesanyám kis házában (Dalszöveg)

Édesanyám kis házában
Jaj, de boldog voltam.
De aztán a nagyvilágba
Én elcsatangoltam.
Láttam házat és palotát,
Ma sem tudom annak okát,
A világot miért jártam.
Édesanyám kis házánál
Szebbet nem találtam.

Tudod, anyám, a nagyvilág
Csavargója lettem.
Édesanyám, azt a házat
De nagyon szerettem.
Öreg hárs állt a ház előtt,
Kerekes kút mellett,
Odamentem búslakodni,
Hogyha sírnom kellett.

Hazajövök, édesanyám,
Szívem hazahúzott.
Süssél nekem friss kalácsot,
Ahogy csak te tudod.
Ne tudd meg szívem bánatát,
Érzem kalácsod illatát.
Édesanyám, hazajövök,
Hazajövök hozzád.

Itt járok a kertek alatt,
Mindjárt hazaérek.
A csavargó élet miatt
Bocsánatot kérek.
Keresem az édesanyám',
De már nem találom,
Azt mondták, hogy keresselek,
Majd a túlvilágon.

Bolyongok a temetőben
A sírhantod mellett.
Átkozom az életemet:
Csavarognom m'ért kellett?
Öreg hárs sem segít immár
Kerekas kút mellett,
Ott, ahol búsulni szoktam,
Hogyha sírnom kellett.

Gósi Vali: Ki váltja meg?

Csak betűk, szavak.
Néhány gondolat.
Mégis: megannyi szín,
mosoly, néha harag,
a lélek dallama,
és tenger könny fakad
a betűk, szavak
titkos burkain.

És a könnyű, fehér papír
vigyázza időtlen'
a hallgatag,
az ólomsúlyú
és a szárnyaló titkokat.
Tartja a lélek köszirtjeit,
az ember önként vallott
bűnét, vágyát, könnyeit.

Különös titok.

Talán csoda,
hogy az ember az a Földön, egymaga,
aki olvas, ír, és hallik a szava.

Talán az Isten segít
– ha hisszük tetteit –,
aki e rejtelemmel alkotta
teremtményeit?

Vajon az ember – nélküle –
ennyi erőre képes-e?
S e különös, Isten-alkotta csoda,
a teremtetten ember maga,
ha képes mind megfejteni,
szavakba, dalba önteni
a lélek titkos pecsétjeit,
s megvallani
örömeit és vétkei,
miért várja mégis az istenit:
hogy valahol, valaki majd
megváltja egyszer
a bűneit?

Talán az ember lelkében lakik
valahol Isten is.

Gősi Vali: Menekülő szavak

Tudod, van úgy,
hogy egy-egy sötét,
borús, őszi napon,
egyszerűen hiányzol nekem,
nagyon-nagyon...
de csak egy búcsúzó
falevél
köszön be futtában
bús emlékeddel
az ablakon.

Üres szobádban
kósza árnyak járnak
lassú
táncot
veled
a fehér falon,

s ahogy dalodat
némán dúdolom,
emlékek dobolnak
halántékomon,
és futva menekülnek
a megriadt szavak,
míg arcomon
a könnycseppek
üveggyöngyökként
széthullanak.

Gósi Vali: Talán a gyertyaláng

Talán egy színes festmény a lét csupán.
Talán nagy, vidám ház e világ, és végtelen falán
Talán a fák, az ég is csak képek.
Talán a porszem földi lények
– köztük az emberek – angyalok ma már,
s Isten épp' rólunk mesél.

Talán való az álom, hogy nincs halál.
Talán a sötétből hajnalpír fakad.
Talán halott szerelmek élednek újra.
Talán az angyalok szemében
aranyló reszketéssel megcsillan most a Nap,
nyár csókol, s szél dalol tavaszt.

Talán még visszatér a tűnt varázs.
Talán fény-ébredésre kék hajnal fakad.
Talán éled halott szerelmünk újra.
Talán bús szemedben megcsillan még a Nap,
s fényével visszatér a nyári láz,
napfény-tűz ébreszt, fénycsók-varázs.

Talán a fagyos, hófehér táj is álom.
Talán csak tisztul álmában a világ,
Talán gyertyaláng kelti föl, kinek e lét örök álom,
Talán harmatot csókol a hajnal a halott fákon.
Gyere, aludjunk, kedves. Talán való az álmom.
Mire ébredsz, szerelmem, álmodat valóra váltom!

Gősi Vali: Emlékek nélkül félek

félek

hogy végül
magányos csend ölel
álmom sem kering már
emléked körül

félek

hogy végül
emlékek nélkül
dermedt magányra
ébred a kifosztott
lélek

mint hajótörött
kit tépett vitorlaroncs mögött
viharverten
partra vetett
a dühöngő tenger
s lázálmából
riadtan
arra
retten
a lusta parti hullámokon
hogy sorsát
– akaratlan –
örökre összefonta
a lakatlan
buja szigettel
bár csak a testét adja oda
jeges-kényszeredetten

félek

hogy végül
reszkető csend ül majd
velem az éjben
s emlékeimtől
megfosztva
üres lélekkel
élek

emlékek nélkül

félek

Gösi Vali: Mindörökké ősz

Megint úgy érzed, vége már.
Oson az ősz elől,
szökik a nyár,
s nyomában fénytelen
sötétség terem,
és a fekete,
ködfátylas éjeken
megcsikordul benned
újra a félelem,
ahogy a kozmikus éteren
a holtak küldte
elmúlás árnya vár,
les rád lopva,
hidegen,
ezen a fakó,
búcsúzó nyárutón is,
és megriadt lelken – mint
halálos betegen a gyilkos láz,
a végzetes –
végül kéjesen elpihen
ez a hívatlan,
örök idegen.

Ilyenkor meghal
belül az indulat,
nincs megbocsátás,
sem harag.
Már nem számolod
a napokat,
úgyszincs barátod,
ki meglátogat.
Az éjben veled
a Hold vacog,
körötte sápadt csillagok.
Szél elől perdül
a rőt falevél,
s gyáván a földre hull,
ha jön a dér.

A napsugár már csak
villanás,
fagyott mosolyú,
hamis varázs.
Magányos éjek,
ködfátyol, homály,
álomból riaszt
egy bús kormorán.
Az égből int le bús apád,
és könnyes álom a jóanyád.
Csak illat és lábnyom már
az úton át feléd csaholó
kiskutyád.

Nagyon magad vagy,
egymagad,
semminek érzed így magad.
Ne csüggedj,
mégsem vagy egyedül,
hiszen a sírodra gyertya ül
egy magányos őszön,
s a lelkedet
lobogó gyertyaláng
érinti meg.

Gyermeked csendben
mormol egy imát,
s megpillant újra
a könnyein át.
Ne csüggedj,
nem vagy egyedül,
amíg a sírodra gyertya ül.
Az ősz csak akkor lesz
örök nekünk,
ha eltemetjük
a gyermekünk.

Hajdu Mária: Búcsú

Soha nem felejttem el a szerelmedet!
A gyönyörű, csillogó, szép szemedet,
a csókokat és öleléseket,
a veled töltött csodás perceket.

Még a gondolatot is imádom,
amíg élek, a percet kívánom.
Amikor először megöleltél,
amikor a kedveseddé tettél.

Miénk lett minden örömünk emléke.
Hidd el, a boldogságnak nincs vége!
Hiszen itt maradt a mosolyod,
nem tűnik el soha az illatod.

Becsukom a szemem, és újra látlak!
Csak az fáj, hogy már hiába várlak!
Ilyenkor könnycsepp hull a papírra.
Tudom, hogy hiába várlak vissza!

De gondoljunk egymásra örömmel,
nem is lehet egyszerű könnyel.
Mindent jelentettél akkor nekem,
tudom, én is neked, kedvesem!

Soha ne felejtsd a szerelmemet,
a csókokat és öleléseket,
a szerelemtől csillogó szememet,
az együtt töltött csodás percek.

Hajdu Mária: Rád gondolok...

Kedves a szívemnek minden mosolyod,
öröm a lelkemnek minden sóhajod!
Ha szemednek tükrében magamat láthatom,
minden érzésemet, szívemet átadom.
Csak rád gondolok nappal és éjszaka,
ölelő karomba várlak mindig vissza!

Hiányzol édes, ha távol vagyok tőled!
Ha velem vagy, semmi nem elég belőled!
Édes szerelmed, dísze a szívemnek,
szomját oltogatja vágyódó testemnek!
Öröm a lelkemnek minden sóhajod,
kedves a szívemnek minden mosolyod!

Ó, csak vesznék el szemed tükrében!
Bárcsak égnék el csókjaid tűzében!
Hamvadni szeretnék vágyaid hevében!
M megbújni örökre szerelmes szívedben!
Csókjaid tűzében már el is hamvadtam!
Szerelmes szívedben örökre megbújtam.

Hajdu Mária: Amíg gondolsz rám...

Amikor mennem kell, egyedül kell mennem.
Aki most szeret, senki nem jön velem.
Szeretetem emléke él majd benned tovább,
itt leszek veled, és vigyázok majd terád.

Amíg rám gondolsz, és szívedben élek,
addig a szeretetem itt lesz majd veled.
Csukd be a szemed, ha engem látni kívánsz,
hallgasd a szelet, ha most is hallani vágyasz.

Ott lesz az arcom, mélyen a szívedben,
ott lesz minden szavam az emlékeidben.
Csak behunyod a szemed, és rád mosolygok,
csak hallgasd a csendet, és hozzád szólok.

Minden örömödben ott leszek neked,
minden bánatodban osztozom veled.
Csak a szíved mélyéről szólj majd hozzám,
azonnal itt leszek, amíg gondolsz rám.

Hajdu Mária: Egy szál vörös rózsa

Addig szeretlek csak,
míg bele nem halok!
Ha te nem adhatsz már,
én akkor is adok!
Ha tovább kell menned,
majd veled indulok.
Ha te itt maradnál,
én hozzád simulok.

Addig szeretlek csak,
míg van egy lélegzet.
Míg a szívem dobban,
addig én féltelek.
Ha este lefekszel,
én melléd fekhetek,
és a hajnalpírral
majd én is kelhetek.

Addig szeretlek csak,
és egyre csak jobban,
amíg felkel a Nap,
és lenyugszik újra.
Míg a világ forog,
és nem áll meg soha.
Míg a Földön terem
egy szál vörös rózsa.

Hanyecz István (shf): Februári Napsugár

Februárnak elején
 a reggeli napocska,
 ragyogó tűznek golyója,
 sugarát újfent ontja,
 aranyló csóvában, s
 küldi néked melegét
 szikrázón, halomba'.
 Deríts hát szívet jobbra,
 sütkérezz most bátran
 finom napnak sugarban!

Fénye adjon új erőt,
 természet éledjen újra,
 megannyi bokor sarjadjon,
 kert színes virága nyíljon.
 Itt-ott reád köszönt már
 korai hírnöke tavasznak:
 fehér hóvirág, kék ibolya
 előbújtak a védett sarokba',
 nyitnikék csivitel az ágon,
 s téged köszönt e napon.

No, rajta most, cimbora!
 Téged is vár ez a tavaszi,
 melengető napocska.
 Jer hát velem te is, ki,
 a jó öreg természetbe!
 Tegyük együtt sétát
 a finom, ébredő ligetbe,
 ahol az átázott avar alatt
 már tolakodik az új élet,
 kacsingat rád megújhódás –

Hanyecz István (shf): Modern világban

A mai világban mindenütt
 intelligens, éber automaták
 ketyegnek a pontos idővel.

Ahhoz, hogy belépj a házba,
kell kódolt mágneskártya –
plasztikból való – használatra.

Beütöd a többjegyű kódot,
és már mehetsz is, zöld az út,
de rohanni itt sem ajánlatos.

Bölcs elektronikát sürgetni,
azt sem érdemes, felesleges,
mert rögtön lezár a védelem,

és akkor ott állsz csupaszon,
kártya nélkül, kizárva, hoppon,
dolgozni sem kell eme napon.

Bármi megtörténhet e világba'.
Az elektronok fellázadnak néha.
A kártya sem működhet örökké.

Hanyecz István (shf): Az ódon tornácon

Durva lópokróc alatt
unod már a banánt
kényelmes hintaszékbe
lopod nap sugarát
búvölöd a legyet, ami
fennakadt pók hálójában
közben fürkésző tekinteted
a messzi kék égre mered

Fehér sűrű fodros
báránfelhők közelednek
könnyű finom lágy szellők
szárnyán kergetőznek
A távoli horizonton
sietve máris tovatűnnek
hogyan eső után égbolton szép
szivárványt körbe lengedezzenek

Odalenn a friss zöld kertben
húsvéti bárány legelget
hintaszékem ringatom
előre-hátra az ódon tornácon
amely éles reccsenő hangot ad
a száraz deszka padlóján
és eme hangtól riadt meg
bárányka játék közbe a fűben

Délutáni időm elszaladt
Így hát most folytatom
az üres ábrándozást
belesüppedve hintaszékembe
ama mély gondolatimba
hol egyedül maradtam én
jó barátaimmal a semmittevés
meséjével meg az internettel

Hanyecz István (shf): Füstbement terv

Egy árva ladik
sodródik elhagyatottan
a szőke Tiszán

igen csak nedves
ma reggel a pirkadat
csónakban ülve

reggeli idill
álmosan ébred árnyék
csend honol tájon

olcsó a kemping
idejő a sok vendég
előszezonba'

mindenki kerget
egy szép álmot reggelen
tündér csók ébreszt

csendes most horgász
nyugodtan vár kapásra
akad hal bőven

megrezzen úszó
a horog jelez végre
harap a csuka

alkalmi pecás
nagy szorgalommal fáraszt
egy ügyes halat

lehetne nagyobb
ez a reggeli fogás
de elégedett

kora hajnalban
így vált a nagy fogásból
egy füstbe ment terv

álmok szövője
búvöl nagy hal varázsa
hajnal hasad már

Hanyecz István (shf): Februári ébredés

Koratavaszi reggelen
Madárcsicsergésre ébredem
Aranyló Napnak sugarai
Ragyogják be ablakom

Erdő-mező fellélegzik
Finom meleget ont már
A nagy sárga Tűzgolyó is
Csalogat hívogat a napra

Meggyötört lelkem éled
A hosszú sötét tél után
És sóvárgón várja már
Hogy felébressze Tavasz

Madársereg vidáman
Dalol már önfeledten
Hangosan zeng énekük
Kertnek egyetlen fáján

Köszöntik megújhodást
Zsong itt minden újfent
A jó öreg Természetben
S ember is magára lel újra

Eldobja megunt ruháit
Kész az új befogadására
Melyet már úgy áhított
Ama hosszú téli álmába'

Kamarás Klára: Végkiárusítás

A fiatalság álarcát ledobtam.
Az élet piszkos hentesüzletében
kampókon lógnak legszebb álmaim
csontok, szalonnák, nyers szavak között.
Csak tessék, tessék, ez végeladás már!
Friss húst kerestek, szende álmokat
öreg tyúkok és vén marhák helyére,
és szerelemről rózsaszínű verset?

Feledjük hát a mocskot és keservet,
és emberek, ti csak nevésetek
a milliónyi megtépett bajazzón!
Ó, nézzetek tükörbe! Nézzetek!
Magatokat nézzétek, és ne engem!
Micsoda játék...! Most lehet nevetni!

Kamarás Klára: Állj félre Sors

Állj félre, Sors.. Idő... Halál...,
mert annyi minden várna még!
Csak munka volt az életem,
s belém szakadt a szó, a kép.

Ne fuss, szekér, velem tovább!
Megállnék még. Pár pillanat
helyett pár év... az is kevés,
hogymondjam, mi még maradt,

vagy csak a fényt lássam tovább,
mi rám süt most, s az illatot
érezzem, mit ezer virág
hint rám, mit egyszer itt hagyok.

Ez nem virág? Nem napsugár?
Tömjén és gyertyák illata...?
Fáradtan megadom magam.
Hol vagy hazám? Van még haza?

Kamarás Klára: Fogó utak

Lassan már elfogy alólunk az út.
Megyünk a pusztaságon át,
még vissz a láb,
mert tart a lendület,
de már nem tudjuk, hogy hová, minek?

Forrást keresnénk, élő, bő vizet,
de lassan elfogy alólunk az út.
A nap tüzel,
cserzett bőrünk csak álca,
alatta ezer fájdalmas barázda.

Tán bosszúvágy volt, vagy csak félelem,
talán a lelkiismeret terelt? Hiába!
Lassan már elfogy alólunk az út.
Mindegy, miért és honnan érkezünk,
már okatlan és céltalan megyünk...

Még szólnak hozzánk.
Kérdezik talán:
miért e vándorélet,
de lassan elfogy alólunk az út.
Csak bólogatunk: Más is idejut!

Letérni, félrenézni? Ó, miértetek!
Volt hitvallás meg zászló, büszke dal.
Már csak motyogva mondunk némi rímet.
Nem látunk otthont, nekünk-tárt kaput.
Lassan már elfogy alólunk az út –

Kamarás Klára: Őszi illúziók

Ősz van megint, lehulló levelek
varázsát nézem. Szívem megremeg.
Sodorja szél, aztán a földre hull,
de akad köztük, ami nincs sehol,
mert újra, s újra fel, magasba száll,
nem is levél, boszorkány, vagy halál?
Vagy álom, mely csak a lelkünkben él?
Köd? Látomás? Mégis mindent megér.
Felejténéd, de többé nem lehet,
bár híre sincs, s nem jön más üzenet,
csak őszi, csak fény, csak hulló levelek.
Töppedt avart rugdosva lépkedek.

Tőlem panaszt ne halljon senki.
Amíg van út, tovább kell menni.
Avart rugdosva? Foszló álmokat
számolni? Évet, hetet, napokat?
Mérlegre tenni, hogy mit értem el?
Nem érdemes. Az idő másra kell.

A meglévőnél százszor többet ér
az, ami csak a képzeletben él,
mert álmaidban mindig visszajár,
mint múlt tavasz, mint izzófényű nyár,
mint őszi csend, mint szálló csöpp levél,
utána kapnál, több a semminél...
Kérdezheted, csak álmodban felel.
S ha nem kérdeznéd többé? Ne tagadd!
Hajnaltájt megszorítja torkodat...

Kamarás Klára: Mondd, hol keressem...

Piramisok és templomok falára
vésték a lélek üzeneteit.
Maradt, ami maradt, s ha meg is értjük
a képeket, a szavak ezreit,
hol van a gondolat, mi hajtotta a vésőt:
átadni azt, mi át sem adható,
a vágyakat, a túlélés reményét.

Mondd, merre van az én piramisom?
Hová lehetne rejteni egy álmot,
felvésni fájó gondolatokat,
hogya szét ne rágja az idő, e végzet,
mikor az élet lassan alkonyul,
mikor az agy magánya
kis dobozok mélyére zárja
lassan a múltat, jelent és jövőt.

Mondd, mennyi az, mi megmarad belőlem?
A szétmálló papír? Mindenki ír...
Megszűnő, s újuló internetes lapok
hullámsírába eltemetni végleg
mindazt, mi voltam, ami oly csekély,
de mégis volt, volt benne gondolat,
egy-egy felfénylő halvány szikra csak,
vagy hangyalét? Már magam sem tudom.
Mondd, merre van az én piramisom?

Kátai Hedvig: Melankólia?

Céltalan lépteimet határozott kopogások
előzik meg: ódivatú kabát egy rongyos sállal.
Beleveti magát az utca szürkéségébe. Elnye-
li... Latyakban gázolók tömege hömpölyög a
főtéren. A tavasz előjele: eltűntek a forralt

boros bódék. Igaz, a kukában még ott lapul egy-egy műanyagpohár, fahéj és szegfűszeg illatába bújva. Visszafordulok.

Nyomasztó csend: a játszótér csendje. Szomorúan ringatózik a hinta, várja már a tavaszi zsongást, a gyerekeket. Ha beleülnék, talán jobb kedve lenne... Á, ahhoz túl hideg van! És különben is... Sértődött reccsenés. Lehet, hogy meghallotta, pedig még végig se mondtam. Továbbállok, mielőtt mérgében szétroppan a gerince.

Haldokló fény a zajló Tisza felett – bár csak virágozna már! Lassan megelevenednek a jégtáblák: strandolók vidám nevetése hallatszik a túlpartról. Éppen a hang irányába indulnék, mikor a jeges szél arcon csap, és a fürdőzők eltűnnek.

Már hetek óta nem láttam a Napot. Biztos megsértődött, amiért nyáron a pokolra kívántam. Most meg hiába könyörgök neki, hogy „Süss fel Nap...” Ezt úgy hívják a „Nagyok”, hogy téli depresszió, vagy szebb szóval: melankólia. Igen, tudom. A tavaszi fáradtság is rám vár. Csak lenne... Csak lenne már tavasz!

Káta Hedvig: Templomkertben

Élt egyszer egy nagy ökör. Tán te?

Kezében nem éppen egy Dante.

Isteni színjáték,

vagy inkább vígjáték:

Vigyorát kiszúrta a padre.

„Mit olvas?” - kérdi is a lelkész,

„Ó, atyám, a lelkem most elvész?”

„Fiam, bárcsak tudnám,

kit rejt alá dunnám...

Feloldozlak, ahhoz nem kell ész.”

Káta Hedvig: A repülő ajándék

Világgá indult Kényes Lajkó,
de arra szambázott egy szajkó.
Fejére pottyintott,
az meg csak ordított:
„Sampont!” - de beszorult az ajtó.

Káta Hedvig: Júniusi víziók

Mámoros merengés, víziókergetés,
felkacag a toll, nevetve rajzol,
a tinta megremeg, folyik az egyveleg:
vibráló tánc: száz villámot láatsz;
egy pocsolya: elúszik a nyár mosolya;
leszakad az ég, kopogtat a jég,
fátyolos már dalom, nagy a riadalom:
a szél felkap, elhajít, játszik veled;
nem feleded; érzed már a ráncaid;
egy emlék: egy nyár; ha életed nem élheted,
képzeleted messzire száll...

Káta Hedvig: A pocsolya

Lábam előtt felhők hevernek
és víztükörként kacsint rám a Nap,
tarka csillámok felém nevetnek -
így sétálok az ég alatt.

Szürke zakók, elfásult emberek;
egy kisgyerek gázol a felhőkön át:
cipője sáros, szinte már hempereg -
felkavarta a pocsolyát.

Káta Hedvig: Merengés

Rongyos kabát, kezében lapát:
süket alak suhan – velem zuhan,
magával húz, a betonba zúz;
céltalan élek, egymagam félek,
az emberek vakok, némák a dalok,
vége a létnek, mielőbb lépj meg...

Keszy-Harmath Dániel: Mutasd meg a szerelmet...

Zizzen, zizeg, zörög ez a szerszám,
zavaros az élet, zárlat van az agyban.
Bomlik a kanális, meg az arany szemű minden,
minek a forgataga elhalad egy forró, bádogos
fémből készült vonatszerelvény előtt,
de nem tudja, hogy voltaképpen hogyan is
keletkezett az idegenkedésből vett lélegzete,
mely elámult, abbamaradt, a teste majdnem
teljesen kihűlt,
csak forgott saját hajában, vérében,
mintha valami értelmet keresett volna a napban,
amelyben él, a percben, amelyben majd meg
fog halni, vagy azt a percet kereste a múltban,
amikor a szerszám még nem használódott el
annyira, s a legtökéletesebbség erejével hatott a
bálványokra, s minden olyan személyre vagy
fény-képre, amely nem a képzet, s a fogantatás
zavaros zörgő zizzenetének élt. Vagy talán
nem is volt értelme a zizzenet keltette szerszám
fergeteges hatalmának, hiszen ő egyre csak morgott,
képzeltget, letette a kezét a földre,
nem érdekelt semmi és senki, egy perc
sem éltette, amit ebben az életben még le
kellett élnie,
s úgy gondolta, hogy a szerszám most végre
azt fogja végezni, amire rendeltetett.

Megfogta a szerszámot, s tüzelt vele, bár
sokadjára kellett újrapróbálkoznia, de
végül sikerült neki. A golyó behatolt az
agyába, s megmutatta a szerelmet, a halált.

Keszy-Harmath Dániel: Mit ér...?

Tudás-e a hatalom,
Hatalom-e a tudás,
Mért sír minden bolond,
Mért kacag a dudás?

Alszom, vagy csak álmodom,
Nyíló szemem bámulom,
Belső képem kész van,
Lesz-e veszte még ma?

Kacag rám a halál,
Kacsint szép szemével,
Mit ér így a tudás
Mulandó létével?

Keszy-Harmath Dániel: Emberek dalai - ciklus

A Semmirekellő ember dala

Tajtékozhat felőlem az ég is, a föld is,
Nem kell már énnekem eocén, se Kláris,
Csak egy kell nekem immáron,
Mielőbbi nagyszerű halálom.

A Gyilkos ember dala

Túl a harminchetedik vacsorán,
Vérben áztatom kedves dárdám,
Vele sok mindenkit jobblétre segítettem,
De csak azért, mert engem is így szerettek.

Az Egykor-kedves ember dala

Régen tavaszi szellő ápolta lelkemet,
S ezt én is viszonztam, ahogy csak lehetett,
Mára azonban szétlőttem a szellőt,
S azóta az emberiség engem is meglőtt.

A Kutató ember dala

Kutattam én sokat az élet értelmét,
Kutatásban leltem meg a magam örömét,
Most kutatom, hogy annyi emberalomban,
Hány élő s hány igazi halott van.

A Költő ember dala

Mit ér a penna s a híres-neves lant,
Ha az ember egyszer sem gyilkolhat?
Megöltem én már nagyszerű lelkemet,
Úgyhogy pennámat tőlem el ne vegyétek!

A Halott ember dala

.....
.....
.....
..... egyszer majd te is megtudod.

Keszy-Harmath Dániel: Ért-elem

Hidrogén,
nem is adja más oly mértékben életünk,
mint mikor belőled szívunk vagy étkezünk.
Arzén,
méreg, mit nem is fogad be gyomrunk,
s ha mégis, orvoshoz rohanunk.
Lítium,
a bolondokat is ezzel etetik,
nyugalmuk ezzel tán meg is születik.

Alumínium,
mi már csak kellemesebb létünkör vesz
minket körül,
de urnaelhelyezéskor senki sem örül.
Lételem,
mi is ez igazán az embernek?
Kérdés, melyre a betűk felelnek.

Kiss Angéla: Serken a természet...

Parkos, napsütötte domboldalon,
Sziklák közt virág a magaslaton.
Tölgyfák hajladoznak a szélben,
Tél jár a tavasszal kéz a kézben.

Serken a természet. A harmatzöld
Pázsiton kecsesen nyújtózik a föld,
Szikár, puszta létén át vágyakozva
Tör az ég felé, féktelen utat nyitva.

Sejtelmes sugarak kifejtik áldásos
Hatásukat. A virágszál káprázatos,
Aranyló gyöngycseppben fürdőzik,
Rügyfakasztó szelében kergetőzik.

Száraz ág, aranyvessző nyár előtt
Fagyos szívébe költöztet már erőt.
Csipetnyi, meleg szirmokat simítja,
Mormogós száját mosolyra igazítja.

Kiss Angéla: Ha itt a nyár!

Láthatárig sütkérező vágyakozó
Pihenve csillapodó szánakozó
Kiszáradt izzó szorongó torkok
Forrón csorduló izzadt sorok
Eper ízű nyár enyhülésre vár

Egy kisvirág álmatag illatokban
Szellő ölelgeti fájó sóhajokban
A fű még körötte egyre zöldell
De sárgul a kézen fogott idővel
Eper ízű nyár enyhülésre vár

Megjött lecsapott a vihardár
Szárnyára kapott eszmélve már
Kavargó örvény söpör meleget
Szétfakasztva esendő fellegeket
Eper ízű nyár enyhülten már

Kiss Angéla: Ünnepek

Az Amfiteátrum kékje-zöldje felett
Egy kismadárka csicseregve szállott.
Philadelphiai Anna Jarvis ébredett.
Vasárnap reggelére szépet álmodott.

Tavaszi ünnepére, anyukák tiszteletére,
Öröm és féltés, minden, mit adhatott,
Az istenek anyjának, Rheának ígéretére
Nyerte e nap a megérdemelt tapintatot –

Az évnek e napján szíveket nyitattott.
Üzent a világnak: habos, lágy tengeren
Küldött hömpölyögő lilaorgona-illatot,
Könnyeket csillantva csillogó szemeken.

Felnövő gyermeki lélek édes emlékére
Csupaszív Anyák hajlékába kopogtatott
Édesanyák jó szava – vigasztaló énekére –
Ma hálát, magasztos csókot osztogatott.

Kiss Angéla: Jelen

Csak abba ne maradjon soha a jelen,
Ha még úgy tűnik is, hogy jellegtelen.
Örök időkre a rohanó pillanat
Elöttem megírva – itt maradt.

Kiss Angéla: Tejköd

Tópart jeges vize fagyott
Az ősz színe is itt hagyott
Nyomokban néz ki a hó alól
Fenyőága csendesen ráhajol

Honnan ez a tejfehér köd
Melybe felöltözködött a föld
Gyertyafényű ház ablaksora
Lebbenve csillangat a hora

Recsegni dünnyögni hallom
Boróka ágát tördeli hóhalom
Csengettyű rezgő érc-hang
Egy nevetve zengő kisharang

Koródi Sándor: Egy kis rózsza rövidke, ám csodálatos élete

Eljött a tavasz. A Nap sugarai langyosan simogatóak, az ég kékjébe fehér bárányszerű felhők úsznak, és madárdaltól zeng az egész világ.

– Mi ez a lágy tapintás, és mi ez a gyönyörű csalogató dallam? – kérdezte nyújtózva a friss, harmatos rózsabimbó. – Ismét életre csalogat a világ! Csak nem visszatért a tavasz? –

Lassan nyújtózva tágította bimbója héját a kis rózsza. Már nagyon bújt volna kifelé, ám kicsit még félt a szabad ég alá merészkedni, nem tudta pontosan, mi vár rá odakint.

Lágy, langyos szellő remegtette meg bokra leveleit, és úgy vélte, egyre erősebben vágyik ki a világba, hogy érezhesse a Nap melegét, hogy rászállhassanak szárára a színes lepkék, hogy fülébe dalolhassanak a madarak.

– De csodálatos a világ – sóhajtott, és egy nagyot nyújtózva épp kidugni készült egyik kis szirma szélét, mikor szárán előbb erős szorítást érzett, majd a kis embergyerek, aki megmarkolta, hangosan felkiáltott:

–Jaaaj, de fáj! Megszúrt ez a csúnya virág!

Kis rózsánk villámgyorsan visszahúzta szirmát.

– Jaj, nekem! Mit tettem? – sópánkodott. – Bántottam a szegény kis embergyereket, most biztosan nem szeret. Hogy lehetek ilyen ostoba és gonosz? És egyáltalán: miért vannak ilyen csúnya, szúrós tüskéim, melyekkel csak bántani tudok másokat?

Nagyon elszomorodott a kis rózsza, és elhatározta, hogy ő bizony ki sem nyílik soha többé, mert csak bajt okoz, és csak ártani tud másoknak.

Fenn az égen a Nap lenézett a kis rózsára, és látva szomorúságát, megsajnálta.

– Ugyan már, rózsácska! – szólította meg. – Ne legyél így elkeseredve.

– Miért ne lennék? – kiáltott vissza felháborodottan a kis rózsza. – Minek örülhetnék, amikor nincs rajtam semmi szeretnivaló? Csúnya vagyok és veszélyes. Csak megsértem azokat, akik hozzám közelednek.

– Hiszen egyáltalán nem is vagy csúnya – szólt a Nap. – Gyönyörű zöld színben fénylenek a leveleid, és az imént, ahogy egy pillanatra kivillant a szirmocskád széle is, én azt is csodaszépnek láttam.

– Nem érdekel, hogy milyen zöldek a leveleim, és az sem érdekel, hogy milyenek a szirmaim. Csúnya vagyok, és tele vagyok tüskékkel, melyekkel mindenkinek csak fájdalmat okozok.

– Édes kicsi rózsza – mosolygott szelíden a Nap. – Ne haragudj a tüskéidre. Ők csak ol-

talmaznak téged. Most is megvédték attól, hogy leszakítsanak, és azután elpusztulj.

A kis rózsza egy pillanatra megrökönyödött.

– Hm. Úgy gondolod, csak engem védtek meg? – kérdezte a Napot.

– Így van – válaszolt szeretetteljesen a Nap.

– De miért kellett ettől így megsérteni azt a gyermeket, másképp nem tudtak volna megvédeni?

– Ők így tudnak megvédeni. Ha lenne rá más módjuk is, olyan, mellyel kevesebb fájdalmat okoznak másoknak, biztosan azt a módot választanák. De egyelőre csak szűrni tudnak, mást nem.

A kis rózsza ezután nagyon sokat gondolkodott a Nappal való beszélgetésén. Sajnáltni kezdte a tüskéit, amiért ennyire megharagudott rájuk, holott ők csak az ő kis életét védelmezték.

– Most mit tegyek? – sóhajtozott. – Itt vannak a tüskéim, akikre nagyon haragudtam, de most már tudom, csak jót akarnak nekem. Viszont még mindig félek attól, hogy valakinek mégis fájdalmat okoznak, mert nem tudják, hogyan védhetnek meg másképp. És megint egyre jobban csábít a külvilág, olyan szívesen kinyílnék, és megmutatnám magam a Napnak, a felhőknek, a pillangóknak és... és az embereknek. Az embereknek? De mi lesz, ha valamelyikük megint le akar szakítani? A tüskéim megint védelmezni akarnak majd, és ugyanígy meg fogják szűrni! És bár azzal, ha leszakít, az életemet veszi el, de én mégsem akarom őt bántani. Sőt, még az otthonába is szívesen vele tartok, ha ezzel örömet okozok neki. De a tüskéim...

Ezek a gondolatok számtalanszor megfogalmazódtak benne, és egyre inkább kétségbeesett, hogy most mit tegyen. Végso tanácsatlanságában a Nap felé fordult, és elmondta neki is, hogy milyen gondolatok kínozzák őt.

– Kedves kis rózsza – szólt a Nap. – Csodálatos dolog tőled, hogy akár az életed is áldoznád azért, hogy az embernek örömet okozz. És megértem a félelmedet, hogy nem akarod őt bántani és megszúrni a tüskéiddel. De a félelmed helyett arra gondolj, hogy mi az, amit igazán szeretnél.

– Hogy mi az, amit igazán szeretnék? – kérdezett vissza a kis rózsza.

– Igen. Mi az, amit igazán, mindennél jobban szeretnél.

– Én... én nagyon szeretnék kinyílni. Kibontani a szirmaimat, megmutatni színeimet a világnak.

– Hát, akkor mire vársz? – kérdezte a Nap. – Nyiladozz! Alig várom, hogy végre gyönyörködhessek szirmaid pompájában.

– De mi lesz, ha megint jön az embergyerek, és én megszúrom... – aggodalmaskodott a kis rózsza.

– Ne törődj most ezzel – biztatta a Nap. – Csak nyiladozz, és meglásd, ha átengeded magad szíved vágyának, minden a lehető legjobban alakul majd.

A kis rózsza lassan, bátortalanul nyújtózkodni kezdett a bimbó belsejében. Bizonytalanul mocorgott, még mindig erős félelmet érzett.

– Gyerünk, bátran. Nincs mitől félned – bátorította a Nap.

A kis rózsza ettől valamelyest megnyugodott, és szirmával résnyire kifeszítette a bimbó nyílását. Ragyogó napfény szűrődött be a résen, ez felbátorította, és még bátrabban dugta kifelé szirmait. Egyre erősebb vágyat érzett arra, hogy kinyíljon, hát engedett a vágyának, és lassan, de egyre határozottabban bontakoztatta ki szirmait a bimbóból.

– Csodálatos – ámuldozott csillogó szemmel a Nap.

A kis rózsza már egyáltalán nem érzett félelmet, és olyan szélesre tárta ragyogó pirosban

és sárgában játszó szirmait, amennyire csak tudta. Kitárta magát, és leírhatatlan örömet és boldogságot érzett, hogy végre megmutathatja magát a világnak. Színes pillangók szálltak arra, és pihentek meg szirmain. Lépteik simogatóak voltak, fenséges érzéssel töltötték el őt. Pacsirta pihent meg a feje fölött, és percekig csak az ő fülébe dalolt, életében nem tapasztalt még ilyen gyönyörűséget.

A Nap mosolyogva figyelte a kis rózsát, ahogy élvezettel adta át magát élete csodálatos élményeinek.

Később két ember lény járt arra. Egyikük kisebb volt, a másikuk nagyobb.

A kis rózsza megijedt, és fejét lassan lehajtotta. Legszívesebben eltűnt volna a világ színéről.

– Űristen – gondolta rémülten. – Itt az ember! Mi lesz, ha le akar szakítani? És mi lesz, ha megint megszűrom?

- Jaj, de gyönyörű! – kiáltott a kisebbik ember lény, és a rózsza felé indult. – Nézd, mama!

– Igen, tényleg csodaszép – mondta a nagyobbik.

– Milyen gyönyörűek a szirmai – hajolt közelebb. – És... és olyan csodálatos illata van!

A kis rózsza felkapta a fejét!

– Illat? - hitetlenkedett. – Csodálatos az illata? Az illatom? Nekem van illatom? És ezt a világ ilyen csodálatosnak tartja?

Büszkén emelte fel újra a fejét, és szirmait a Nap felé fordította.

– Hallod? – kiáltott fel a barátjának. – Van illatom! És csodálatos!

– Hallom – válaszolt könnybe lábadt szemmel a Nap. – És érzem is! Tényleg csodálatos az illatod!

A kis emberlény még közelebb hajolt, és éppen nyúlt volna a rózsza szára felé, mikor hirtelen valami megcsillanva magára vont a figyelmét.

- Nézd csak, mama – szólt édesanyjának a kislány. – Valami csillog ott a szárán.
- Igen, kicsim – válaszolt édesded hangon az anya. – Az ott a tuskéje.
- Tuskéje?
- Igen, a tuskéje.
- Miért van egy ilyen gyönyörű virágnak tuskéje? – kérdezte a gyermek.
- Az anyja kedvesen mosolygott:
- Ezekkel védi meg magát.
- Ezekkel védi meg magát? Mitől kellene megvédenie magát?
- Például attól, hogy a hozzád hasonló kislányok nehogy leszakítsák.
- A kislány elhallgatott, és csendben nézte a rózsát.
- Mama – szólalt meg végül.
- Tessék, Kincsem.
- Azt hiszem, nem akarom leszakítani. És nem azért, mert félek, hogy megszúr a tuskéivel. Hanem azért, mert így szép, ahogy itt van. Nézd, milyen szépen csillognak a tuskéi is a napfényben.
- Anyuka könnytől csillogó szemekkel mosolygott kislányára.
- Valóban, Kicsikém. Nagyon szépen csillognak.
- Énekelhetek neki egy szép dalt? – kérdezte a kislány.
- Persze, Drágám! Énekelj csak.
- És a kislány énekelni kezdett.
- A kis rózsza pedig érzékenyülve hallgatta. Olyan csodálatos ének volt ez, amelyet még sohasem hallott. Még a legdalosabb madarak énekét is felülmúlta. Mérhetetlen boldogságot érzett. Eljött az ember, és a tuskéi úgy védték őt meg, hogy közben nem bántották a kislányt, sőt valódi szépségüket mutatták felé.
- Mama – szólt a kislány, mikor befejezte az éneklést.
- Tessék, Kedvesem –fordult felé az anyja.
- Meddig él egy ilyen szép virág?

– Akár több napig is gyönyörködhetünk benne, mielőtt elhervadna és új életet kezdene.

– Eljövünk hozzá holnap is? – kérdezte a kislány. – Szeretnék neki minden nap énekelni, amíg életben van.

– Persze, Kicsim. Eljövünk hozzá minden nap, hogy énekelhess neki.

A kis rózsza álmában sem gondolta volna, hogy a világ és az élet ilyen csodaszép.

Büszkén meresztette szirmait a Nap felé, és minden nap együtt várták barátjával, hogy a kislány eljöjjön, és énekeljen nekik. Csodálatosan teltek a napok. Minden pillanat maga volt az Álom. Szinte még azt sem vette észre, amikor eljött az ideje annak, hogy szirmait ledobva, nyugovóra térjen, és elmúlva itt hagyja ezt a csodálatos világot.

Nem bánkódott, nem volt szomorú.

Rövidke életének hajnalát ugyan beárnyékolta félelme, ám vágyainak átengedve magát, végül olyan csodákban volt része, melyek közül, ha csak egyetlen egyet élt volna át, az is megérte volna az elmúlást.

Boldogan tért hát meg, és tudta, hogy egyszer újra eljön majd a tavasz...

Koródi Sándor: Mondd, kié?

Az éltető levegő, mit tüdőd magába fogad,
A fényes napsugár, mely simítja arcodat,
A frissítő vízcsepp, mely oltja szomjadat,
A vándorló báránfelhő, mi mutatja utad.
Mindez kié, mondd?

A magasba törő fa, mely árnyékot ad,
A zöldellő fűszál, mi puha párna talpad alatt,
A holdsugár, mi édesen álomba ringat,
A madarak éneke, mely üdvözli hajnalodat.
Mindez kié, mondd?

A csillag az égen, mely Rád mosolyog,
s melyre tekintve ábrándozol,
A nyíló rózsza a kertedben,
Melyet felnevelsz és gondozol.
Ó, mindez kié, mondd?

Koródi Sándor: Ajándék

Kicsi, kedves ajándékom'
Szeretettelbe csomagolom.
Tenyeremen nyújtom feléd,
S vele szívem leheletét.

Kicsi, kedves ajándékom'
Mosolyommal gazdagítom.
Csillagszemed visszanevet,
Édesítve életemet.

Kicsi, kedves ajándékom'
Szavaimmal aranyozom.
S visszatérő válaszd,
Csilingelő dallamok.

Kicsi, kedves ajándékom'
Életemmel felajánlom.
Istenemmel boldog vagyok,
Ez ajándékom, mit adhatok.

Kovács Daniela: Vállamon omlik szét

Vállamon omlik szét az alkony puha fénye
a tücskök lármájába belefeledkezek
a fenyők langyos árnya kénye-kedvére
nyújtózik, majd eltűnik a hegy orma felett

A vén ligetben ölelkezve alszanak a fák
friss fű-selyempárnán pihennek az álmok
az éj gyűrűző neszét s a tücskök vonóját
elfedik a városból szűrődő zajhullámok

A kert nyugati lángjától már kifakult a föld
átindáz a barnán ülepedő sötét
falaimon megtörik majd lepereg a csönd
szótlanul figyelem vérző lüktetését

Kovács Daniela: Ha majd egyszer...

Lázás homlokomat a hideg, párás ablaküveg-
nek támasztom, jólesik dermesztő hidege... az
utcán alig van ember. Mindenki fáradt, az ün-
nepek véget értek... Számomra nem ünnepek
voltak ezek, egyszerű hétköznapiak, mint
ahogy egy egyszerű hétköznapi ünneppé vál-
hat.. Ha majd egyszer kinézek az ablakon, és
nem látok éhező gyermeket, nem látok többé
háborút és szegénységet, akkor több ezer csil-
laggal díszítem majd a fenyőfámat... mert
számomra az lesz a karácsony...

Kovács Daniela: A nehéz gránitkő alatt

Amikor nyög a fájdalom
és szétfoszlik a remény
torzul fehér márványarcom
lerogyok ravatalod helyén

a kezem markolja a földet
mely alatt álom nélkül alszol
siratlak némán megkövülten
zokoglak ki a föld porából

a nehéz gránitkő alatt
pihennek gyermek-álmaim
ott szendereg a gondolat
föld alá ástam vágyaim

holnapnak arca előtűnik
s reménytelenül fogva tart
bárcsak képes volnék hinni
a halál is csak csalfa látszat

bárcsak hihetném a jövőt
mely múltba mállva szétomolt
üresen kong a temető
s az álmom ami benne volt

magamra öltöm sírod csendjét
és gyászom fekete ruháját
elfogadom az élet rendjét
s az engem sújtó mérleg-karját.

Kovács József Tibor: Megkísértve

Ott állt a tömegben, és egyre erősödött benne a változás közeledtének érzése. Felnézett a tér bal szélén álló torony fehér számlapú órájára, majd megfordult és tekintetével a kikötő környékét pásztázta. Már csak percek, és feltűnik végre...

Három hónapja, azon az éjszakán változott meg minden. Álmában egy jobb, egyenlőbb világot látott, ahol leomlanak a falak, nincsenek országok, csak népek élnek egymás mellett teljes békességben. Láta, ahogy az emberiség megtisztulva a tudás és az értelem egy magasabb fokára lép. Láta a két „Vezetőt”, akik elindítják a változást, és a tömegeket, akik az eszméhez csatlakoznak, és a napot, amikor a semmiből feltűnik az az autó, és a tömeg „Vezetők” nélkül marad, de akkorra már az eszme a zsigerekbe ívódva, kiirthatatlanul él tovább. Végül magát látta egy téren, körülötte sok-sok ember, fiatalok, öregek, turisták, helyi lakosok, a szél a tenger illatát hozza a kikötő felől, ahogy várja a Másikat.

Másnap reggel már nyitáskor a könyvtár ajtajában állt, hitt az álmában, és tudta, hogy nem kell majd sokáig keresnie. Belépett a „hatalmas tudás termébe”, és elindult csukott

szemmel a falig érő polcok között. Lassan lépkedett, és a szemhéj mögötti sötétségben valami jelre várt. Percek teltek el így, amikor hirtelen kinyitotta a szemét, és leemelt egy könyvet a legalsó sorból. Belelapozott, és azzal az „én tudtam” érzéssel szétnyitotta a lapokat az ismerős kikötő képénél. Olvasni kezdett, majd döbbenet ült ki az arcára, a „találkozás” helye egy másik földrészen volt, a bolygó túlsó felén. Rémület futott át tiszta, kék szemeinek felszínén, de a következő pillanatban már mosolyogtak a szemek, majd ez a mosoly tűzként terjedt végig a testén, megtisztító tűzként, és egy pillanat múlva már egész testét rázta a nevetés. Néhányan felnéztek a könyveikből, rosszallóan, szinte sugározva, hogy ez mégiscsak egy könyvtár, de volt valami abban a nevetésben. És mire eljött már mindenki boldogan, tiszta szívből nevetett...

Szülei döbbeneten néztek rá, az apja hallani sem akart az egész örültségről, és pszichiáter barátjával fenyegetőzött. De őt nem lehetett eltéríteni...

Kemény három hónap volt mögötte, hét hajón szolgált, amíg ideért: leköpték, megverték, megalázták, de soha nem fordult vissza, hiszen tudta, hogy ha feladja, egy jobb világot ítél halálra. És most itt volt, a háttérben a harangjáték elkezdte ismerős dallamát, a fehér hajó kürtje indulást jelzett, és az a kisgyerek sírva fakad. Minden pontosan úgy történt, ahogy azon a három hónappal ezelőtti éjszakán látta. És akkor a tömegben feltűnt egy fiatal nő, tekintetével láthatóan kutatott valaki után, mosolya lenyűgözte, és érezte, hogy megérkezett, akire várt. Lassan elindult felé, át az úton a kikötő irányába, tekintetével a tekintetét kereste. A nő ránézett, mosolya egy árnyalatnyit erősödött, ő is rámosolygott, de a tekintete tovább siklott. Megállt nem értette a

helyzetet, szemének jobb sarkából még látta, ahogy a nő egy kalapos férfi nyakába borul, de ekkor már belül csak a végtelen űrt érezte, ahogy örvénylik magába szívva a lelket. Lába megtántorodott, és az éppen arra néző emberek csak annyit láttak, hogy egy fekete autó elgázol egy fiatal férfit.

A tömeg hamar körbeállta a baleset helyszínét, az autó vezetője kezével hadonászva magyarázott valamit a közelében álló embereknek, valaki mentőért telefonált. Egy hosszú, világosbarna hajú férfi lépett ki a tömegből, letérdelt a földön fekvő test mellé, jobb kezét a nyakára helyezte, majd olyan erővel tört ki belőle a zokogás, hogy az ott állók úgy érezték, hogy most valaki számukra nagyon fontos, egészen közeli ismerősüket veszítették el

Kovács József Tibor: Emberibb élet

Én kiállok érted és kiállok – értem
 A megállóban nézve ahogyan szépen
 Elhalad mellettünk a megkopott világ
 De jön az Ostoba és helyettünk kiált
 Hogy várjanak már hiszen még itt is állnak
 A megállóban mert e fiatal párnak
 Is arra van dolga amerre ma mennek
 Ki lesz aki végre utunkra enged
 Kérdezem durván mert szemembe égett
 Színnel telt képe már egy emberibb létnek
 Szemükben döbbenet és fejüket rázzák
 Álarcként emelve az istenhit mázát
 A sofőr legyint és zárulnak az ajtók
 Az Ostoba ránk néz mondaná a zárszót
 De tekintete a végtelenbe téved
 Méhedből születik az emberibb élet

Kovács József Tibor: Ébredés

Egy ébredés lehet hogy tévedés
De ez az álmodás már rég nem csodás
A kétkedés lehet hogy még kevés
De a változás kezdődő távozás

Az ébredés megkezdett létezés
Egy állomás előtt a lázadás
Fényre lép és eldől minden kérdés
Ez az áramlás tisztító áradás

Csak a csillagok maradtak
meg Te még nekem
A Hold meg a Nap
s ez a végtelen szerelem

Kovács Károly: Tél talán?

Nem kopog még,
de hallom sóhaját,
szorítását mellemen,
csontjaimba penge vág.

Hittem, hogy ismerem,
hogy ellenfél vagyok,
hogy nem tud ő elvinni,
hogy csak az angyalok.

Sírok is talán?
Nem vagyok férfi?
Üsse kő, azért is
meg kell magam mérni.

Hiszem, hogy hitemnek
van reális célja,
az élet szép, azt mondom:
kipróbálom még ma.

És láss csodát; egyszerre
kisütött a Nap,
egy csintalan kisgyerek
hangosan kacag.

Felveszem új sapkám,
új arcom, új szívem.
Kitárom ablakom,
mégsem jön rút hideg.

Ad még egy csepp esélyt
a lelassult idő,
és ha kihasználom,
én leszek a nyerő.

Kovács Károly: Aki szelet vet...

A mosogató előtt ülve
nézem, hogy hígul a zsiradék,
József Attilára gondolok,
ő viselkedett valahol ekképp.
Érdemes-e belefognom?
A nagy dolgok természete,
hogyan dacolva az akarattal
megoldódnak – önmaguk fele.
Aki nem látja, hogy az értelem,
mely lemászott a fáról, és
most itt van velem, csak
az ösztön evolúciója, melyet
Darwin felfedezett, több, mint
egy kézimunka, szellemi teher,
ha ott az értelem, akkor én
miért nem lelem?
Talán a bölcsesség hiánya, mi
közénk furakodott – képzavar,
egy rongy, egy kanál, egy bögre
harmóniája, ami téged felkavar,
bennem a szépség látszatát kelti,
hát miért csodálkozol, ha
írásom perli indokolatlan
hiányod? Az összkép szétesett.

Ki van, kiért? Ha van, ki ért,
az csak Te lehetsz, mert szeretsz
elárulom, tagadni kár, látszik
ajkodon a vágy, pedig csak egy
kézfogás a múltunk. Aludtunk
együtt, és mégis külön, titokban
voltunk, nyitott volt csókunk,
mint szemérmes virág, ha
illatozni vágy hervadtan is,
gyűrött zakóm zsebében, mert
véletlenül ottmaradt.

Kovács Károly: Őszi gondolatok

Szőke lány,
barna asszony,
ősz.

Elteszem az ásót, sír
a kamraajtó is, mikor
becsukom.

Felkap a szél, hajamba
rozsdás falevél fúr odút.
Orromban illata.

Köszvényes ujjai remegnek,
utolsó levelét küldi a tölgy,
a télnek üzen.

Térdig avarban keresem a tegnapi
ösvényt, rohannék hozzád.
Rossz az irány, pedig hallom a hangod.
Távolodik.

Néha még érzem a nap melegét,
csókja Téged idéz.
Bársony.

Elmentél, és itt
a tél.

Kovács Károly: Télen, sötétben

Emlékedből veszek altató helyett,
ily édes álom csak a halál lehet.
Bújjunk ágyba, édes, vágyom.
Vagy talán már ő sem szeret?

Maszong József: Csak egy érintést

Nem kérek sokat, csak egy mosolyt,
egy kis biztatást vagy kacsintást,
pajkos hunyorítást – nem sok ez?
Vagy kezed simogató mozdulatát,
egy intést: jöjj ! S boldog leszek.

Csak egy érintést szeretnék,
érezzem kezed melegét,
apró kis ujjaid táncát bőrömon.
Nem kérek sokat, ugye? Neked
egy mozdulat, nekem öröm.

Látod, mily kevéssel beérem,
mint koldus pár fillérrel, mi hull.
Szívem mennyet, poklot jár, s lángolva
követ lelkem, mint égi vándor, utazom,
mikor hulló csillagot látsz a végtelenben.

Maszong József: Eladom a lelkem

Mikor felettünk rút fellegek gyülekeznek,
szeretetre éhező emberek dideregnek,
bennem lángot vet a gondolat. Mondjátok,
elkorcsosult emberek! Mivé tettétek e világot?

Itt állok előttetek pőrén, igazak s gazok.
Nyújtom a szívem, belőle kedvetekre marjatok,
ki-ki mohósága szerint vétessen belőle:
a gaz gyógyuljon, az igaz erősödjön tőle,

Eladom magam értetek, lelkem kimérem,
örvényként vonaglik bennem vihar s béke, hol
tegnap még nyugodtan pergett le az idő homokja,
mára már barát s szerető a követ markolja.

Ember! ismerd fel, hogy ármány áldozata lettél,
meggyalázod s lerombolod, mit eddig építettél,
felfalod a jövőd, előtted egy délibáb lebeg tán,
nem látod tőle, csak eszköz vagy egy palettán –

Majd egyszer letisztul, mi eddig lángolt,
nem a szemeddel, szíveddel látod a világot,
akkor majd semmivé foszlanak a hazug szavak,
és megtalálod a szikrázó fényű, elhagyott utat.

Maszong József: Rád gondolk

Rád gondolk hajnalban,
mikor a hold köszönti a nappalt,
a madár zengő dalával felébreszt,
álomtól szűk szememmel nézek.

Rád gondolk a zuhany alatt,
mikor pereg rajtam a víz sugara,
apró cseppjeivel, mint ezer csók
bőrömon át – mind engem simogat.

Rád gondolk munkába sietve,
a zajos utca tarka forgatagában,
rohanó élet minden pillanatában,
szembe jövő arcokban tied keresve.

Rád gondolk az úton hazafelé,
elképelem, amint kezéd kezemhez ér,
s ahogy átöleled gyengéden nyakam,
és forró csókod válaszra nyitja ajkam.

Rád gondolk, mikor az est közeleg,
horizontról a nap még egyszer visszanéz,
fejed párnámon nyugszik képzeletben,
velem vagy, míg a hajnal fel nem ébreszt.

Maszong József: Hol vagy?

hol vagy?
sikoltok hangosan.
csak a csend vesz körül,
félek,
érzem, már nem lehet,
hogy tüzes tested
illata belémhatoljon,
kéjem éget, elalélok
s ernyedten aláhullok,
hol vagy?
oh, hol vagy?
fogj meg!
ragadj meg!
vigyél magaddal,
mert félek,
elszállok
nélküled az égre,
bodorodik a felhő
betűket formázva,
miközben szerelmem
rajzolja a kékbe
neved,
jaj, de tüzem hamvad,
szítsad
még ne lobbanjon el a láng,
zokogok,
én már nem vagyok,
füstté lettem,
elégve
meztelenül,
gyere, gyere,
ragadj magadhoz!
ivódj belém!
illatod járja át testem,
védj meg!
óvj meg!
még e kevés parázs
izzon fel –

Maszong József: ...táncoló fényben

hullámzik a gyertyaláng,
mint tenger a fényben,
benned látom a végtelent,
maradj itt még nékem,
míg kél a nap, s sugarát bontja,
ne siess még, maradj karomban,
köréd fonom a gyertya fényét,
öltöztessen, ölelje tested szépségét,
legyél puha bársonytakaróm,
hozzá karod legyen vánkosom,
cserepes, kiszáradt ajkam
kutadból nedvesítsem, míg
a dallam ível a reszkető csendben,
csak a bőr simulása hallatszik,
s az elfúló, ziháló lélegzet,
feszülő szálakat fest a láng,
harmat költözik a rejtekébe, hogy
a szerelmet szöktessék az égbe...

Mayer Zsó: Kovász

Megsárgult fotóim közt tallózva elméláztam
nagyszüleim csipkés szélű fényképein.

Régi nyarak emlékei törtek fel bennem, sze-
rencsére magam voltam.

A fejkendő nagyanyám – óh, Istenem, a
gyermekkorom – rajongva imádtam, nagy-
apámat sem kevésbé.

A falu a Bakony szívében, ahol laktak és ahol
én a vakációimat töltöttem. Bükk- és tölgyer-
dők a hegyekben, a dombokon. Gaboname-
zők, gyümölcsösök...

No, és a gesztenye! Néhány évtizede még az
illatos, forró sült gesztenyét öregasszonyok
árulták a nagyvárosi utcákon.

A pompázó réteken a kockásliliom vagy korai virágdíszként a közönséges kankalin. Víg, zöld tónusok.

Ködök, fények, az égbolt ismerős csillagai. A természet sokféle intimitásai.

Vakációm színhelye: a valóság fényei, ahogy eleink látták, és ahogy én látom.

Micsoda nyarak. A kora reggeli felkelés nem okozott gondot. Szerettem a napfelkeltét, a harmatos növényeket, az éhes állatokat. Rózsi tehén az istállóban, a frissen fejt, habzó tej a zséterben, a tyúkok kárálása, a libák gágogása: mind-mind feltörő emlék.

Milyen szívesen etettem, simogattam őket.

A malacok az ól előtti kifutóban egymást lökdösve habzsolták étküket. A kutyák, macskák elválaszthatatlanok voltak a háztól.

Az asztalra nagyszüleim által termelt zöldség-gyümölcs, hús, tej került.

A faluban, szinte minden konyhában állt kemence. Nyárfa teknőben dagasztotta meg nagyanyám a kenyeret, egy hétre való mennyiséget. Lisztet, langyos sós vizet, 4-5 szem frissen főtt átpasszírozott krumplit gyúrt össze, majd kovászt adott hozzá, mely a kenyértésztát meglazította. A dagasztás nem egyszerű, sokkal inkább verejtékes művelet. A szakajtóból a megkelt kenyér széles lapáton a kemencébe vándorolt. Megsülve aztán lapáton előjött a kenyér. Friss, illatos. Gyönyörű, fényes, csillogóan barna héja, patyolatfehér puha a belseje. Egy kevésbé titkolt, személyes kapcsolat alakult ki ezzel a csodával, a kenyérrel, amely, úgy látszik, mindig képes lesz a lélek legteljesebb felszabadítására.

Igazán manapság értékelődött fel bennem az akkori jelentéktelen élet – jelentékeny mondanivalókkal.

Magam voltam, bámultam és felidéztem
nagyszüleim emlékét, az égre nézve, mintha
tekintetünk találkozott volna.

Mayer Zsó: A szeretet gyöngéd ereje

Szívem leírhatatlan csendjében
fájó gondolataim születnek,
hogymán – szavakká szilárdulva –
búsan elmondhassam majd neked,
milyen gyötrelmes az életem.

Sajog a lelkem, remeg a testem,
mondd: hallgatásod miért oly kegyetlen?
Most mégis esengőn reménykedem,
hogymán a szeretet gyöngéd ereje
meggyógyítja mélabús szívemet.

Mayer Zsó: Édesanyám

Jeleztem, hogy érkezem,
szemedből a csillám felragyog,
s én éreztem boldog mosolyod.
Szíved alatt fürdőzöm kicsit,
lágy dallamra ringatózom Veled.

Tenyeredbe tettem lelkem,
Te gyémántként védted.

Életedet tovább adtam
a folytonosságba...
most unokáim szemeiben
csillagként látlak.

Feléd indulok,
gyertyát gyújtok.
Rólad álmodom,
Édesanyám!

Mézes Mónika: Szeptember 11...

Szállnak az évek,
Zászlók egybe kélnek,
Eggyé válik a világ, mint
Pille levelű kis virág.
Telnek az évek, az
Emberek Téged kérnek,
Mennybéli Istenünk:
Bocsásd meg nekünk
Ezernyi vétkünkt.
Rombol, majd újjáépül,
1 nagy virág, melyet szeretünk,
1 kis világ, melyet tönkreteszünk!

Mézes Mónika: Nem vagyok...

Nem vagyok egy játékszer,
mit dróton rángatnak,
s mit – mikor a kedvnek vége –
a sarokba hajítanak.

Nem vagyok egy hangya,
ki robotol egész nap,
ki – mikor visszaér a bolyba –
csak egy kis morzsát kap!

Nem vagyok magányos,
Elhagyott, kedvtelen ember,
lélekben fagyos,
hiányos szeretettel...

A gondolatok fejemben
lassan letisztulnak,
míg a múltbéli emlékek
szebbé csiszolódnak.

Próbálom megérteni,
mi történt régen,
de közben minden percemet
a boldogságban élem!

Mézes Mónika: A menyasszony kusza gondolatai...

Hosszú, fehér ruhában áll a tükör előtt,
S nem tudja, szíve miért így döntött!
Nézi a bordó rózsacsokrot,
A hajába font kis virágot,
S várja azt a pillanatot,
Melyet már gyermekként megálmodott!
Néha bejön hozzá valaki a szobába,
mosolyog, majd otthagyja magára
az újabb kusza gondolatokkal,
mi van, ha nem jó, amit most akar?
Most szereti a férfit, ki odakint várja,
De mi van, ha nem Ő az igazi párja?
Hisz oly kevés ideje ismeri Őt,
Szeretné most visszaforgatni az időt...
Szeretne újra fiatal lenni,
Gyermekként nevetni...
De mindennek vége mától,
S nem kap segítséget a világtól...

Mézes Mónika: Nagyszüleinknek...

Napos réten arra vágyom,
Arany kezed rám vigyázzon,
Gyermekmesét mondj most nekem,
Szemed gyémánt fényben legyen.
Ülnénk csak a zöld szőnyegen,
Lelassulna az életem,
Eltűnne a félelmem.
Időnként megkérnélek,
Ne legyen vége a mesének...
Királylányok, királyfiak,
Nem hallom, már elhalkulnak,
Elalszom, s azt álmodom:
Kincsem Te vagy e világon.

Molnár Lajos: Veled nem félek

Ezeregy éjszaka meséiből
legalább egy rólam szól.
Úgy kezdődik, mint bármely más –
hőn áhított álomról.

Szabad vagyok, mint kalitkájából
szökött madár a tágas égen, ha
képzeletben is, de szememmel
magam előtt látlak téged.

Rab vagyok saját börtönömben,
mit miattad hoztam létre,
és még mindig nem értem...
Tudom, hogy megérted.

Boldogságom, vágyam irántad,
pont olyan, akár a sok-sok régi lány,
de mélységében, elsőprő erejével
mégis nagyon más...

Veled nem félek az élettől,
biztonságot sugall két szép zöld szemed,
bátran bíznam rád,
érted dobogó, vad szívemet,

mit, ha arra kérnél, érted
nyugodt vizekre terelnék,
testemmel, lelkemmel
hűséget csak neked fogadnék.

Feladnám úgy szeretett
Szabadságom a szerelem oltárán,
ha te lennél, ki azt ígérné,
mindörökké vigyáz rám.

Ezeregy éjszaka meséiből
ez az egy talán rólunk szólt.
Úgy végződik, mint bármely más –
hőn áhított álomról.

Molnár Lajos: A költők sorsa

József Attilát a depresszió
vitte halotti vágyra,
míg Radnóti egyre csak
menetelt a halálba.

Ez hát a költő jussa,
s ha szerencséje van,
a verseit nem hajítják
egy poros, sötét lyukba.

Molnár Lajos: Fekete pokróc

Ismét a földre terítette
hatalmas, fekete pokrócát a hold,
melyben úgy ragyognak a magányos lelkek,
hogy az ő fényüket tükrözik a csillagok.

Ismét csak egyedül a csendben,
lámpafénynél verset olvasok.
De jólesne már ismét ölelni!
Szerelemre fonni két karom.

Ismét csak egyedül a csendben,
papírra vetem bánatom...

Molnár Lajos: Önértékelés

Távol tartom magamtól az állatot,
belső énem valós lényét,
nem mutatok mást, mint őszinte elmém
jóként ragyogó, fáradt képét.

Teltek-múltak a hónapok,
ily hitben repültek éjszakák, nappalok:
Álnok vagyok, hazug dög;
sziklák között gyenge rög.

Molnár Lajos: A tolvaj

A félelemtől remeg
a testem, mert
– ó, én balga! –
új múzsára leltem.

Az új év, reményt
és új szenvedélyt hozott,
nyughatatlan lelkem a sorstól
egy csepp boldogságot lopott.

tolvaj lettem hát újra,
de bűnöm nem a legsúlyosabb,
hisz a párkáktól én
csak boldogságot loptam.

Molnár Szilvia: Elsírt dalok – lezárt fejezet (haikuk)

felgyült napjaim
vágy halott temetőben
fájdalmatlanok

volt-nincs szeretők
bennem bújó démonok:
ködkoponyában

lehet-ölelés
egyszer szüretelt ködben:
néhány fájdalom

képeslapmagány
énre húzott érzékek:
sanda félhomály

(leheletvékony
tegnapomtól köd szítál
ős visszafelé)

Molnár Szilvia: Hideg reggel

fülelek ahogy mosod
tudott magad
tudod az óra ketyeg
a falevél kint duruzsol
összeszikkadt markában
fogcsikorgató
meleget lehel
egyszerűen
szép a táj
ahogy
téli ordas
hideg nyalja
a fákat
ordít rájuk
zúzmara-hallgatást
szavak színe
fehéren ég
minden
befagyott tócsa
komor vágyában
feszengő utcalámpák
tövén kutyavíz
sárgult repedés-erezete
reccsen
tekintetcsillám
sötét szempillantások
ütközésében
bódultan zenél
a toronykakukk

Molnár Szilvia: Jelen - lét örömek (barátságos haiku-füzér)

jutalomjáték
együtt töltött nappalok
léted terelik

egy lélekvilág
nádön ülő tegnapok
– egyfelé hajlás

lűktető erő
égből kapott érintés
tartalék parázs

ősztvér zajlás
rózsaszínes forrongás
öthegyű lapon

mondat szókristály
összekötő csillanás
körkörös fonás.

Molnár Szilvia: Elhagyó álom

és elhagynak
tóarcú tegnapok
és kihunynak
éjem fonta
fények
és fakulnak
sokszájú
csillag-harapások
és tompulnak
kútmély-kongta
titok-érzések

Molnár Szilvia: Jelen - lét

Jössz amikor ide értél
Egy idegen aki megtér
Láss bele nézd mi a végcél
El sose fuss hiszi féltél
Nap fia vágyj csuda dolgot

Létközi szép ez a Sorsod
Él aki élni se kényes
Túl magamon – Te beszélhetsz

Móricz Eszter: Hontalanság

Hontalan vagyok,
de gondolatban
mégis otthon.
Nincsenek határok,
kilométerek.
Hontalan vagyok,
de hazámban
otthon, magyarként.
Itt nem tudják,
hol van a Duna,
Budapest, Cegléd
vagy a cívis Debrecen.
Itt nem értik szavam,
nem tudják, mi az,
hogyan magyar.
Nem tudják, hol
kanyarog a mi Tiszánk.
Nem tudják, ki volt
Ady vagy Móricz Zsigmond.
Itt hontalan vagyok,
de gazdagabb ezer
meg ezer érzésnél.
Gazdagabb mindennél –
Magyar vagyok
a vak idegenben.

Móricz Eszter: Amikor...

Amikor már a szó sem elég,
amikor már meg se rebben az éj,
átkarol és magába zár.

Amikor megkövül a csend,
hiába szólsz, néma a száj.
Amikor futsz, menekülsz, de
nem vár senki sem,
amikor megcsalnak, elhagynak,
amikor futsz magad elől is,
és nem néz utánad senki.
Amikor a mozdulatok
rideg kővé merednek,
amikor az átvirrasztott
éjszakákból hiányzik a remény,
amikor már észre sem
veszik, hogy ki vagy,
amikor meg se hallja
senki, ha szólsz,
amikor már hiába adsz
jelet a világnak,
nem kell a szív, nem kell a szó,
amikor takaródig ér a bánat, –
akkor mi van?...

Móricz Eszter: Dalra születtem

Futottam réteken,
futottam bérceken,
hittem az álmokban,
hittem a dalokban.
S eltűntek a dalok,
elfogytak az álmok,
jaj, pedig mennyire
akartam a napba
nézni, csak egy percre,
s érezni illatát
tavasznak és nyárnak!
Morcosan néznek rám
a szürke fellegek,
borzong a hidegben
tarka virágszirom.
Szélvihar mozgatja,

rázza az ökleit.
Én nem ezt akarom,
én dalra születtem,
énekelni fényben,
elkapni a napot,
futni a bérceken,
futni a réteken –
kéz a kézben veled.
Gyöngyöt rakni az ég
aljára, csillogót.

Móricz Eszter: Selyemszárnyat nyit az ég...

Itt most újra virágba
borult a cseresznyefa.
Bontja szirmát sok virág.
Ragyog és zeng az élet,
selyemszárnyat nyit az ég,
és mintha mosolyogna,
úgy énekel odafent.
Itt lent a szálló évek
csak úgy futnak, rohannak,
a remények elfogynak.
Az emlékek szépülni
látszanak, és ragyogni
a romos, szürke falak.
Itt most a cseresznyefa
árnyékában múlt képek,
dalok, szavak csillognak,
és aranyba öltöznek
a rút, fájó emlékek.
Az elhomályosult szem
nem akar már semmit sem
jobban, mint újra látni
a múltat, s emlékeket.

Móricz Eszter: Szőke hajam lebben a szélben...

Sétálok magányom
 macskaköves utcáin.
 Szőke hajam lebben a szélben.
 Ezer falevél cinkosan
 parolázik velem.
 Nem állok meg, megyek tovább.
 Nem érdekel, ha utamba
 állnak – csak megyek, rohanok
 tovább. Szőke hajam lebben
 a szélben. Napot hozok
 boldogan, fényeket, pompázót.
 Fölnézek az égre, a szikrázó
 mindenség mosolyogva
 nyújtja felém két kezét.
 Szőke hajam lebben a széllel...

Nagy Erzsébet: Az a gyönyörű kék

Mosolyogj rám.
 Tedd kezed a kezembe,
 S ne gondolj megfáradt percekre.
 Csak nézz rám, a szemembe.
 És mosolyogj rám.

Ölelj át.
 Fogd át a derekam, mint rég,
 Emelj ajkadhoz, s mézízét
 csókodnak engedd éreznem.
 És ölelj még.

Csókolj még.
 Puhán, édesen, még és még,
 Lehunytt pilláid mögött lángoljon az ég,
 Az a gyönyörű kék, melyet annyira szeretek.
 És csókolj még.

Nagy Erzsébet: Mindig velem

Itt vagy velem
Minden ágban
Selymes fűben
Napsugárban

Harmatcseppben
Őz nyomában
Itt élsz bennem
Minden nyárban

Holdsugaras
Fénysugárban
Arcod látom
Szivárványban

Őszikékben
Liliomban
Lelkem rejő
Virágimban

Itt élsz velem
Karjaimban
Tenyeremben
Szavaimban

Jó időmben
Rossz napomban
Velem leszel
Halottimban

Nagy Erzsébet: Flórához (pici unokámhoz)

Gyenge hajad fújja a szél.
Pici babám, gyere, ne félj.
Tedd a lábad egy-kettőre,
Gyere hozzám, ne félj tőle.

Gyere, gyere, lépegessél,
Vigyázok rád, bátor legyél!
Karjaimban elringatlak,
Lefektetlek, betakarlak.

Mesét mondok, varázsolót,
Kék szemedre álmodt-hozót,
Csillagosat, ékeset,
Boldogságban fényeset.

Aludj, aludj, kicsi szentem,
Csillagszemed hunyd le szépen.
Álmodj mesét, tündéret,
Nagy palotát, fényeset.

Te légy benne királylány,
Szivárványnak uszályán.
Virágoskert közepén,
Ágyad legyen csillagfény.

Aranyszárnyú tündérek,
Vigyázzák az éjjeled.

Nagy Erzsébet: Utca gyermeke

Láttam a szemét.
Hatalmas, csodálkozó,
Benne csillag ragyog,
Éjfelete, álmodozó.

Láttam a kezét.
Kicsi, ragadozó,
Szája keskeny ív,
Dacos és kihívó.

Láttam a lábát.
Rajta ócska cipő,
Vajh' melyik kukából
Turkálta elő.

Láttam a lelkét.
Fehér még, mint a hó.
Adj neki hitet, Teremtőm,
Lesz még élete jó.

Lesz majd kalács az asztalon,
Lesz majd karácsonya,
Rá is úgy ragyognak a csillagok,
Mint mindannyiunkra.

Nagy Erzsébet: Elrejtelek

Elrejtelek magamban, mélyen,
Mint hólepel a magot.
Dédelgetlek szűzies fehérén,
Hogy tavaszra kisarjadj ott.

Elrejtelek magamban, mélyen,
Világ és bánat rejtve marad.
Szívem bús keservével védem,
Gyönyörű, fájó titkomat.

Elrejtelek magamban, mélyen,
De ha eljön majd a mézcsorgató nyár,
Ott fogsz ragyogni előttem a térben,
Mint vérvörös szirmon a napsugár.

Nagy László Zsolt: A Te Párizsod

Mint Valjean-t, üldöznék,
soha fel nem adva a célt.
Belevésve a macskakőbe,
a vágyat, a reményt.

Majd lábamnál virágok sírnak,
hajnalt terítve szívemre.
Mikor eltévedek végzetesen,
promenádot körívében.

Nagy László Zsolt: Kivégzés

Mint sokadik ítélet
végére halált.
Csókokat hint
anyaként egy prostituált.

Fogakra rászáradt
a rothadás medvecukra
Sodort kötél a jármű
Az utolsó útra.

Csontok terheit
kisimítja egy láda
Keresztek súlyát krematórium
Hamuvá felváltja.

S míg papok mormognak
gyóntató imákat,
újabb csókokat szórnak
szét a prostituáltak.

Nagy László Zsolt: Vikinek

Valódi volt a vágy,
és valódi volt a tett.
A pillanat már elszállt,
de hozott egy kis életet.

Pici lény véremből,
szíve a család.
Arca a jövőm,
szemében a világ.

Nem kérdem Istent,
mily sorsot szán nekem.
Csak arra kérem őt:
Vikikém mindig boldog legyen.

Nagy László Zsolt: Baleset

Zördül a lomb,
ugrik egy élet.
Lassú reakció
későn tapos féket.

Elcsúszott nyomra
terül el a vég,
fémes halált
oszt fakéreg odébb.

Hiába a tört agancs
s hiába tört a csont,
A Hold ma éjszaka
ugyanúgy ragyog.

Ódor György: Mintha te írnád

Írok, hogy éljen szerelem
a verseimben,
és te azért mosolyogsz rám,
hogy írjak sokkal szelídebben.

Nem válok el a világtól,
együtt fáradunk,
s egymásra fekszünk a porban,
bár külön temetnek, úgy halunk.

Hiába hisszük, győzelem,
mit magunk tettünk,
hisz az egész oly homogén,
minden eggyé válik felettünk.

Így mintha te írtad volna,
ezek a sorok
itt e Földön mindenkié,
teljesen mindegy, mit gondolok.

Ódor György: Bokor alján

Nem tudom mért, oly jó volna
megpihenni egy bokorban,
ott várni szép, kedves szóra,
de hazudni igaz módra,
vágni vihart, vetni magot
és elhinni, szabad vagyok,
kapaszkodni szalmaszálba,
s későn tudni meg, hiába.
Ölelni az ellenséget,
aki nekünk sose vétett,
s virágként kislány hajába
szövődni, ha kiabálnak.
Csókot csenni százat, ezret,
gyorsan futni, ha kergetnek,
beleírni minden könyvbe
nagybetűkkel, hogy élveztem
ezt a néhány bolond évet,
vérrel álljon meg az élet,
ne könyörgő imádsággal –
mondom panaszkodó számmal.

Kutya elől lopni csontot,
megugathass milliomost,
földre szállni angyal helyett,
a gyengébbnek adj kenyeret,
ölbe kapni eget-földet,
hogy a szentek szemeiket
szégyenkezve tegyék rátok,
amíg annyi koldust látok.
Ujjamat szájamba venni
s csecsemőként megkérdezni,
hol vagyok, hova születtem,
lesz-e még emberi lelkem,
sóhajthassak a világra:
egyedül én legyek árva,
kinek társa az a féreg,
mely szétrágja szívecskémet.

Bokrok alján aludni el,
mint a mókus, hogy semmi jel
ne maradhasson utánam,
száanalom vagy gyenge bánat
a harmatos fűvet érje,
s ejtse könnyét a vidékre.
Jó volna, ha mindenemet
ott temetné a szeretet,
sose tudhassák meg rólam,
mit kerestem én e korban.

Ódor György: Gyermeksírok fölött

Nincs teremtmő lélek,
csak szivárvány néma vándorlása.
Felnézek rá s félek,
a gyorsan égbeillanó pára
magával viszi gyengécske lelkem,
és nem látszik fény a szemeimen.

Kacérkodik a bal
a mégis összetörhető jobbal.
Mert megérezem nappal,
mi lesz majd éjszakai álmomban,
és látlak, amikor megérkezel
lehajtott fejjel. Mondod, ég veled.

Gyermekeket érzek
elfásult, öregecske karomon,
amint üldögélnek
holtan. Szép meséjüket hallgatom
arról, mit nem élhettek át soha.
Megkönnyezem e piciny hantokat

árvácskagyökerem
szelíd, érzékeny kis cseppjeivel,
s mindet átölelem,
úgy, mintha dobbanna néma szívem.
Hisz semmi nem változik, csak a lét
hagy el fájón, s átfog a semmiség.

Még itt állsz előttem,
s nem tudom, a melegség mennyit ér
szorító kezedben.
A testünkben áramló heves vér
ölelni tud, netán ölni készül?
Milyen lesz gyermekszemű emlékün,

mikor elköltözött?
Mint ez a megálmodott szivárvány
gyermeksírok fölött,
ahol majd én is elmúlok árván:
tündöklő, elillanó szépség.
Melynek most simogatom keresztjét.

Ódor György: lángok

lángok a szélben
az erdőszélen
megölnek embereket

lángok a szívben
jóhiszeműen
megölnek embereket

lángok az utcán
fogalmuk sincs tán
megölnek embereket

lángok a házon
most már kiáltom
megölnek embereket

lángok a lángban
hol lánghalálban
megölnek embereket

lángok a versben
lángolni mertem
megmentek embereket

Ódor György: könny és öröm

most jól vagyok
a kutyák körbeszaladgálnak
az udvaron

eső csapong
ez kell a könnyű szabadságnak
nem szomjazom

szelíd madár
néhány kis barna búzaszemért
kezemre száll

e boldogság
a világ összes gonosz rossz sebét
gyógyítaná

könny és öröm
bármily nehéz volt az életet
megköszönöm

itt a földön
anyám sírodnál térdepelek
emeljél föl

Őszi Anita: Reménykedő

Összesúgnak háta mögött
mostantól az emberek:
„Nézd, ahogy jár, mint egy páva,
olyan kecses leány ez.

Szép járása, combja íve
szívfájdítón lép felém.
Lehet-e még ennél szebbet
kőből kifaragni-é?

Derekának hajlatában
ring száz meg száz képzetem;
azt álmodom minden éjjel,
hogy táncot lejt énnekem.

Haja fénye úgy csillan meg,
bizony Isten, énfelém,
mint ahogy az éji csillag
tengernek a vízszínén.

Ajkának szép mosolyából
felém szálldos illata,
mint a nektár, olyan édes
még szájának is szaga.

Két szemének pajkosságát
mégsem felém üzeni.
Mellém érve tovalépdél:
nem én kellek őneki.

Szép arcának szelídségén
örömmámor még a Nap.
Az én arcom mosolygása
biz' miatta szétszakad.

Reményvesztett szívemen most
a fájdalom úgy piheg,
mint ahogy az anyaméhben
a csecsemő szendereg.

De holnap új a nap, mi kel.
Remény is kel, szenvtelen.
Hátha hallod majd a nótám,
érted húzom, Kedvesem.

Őszi Anita: A lidérc

Idáig düh és szégyen kísért.
A rettegés marja, s felbomlik húsom.
Végül rászedtél, már tudom.

Most még mesét mesél a lidérc,
megtudom, mi az a gyermeki félelem,
ami gyötör téged minden éjjelen.

Ez a tudás engem megigéz.
És megszületik kínzó bölcsődalom;
ma rád talál, és meghajol előtted a fájdalom.

Őszi Anita: Animáció

Megrajzoltak a nagyok,
de huszonhat éve
élettelen vagyok.
Homok, gyurma, agyag
vagy csak egy textildarab.
Minden mozdulatom
felvételsorozat,
melyet le a kamera ad.
Körvonalam csak árnyék
és folt,
legszebb az életemben
a díszlet volt.

Őszi Anita: Véletlen talán?

Arcomon hever kezed,
bőröm simogatja tenyered,
szemem vizslatja szemed.
Ahogy a vér kitölti az eret,
– benned úgy áramlik a létem –
és ahogy a pipacs nő a réten.
Fejem az öledbe hajtom,
nézem, ahogy lassan elalszol.
S elmerengek akkor;
arra gondolok, az életemben
talán véletlen vagyok.
Maglehet. De mit bánom én,
ha láthatom,

ahogy lépted alatt
 a járdakő meghajol.
 És érthetem,
 amit egy pacsirta
 a válladra ülve eldalol.
 Hallhatom,
 amit az erdőszéli
 falomb neked elsusog.
 Megcsodálhatom,
 ahogy a sötét, rosszkedvű ég
 érted minden reggel tengerkék.
 Amikor a nap fáradtnak talál,
 rögtön jön az éj:
 – Pihenj! – súgja már.
 Ha véletlen az asztalon hagyom
 sótlan ételed,
 megízésítik az őrangyalok neked.

Igen, meglehet, hogy a véletlen adott neked.
 De hogy lehetnek ilyen szép véletlenek?

Poroszlai Gabriella: magammal viszem...

magammal viszem
 ölelésed melegét
 – puha kendőjébe bújok –
 már hűvös az őszi éj,
 sóhajomra dermed hidege,
 s fehér párája száll –
 mintha én is füstölnék,
 ahogy te szoktál...

magammal viszem
 ámbraillatod,
 tenyerembe szorítom
 – arcodat becézte nemrég –
 s ha belélegzem,
 hiszek az illóaromáknak –
 mintha itt lennél,
 lehunyta szemmel látlak...

magammal viszem
búcsúpillantásod
– szikrája retinámra égett –
út menti fák sorfalából
villannak csillagfények,
felizzó ábránd-szemek –
mintha követnél,
kísér tekinteted...

magammal viszem
bábu testemet,
érzéseim ottmaradtak,
álmodnak veled –
mit vonszolok,
csak csont, hús, vér, erek –
mintha szétszakadnék,
minél messzebb megyek...

Poroszlay Gabriella: a legszebb kincsek

tudod, azok a legszebb kincsek,
azok az apró, egyszerű álmok –
mint folyó görgette gömbölyű kavicsok,
eltéve régi cipősdobozba, fiók mélyire.
ők őrzik a folyó minden álmát,
tűnt idők sodrását,
többet érnek, mint hiú csillagok –
kik fényüket csak lopják,
s ha megfogod – ócska, kiégett salakok.

tudod, azok a legszebb kincsek,
azok az apró, egyszerű álmok –
hogymajd egyszer elmegyünk
a nagymamádhoz,
viszünk virágot, köszönünk –
ő megigazítja shultz-kötényén a felhőfodrot,
ránk mosolyog, és a nappal ölel –
törölve szemét szellő kezivel...

hogy majd egyszer elviszel a régi helyekre,
s horgászunk keszegre,
sétálunk a Tisza-parton,
kéz a kézben, míg ránk dől az alkony...

hogy valahol lesz egy kis ház, virágos kert,
otthon színű csendből nevelt.

tudod, nekem nem kellenek
hatalmas álmok, drágagyöngyök,
sem hamis csillagok –
csak tenyérbesimuló apró,
gömbölyű kavicsok.

tudod –
azok a legszebb kincsek...

Poroszlay Gabriella: és bocsásd meg a mi vétkeinket...

és bocsásd meg a mi vétkeinket
miképpen mi is megbocsátunk...
.....magunknak

mert míg más szemében a szálkát is
sajátunkban a gerendát se –
mindig van indok a felmentésre
mindig van bűnbak kire rákenheted
és magadnak se vallod be vétkedet
aki mást mond az bizton ámít –
az ember ösztönből véd és hárít
s nem vesz magára holmi inget
míg mást bőszen öltözni sürget
kevés mer nézni saját tükrebe
tartja inkább másoknak elébe...

gyarlók vagyunk
és ez már mindig így lesz –
hát bocsásd meg, Uram, a mi vétkeinket!

Poroszlay Gabriella: Metamorfózis

a kérdésekből immár
válaszok lettek
s kétkedésből
fényes bizonyosság
hosszú út végén
érkeztem meg
hozzád

...

múlt idők nehéz
gubójába zárva
álmodtam magam
egy szebb világra
s megszülettem
általad

...

szárnyamat
a fénybe igazítom
imágó létem
még új nekem
tartsd fölém tenyered óvón
tiéd ez a
szerelem

Poroszlay Gabriella: kéz a kézben

fekszünk egymás mellett
kéz a kézben – felettünk
a csavaros fűz levelére
szikrákat fröcsköl a Nap,
a magasban alig mozdul a felhő,
lent enyhe szellő ringatja az ágakat,
felhevült testünkre rajzolva
absztrakt árnyakat...
a strand zaja itt már
csak tompa morgás,
s megszelídül, mire ideér
a hangszórókból bömbölő

sláger-montázs...
jó így veled –
heverní zsibbadtan a
ránk zuhant kánikulában,
minden gondot lerázni,
mint apró bogarat,
csak hallgatni, csendben
bámulni a leveleken áttűnő eget,
és szőni szép terveket,
hogý egyszer majd
nem lopni kell boldog perceket,
és minden nap lehet így –
feküdni egymás mellett
kéz a kézben veled.

Rácz Katalin: Földönkívüliek a Pénz- verem utcában

Az alábbiakban leírt események azon a napon történtek, amikor Kovács László mosógépszerelő felesége, Lenke, lemászott a vízaknába, hogy leolvassa az óraállást.

Február 14-e volt, Bálint napja. A nap ragyogóan sütött, langyossá melengette az akna beton falait, és szinte átforrósította a fém akna-tetőt.

Délután 5 óra tájt lehetett, amikor Ferkó, a tizenhárom éves kamaszfiú szokatlan jelenségre lett figyelmes: a Csíkestó utca felől egy ismeretlen szörnyeteg vágatott végig a Pénzverem utcán. Egyetlenegy nagy zöld szeme belülről világított, testét vörös színű szőrzet borította, hol morgó, hol fűjtató hangot adott, de a legmeglepőbb az alakja volt: egyáltalán nem volt szimmetrikus! Ferkót leginkább egy tökre emlékeztette, amin egyszer már átment

a biciklikerek, pontosabb meghatározást később sem tudott adni. A mérete is leginkább egy töknek felelt meg. A jelenség néhány másodperc múlva már el is tűnt a Csonkaér utca irányába.

Ferkó először nagyot nézett meglepetésében, majd sarkon fordult, és utánaeredt. De hiába tekingetett az utca végén minden irányba (bizony, még az ég felé is, bár ezt később nem merte bevallani), nem látott semmit. Csálódottan rugdalta tovább a kavicsokat. Végre történt vele valami, de ezt úgysem fogja elhinni neki senki!

No, de ne siessünk annyira előre az időben, hiszen még csak Lenkénél tartunk, aki éppen leolvasta az óraállást, és felírta azt a kezében tartott papírfecni-re. Kicsit bizonytalanul ugyan, mert nem tudta megállapítani, hogy 666-ot vagy 999-et olvasott le, mivel az óra gömbölyű volt, nem látszott az alja-teteje, ezért – biztos, ami biztos – felírta mindkettőt. Ezután kirakta a cédulát az aknafedőlapra, rátette a ceruzát, nehogy elfújja a szél, majd mindkét kezét erősen a kávának támasztva megpróbált kiemelkedni a vízaknából.

Ez idő tájt Kovács László mosógépszerelő éppen egy ajándékbolt előtt haladt el, végezvén az aznapi legutolsó szereléssel. A bolt előtt egy ládában rengeteg piros, szív alakú lufifélét látott, hurkapálcikára tűzve. Most már tudta, miről van szó, de néhány évvel ezelőtt még nem győzött csodálkozni azon, hogy hívhatnak olyan sok nőt Bálintnak. Vagy lehet, hogy a nők többsége Bálintnapkor született? Most, hogy Ottó, az alkoholist fogorvos elmagyarázta neki, miről is van szó, először gondolkodott el azon, ne vegyen-e Lenkének ez alkalomból valami ajándékot.

Negyed hat lehetett már, amikor Ágoston megérkezett Gusztávékhoz. Éppen becsöngetni készült, amikor egy csaknem félméternyi magas szörnyet látott leugrani a garázs tetejéről. Ijedtében visszafordult a buszmegálló irányába, és olyan gyorsan szaladt, ahogy csak a lábai bírták. Szerencsére az indulni készülő busz sofőrje még idejében észrevette a futó alakot, és megvárta, amíg felszáll. Később, elgondolkodva a látottakon, Ágostonnak az a fura érzése támadt, hogy vagy a hirtelen jött napsütés ártott meg neki, vagy – ami még valószínűbb – barátja, Gusztáv (aki egyébként kiváló informatikus volt) tanult meg titokban hologramot készíteni.

Ezt megelőzően történt, hogy Lenke meglepetten tapasztalta: nem tud kimászni az aknából. Próbálta egyszer, próbálta kétszer, próbálta több tucatszor, de sehogyan sem sikerült.

Beszorult!

Kovács László mosógépszerelő nem nagyon tudott megbékélni ezekkel a pálcikás lufifélékkel. Bement tehát az ajándékboltba, vett egy csomag felfújható közönségesen normális lufit, felkereste a lakatosüzemet, ahová gyakran járt kisebb-nagyobb munkákat elvégeztetni, héliumgázzal felfújta a lufikat, majd rájuk pingálta:

„Városliget, 1958. július 8.”

Ez volt ugyanis az a nap, amikor Lenke egy pillanat alatt elrabolta a szívét, amikor műanyag banánokat árulva odalépett hozzá. A banán voltaképpen vízi pisztoly volt, ez nagymértékben közrejátszott abban, hogy Kovács László végül is egy ilyen vizes szakmánál kötött ki.

Az ötödik lufi már egészen jól sikerült, ezt összekötötte az egyik cipőfűzőjével, felerősí-

tette a nadrágtartójára és elindult hazafelé.

Eközben Rozi, a vörös-bögyös kozmetikusnő már sokadszor hívta Dúr nevű cirmos cicáját (teljes nevén Kan Dúrt) a vacsorához. Frissen fejt tejet kerített neki a vásárcsarnokból, de a cicus már órák óta nem került elő.

Kovács László mosógépszerelő Józsi kocsmája előtt elhaladva szokatlanul nagy tumultusra lett figyelmes. Megismerte a városi napilap autóját is, kíváncsi lett, megkerülte az épületet, és besettenkedett a hátsó ajtón.

Hátulról közelítvén meg a söntést – a szokott törzsközönséggel találta szemben magát. Józsi, a kocsmáros, a pultnál törölgette a poharakat, a sarokasztalnál Ottó, az alkoholista fogorvos és Géza, a hajléktalan között ott ült Kecskés Irma, a helyi lap közkedvelt újságírója, aki elképedve hallgatta Géza beszámolóját.

Géza elmesélte, hogy a Koccintó felé haladva három szörny száguldott felé a Pénzverem utca felől. Egyik vörös volt és egyetlen szeme világított, a másik zöld, sárgán csíkozott, mint a görögdinnye, ennek két fehéren izzó szeme volt, a harmadik pedig kockás volt. Skótkockás, egészítette ki, de ennek nem látta a szemét, mert farolva közeledett. Ijedtében megpróbált elbújni előlük az üzletemberék mosógép alakúra nyírt bukszusa mögé, de még így sem biztos benne, hogy nem verte-e meg szemmel valamelyikük. Leginkább a farolóra tippelt, mert az éppen szembe került vele elhaladtában.

Irma segélykérően nézett Ottóra, aki, ha alkoholista is, de mégiscsak értelmiségi, talán segít neki eligazodni ebben a sok zagyvaságban.

Miközben Ottó kezét lágyan Irma karjára

tette, és mosolyogva próbálta megnyugtatni, az újságíró nő elcsodálkozott azon, milyen sok foga hiányzik itt mindenkinek. Igaz, neki meg tyúkszeme van, jutott eszébe, miközben az asztal alatt titokban kibújt a cipőjéből, de azt legalább el lehet takarni. Mert van. Ami van, az elrejthető, de ami nincs? Hát, az bizony látszik – állapította meg.

– Biztosan így volt – nyugtatta meg Ottó. – Mert hármát látott. Ha kettőt látott volna, azt hihetnénk, hogy túl sokat ivott, de hogy hármát...

– Huh! – lehelt Irma arcába Géza, a hajléktalan. – Sohasem iszom este hat előtt.

Irma, némileg visszahőkölve, félénken kérdezte:

– Skótkockás?

– Skótkockás! – húzta ki magát Géza, és intett Józsinak, hogy jöhet az első rum, mivel az óra éppen hatot ütött.

Kovács László mosógépszerelő elhűlve hallgatta a történeteket, és menten aggódni kezdett felesége, Lenke hogyléte felől. Megszaporázta lépteit (egy kortyot sem ivott, úgy sietett), és hazafelé indult.

– Lenke, lelkem-Lenkém – hívogatta feleségét, kezében az ajándék lufival. Mivel nem kapott választ, tűvé tette a házat, majd az udvart is, mire megtalálta feleségét, aki éppen a vízaknában aludt.

Gyengéden felébresztette, kisegítette az aknából és bevitte a házba.

– Valami szörny járt erre – szólalt meg Lenke.

– Hallottam már róla – felelte Kovács László mosógépszerelő. – Aggódtam is érted, azért siettem úgy haza.

– Lekapta a parókámat.... – görbült le a szája Lenkének.

– Ne búsulj, nekem így is szép vagy – érzé-

kenyült el Kovács, és átadta a lufit meghatott feleségének.

Aznap este haj és vacsora nélkül, de boldogan tértek nyugovóra.

Kecskés Irma cikke nyomán találgatások indultak meg a szörnyetegek mibenlétét illetően. Abban az egyben mindenki biztos volt, hogy csak földönkívüliek lehettek.

Viszont Rozi cicája és Lenke parókája sohasem került elő.

Szabolcsi Erzsébet: Mindennapi csendünk

Csak a csend, hallod,
mindennapi csendünk rebben
rövid nappalok, hosszú éjek után.
Távolból kutyaugatás, tücskök esti dala
ciripeli, zümmögi, dünnyögi át az időt hajnalig.
Csokoládé illatú, fahéjas-almás, barátságos
beszélgetések
emléke kavarog gyertyafénytől imbolygó,
szelíd árnyak között.
A múlt zsongó hangjai. Hallod?
Bennünk zenél az idő.

Szabolcsi Erzsébet: Újév

Az év megújul,
tavasz lesz nemsokára.
Én csak öszülök.

Szabolcsi Erzsébet: Óvatosan...

Óvatosan lépj,
álmaim csigaháza
lábaid előtt...

Szabolcsi Erzsébet: Újra

...mert holnap is felkél a nap,
és leesik újra a hó,
üresen marad még egy szék,
vagy eltalál ismét egy szó,
látod, a pille messze száll,
bebábozódik a világ,
fájhat újra a néma csend,
s régi magból nőhet virág;
dalold csak halkán éneked,
tán egy madár veled dalol,
nézd, vonulnak a fellegek,
s a hold is kel már valahol.
Csillan a tóban a csillagéj,
harmatot terem a friss idő.
Álmodj! S köréd az április
újabb talányos napokat sző.

Szabolcsi Erzsébet: Múlik

Ködbe tűnt a táj.
Már csak a homály
gomolyog álmok
erdejében.
Ágak kusza mélyén
emlékezni próbál
az elmúlás.
Jégcsaptú szúr szíven
daloló pillanatokat.
Fáj a télnek a
daltalan éj.
Múlik a perc,
órák forognak
évekké.
Várj, tán jön még tavasz.
S új ködökkel vár
az örök idő.

Sz. Gábor Ágnes: Epódosz Z.T. Reflex-íveire¹

Könyvtár, ég veled, itt a búcsúóra,²
Elhúz a szán, s kifosztva ott hevernek
Híres könyvei drága régieknek.

*

Ágyékát felméri, de nem nagyon érti,
Ereje mért nem árad,
Midőn éjten éjjel csataviseléssel³
Mindenik lankadt s fáradt.

*

Megindult ezekért méltán ű haragja,⁴
S monoton munkába kezdett gyöngé karja.

*

Melynek új balzsammal biztató harmatja⁵
Lassan gyülekezik, átjárja a testét,
Cseppecskéit a nyílt rózsákba hullatja,
S emlékfájlba menti valaki megestét.

*

Vidulj, gyászos elme! Felülírt a világ: ⁶
Hastól lefele él, s mi jön, nyakára hág,

*

S egy gyenge szélről földre terítették!⁷
Így minden kornak támasza, talpköve
A fürge írmag, mely, ha elvész,
Férfierő rabigába görbed.

*

Négy szócskát üzenek: vésd jól kebeledbe, s fiadnak
Hagyd örökül, ha kihúnysz: nil novi sub sole.⁸

¹ Érdeemes tájékozódni. **Z.T. Reflex-ívek** c. verse itt: <http://www.litera.hu/object.8348d1eb-2a4a-495e-b3de-9023a457c9-6e.ivy>, illetve nyomtatásban az Ex Symposion „Tor” című tematikus (65.) számában olvasható. A szó szerint felhasznált és az alludáló sorok „lelőhelye” a további lábjegyzetekben. Ezek 98%-ban megegyeznek a Z.T. általi idézett művekkel vagy allúzióikkal, de a szöveghelyek itt mások.

² Janus Pannonius: Búcsú Váradtól

³ Balassi Bálint: Egy katonaének

⁴ Zrínyi Miklós: Szigeti veszedelem

⁵ Csokonai Vitéz Mihály: Az estve

⁶ Batsányi János: A látó

⁷ Berzsenyi Dániel: A magyarokhoz (I)

⁸ Kölcsey Ferenc: Emléklapra. (A latin szöveg jelentése: nincs új a nap alatt.)

*

De még a csárdák is ugyancsak hallgatnak,⁹
Költő és költőcske nagyokat alhatnak.

Testük pincekulcsát

Akár elhajítsák,

Hiába fordítnák nők felé a rudat:

A franc se' járna be értük ily nagy utat.

*

*

De íme, sötét hajam őszbe vegyül már.¹⁰

Libidó, pia, nők. Ezek is: csupa nyál.

*

Nem jelölte a sírt drága érc vagy márvány,¹¹

Csak síró porhüvely – lába felől állván.

Aztán új szablyával hazafelé tértek,

Emlegetve rozsdás kardját a vitéznek –

*

Disznók, juhak, tulkok sereggel –¹²

Maradj, Homér, fénydús egeddel,

S te, Osszián is. Énekeddel

E lápvilágot mért vered fel?

Meddő mocsár ez. Semmi kéj.

A nappal egy világos éj.

*

Küzdött a kéz, a test nem működött,¹³

Elment a józan ész, a szív alélt.

Midőn ezt írtam, ő zakót kefélt.

Mély csend lőn,

Mint szokott a vész előtt,

S valaki lassan a kardjába dőlt.

*

Ha résen is van, már nem úr,¹⁴

Csak hosszú téli éjjelen

Montblancnak szűz havába szúr

Síbotjával – az esztelen.

*

⁹ Petőfi Sándor: A puszta, télen

¹⁰ Petőfi Sándor: Szeptember végén

¹¹ Arany János: Toldi estéje

¹² Arany János: Őszel

¹³ Vörösmarty Mihály: Előszó

¹⁴ Vajda János: Húsz év múlva

Ballaghatsz éppen a Szajna felé,¹⁵
Nincs szerencséd: nem fulladsz belé –

*

Nézz fel az égre: barna cigány ködök –¹⁶
Tükréből néz a nő, s a szemedbe köp.

*

Már azt hiszed, nincs rajtad kívül semmi:¹⁷
Tövit töröd, s a gallya jut:
Kajánul somolyog a lyuk.

*

Az élet egyre mélyebb erdejében¹⁸
– Elszomorodom néha emiatt –
Ők ölelik egymást. De te sem – meg én sem.

*

Viaszosvászon az asztalokon.¹⁹
Én itt, te ott farigcsálsz egy dalon.
(Slampos vers ez, nagyon.)
Nagyon? Röhej. Hagyom.

*

...mint egy kedves vacsora melege, száll.²⁰
És a határban a Halál kaszál.

*

Vad panoráma, rémes élvezet –²¹
A pályaőr e híres sor felett
(kihagyhatatlan gag:) elélezett,
Mint aki a sínek közé esett.

*

Mikor, így este, ablakot nyitok,²²
Mégis jólesik azt képzelni, hogy
Ma nem üzennek hívó távolok.

*

Én láttam Párizst, és nem láttam semmit.²³
Rádénekeltem pár vendégszövegnyit.

¹⁵ Ady Endre: Párizsban járt az Ősz

¹⁶ Babits Mihály: In Horatium

¹⁷ Babits Mihály: A lírikus epilógja – József Attila: Favágó

¹⁸ Juhász Gyula: Anna örök – József Attila: A Dunánál

¹⁹ Tóth Árpád: Meddő órán

²⁰ József Attila: Óda – Juhász Gyula: Tápai lagzi

²¹ Kosztolányi Dezső: A szegény kisgyerek panaszai (I)

²² Szabó Lőrinc: Tücsökzene /I. (A nyugodt csoda) – Juhász Gyula: Tiszai csönd

²³ Kassák Lajos: A ló meghal, a madarak kirepülnek

Simon Roland: Nyári kaland

nap perzselte lankán
vad bogáncs vert sátrat
mély és sejtelmes határ
a nyár vége ellen lázad

ősz anyó rozsdás kulcsát
elcsente az élelmes szarka
tolvaj lakik az erdő tornyán
virágok bókolnak szírom rajba'

széllel pitypang száll
menekül a szédült táj
ajkadon érik a vágy
futunk szabadon mezítláb

Simon Roland: Kedvesem, maradj velem

fohászkodnak a koldus percek
a szeszélyes és hiú pillanatnak
a szenvedély el ne menjen
maradt még finom csók-falat

házfálnak dől a pirkadat
ébreszti az utcai zajokat
a fény elől a titkos árny
madár rajban elsuhan

a csend egy széttört persely
gurulnak a szépség-garasok
kapkodva néhányat felszed
a szerelem elállja az ajtót

füledbe súgom halkan
hívogat az ajkad
édesen marasztalnak
a balzsamos csókok

Szabó Edit Irma: Természet-bölcsőm

Megállok a Gyepes partján,
Fák ágai hajlanak a vízre,
Egy fiú siklik tutaján,
Sötét felhők gyűltek már az égre.
A szél sűrű porfelhőt kavar,
Akácvirágot röpít a szemembe,
Közeledik, jön már a vihar,
Hajladoznak a fűszálak remegve.

Asztalfiókomban őrzött verssorok,
Gondolat-vásznakon képzelt kép lobog.
Mi régen megfogott, ma újra feldereng,
Archívum-fakó kamaszlány-sejtelem.

Mocsárba süppedő, volt katlan-vidék,
Fekete-Köröshöz simult ölelés.
Mára neve Sarkad, egykoron sár-kád,
Várossá nőtt ösföld és vízi világ.

Hajló nádfüggőnyt remegtet a Bárkás,
Éden-tó megszállott horgászokra vár,
Fekete-éren hangos a kolomp,
Kopolyán úsznak ritka halfajok.

Körös-szagú szélben röppenő lepkék,
Kanyargós partokon élettér-émlék,
Sitka, Malomfok és Ökörörmény,
Kerékpártúrák, szabadság-élmény.

Fátylat libbent a szitakötő szárnya,
Rárímel a halak csobbanása.
Folyamirák-tanya parti kő alatt,
Örvénylő mélységben homokágy-falak.

Vadlibák V betűt írnak az égre,
Lelkem húrjain hullám-naplemente.
Lenyűgöz a látvány, varázs-bíborfény,
Barna estét vár a cukorgyár-kémény.

Mályvádi erdőn fülemüle szól,
Vadvirág-álmos béke-csend honol.
Nekem zenél a tücsök hegedúje,
Bársony éjszakán, a fű közé rejtve.

Az almári határ lustán menetel,
Suttog az érett búza-végtelen.
Büszkén magasodik a Peckesi-domb,
Mely bronzkori kincshelyet ránk hagyott.

Templom mellett állt egy vén gesztenyefa,
Lombja-vesztett, végleg kiszáradt.
Jelkép-törzsére méla közöny dermedt,
Odvas ág-kezelével már nem integet.

Fel-felbukkanó és büntelen idő,
Lassan ringató természet-bölcső.
Őseim lélekben velem maradnak,
Kilenctornyú templomban kondul a harang.

Szabó Edit Irma: Ünnepek

pereg a múltunk,
levéltáramban őrzöm
történetünket –

vörös ajtó hív,
red door parfüm csábít
szemérmetlenül –

sokadik ünnep
zsebórába zárt idő
örökébe lép –

belém költöztél,
önmagamba véstelek,
így velem maradsz –

égi segítő
karmikus kötelékek
bilincsebe zár –

hitünket óvja
féldrágakőből csiszolt
szerencseteknőc –

Szabó Edit Irma: Születésnapodra

Megnézem a naplementét,
Ég ünnepe bíbor folt,
Kutatlak a csillagokban,
Bámul rám a növény hold.

Ajándékba magam adom,
Áttetsző csomagolás:
Kibonthatod a szalagot,
Testem muszlinsál-varázs.

Gyertyafényben melengetlek,
Karom lágyan ölelő,
Illatommal körbefonlak,
Be van hűtve a pezsgő.

Halk zenével kényeztetlek:
Mennyei melódia;
Szenvedéllyel felgyújtalak,
Mint ostromló, vad Múzsza.

Szabó Edit Irma: Kései szikrák

Végtelen tájakon
arcodat álmodom,
röppen az érzés.

Szélesebb szárnyamon
éveid számolom,
téved a hűség.

Ablakod négyszöge
irgalom ünnepe,
démoni fény-árny.

Pillanat-bűvölet
dallama esztelen,
képzelet-foszlány.

Súlytalan ágyamon
parttalan vágy oson,
kései szikrák.

Börtönöm titkai,
hűvöse mennyei
réveteg szférám.

Arctalan száanalom
béleli páholyom,
árad a tömjén.

Rejtjeles fergeteg
üldözi léptemet,
kúszik az ösvény.

Árnyalat-képeden
féktelen lét ölel,
kényszeres hosszú.

Sorstalan rejteked
űzi a rémület,
hamvad a búcsú.

Szabó Edit Irma: Kozmikus vonzás

Ketten, mint egybetartozás-szobor,
rajtunk ölelkező idő honol.
Önmagunkból kilépve
menekülni csak egymásba lehet,
mert követnünk kell vakon,
mi számunkra elrendeltetett.

Letöltendő karmánk ránk szabott,
a múltból varázsol holnapot.
A láthatatlan sorserő összetart,
megérint egy emelkedett úton,
égi fények eredő tegnapja
tűzben fogant kozmikus vonzalom.

Szabó Gitta: Szellemtánc

Fagyosan dőltem hátra a székemben.

A rémület, amit a látvány okozott, végtagjaimat önkéntelen rándulásokra készítette. A hirtelen mozdulattól kezemből kiesett a díszes csomagolású ajándék, amit a házigazdának hoztam, és hatalmasat puffant a padlón. A vendégszoba, ahová az inas bevezetett, ódon hangulatával, a falakon lógó vastag, aranyozott keretes képeivel, sötétbarnára pácolt tömör fabútoraival rátelepült a légzőszerveimre.

Míg a házigazdára vártam, a fojtogató levegőtől fuldokolva, izzadságcseppek homokkal, szikrázó szemekkel néztem a festményeket. Valamiért odavonzották a tekintetem, nem eresztették. Amint néztem a képeket, lassan megelevenedtek rajtuk a szereplők, kiléptek az olajjal festett vászonból, és előttem repkedtek, keringtek és kavarogtak. Olyan volt az egész, mint valami szellemtánc. Fekete csuklyás emberek fejvesztve menekültek az őket üldöző lovasok elől, kiknek piros köpeny fedte vállukat, mely vadul lobogott a levegőben – vörösre festve mögöttük az eget.

Az egyik lovas ádáz harcot vívott a vele szembeszálló csuklyással, aki valahonnét egy hatalmas kaszát kapott elő, és óriási erővel csapott a rátámadó lovasra, akiből egy pillanat alatt lett üldözőből áldozat.

A kasza lecsapta a lovas fejét, ami éppen elém gurult.

Sikítottam, ahogy csak a torkomon kifért! Üvöltöttem, szemeim tágra meredtek, lélegzetem elakadt! Éreztem, amint a vér kifut a fejemből, és az ájulás kerülget.

Hirtelen nyikordult a bejárati ajtó. Vendéglátóm kerek, mosolygós arccal jelent meg, üdvözlésre nyújtva a kezét.

Én dermedten, levegő után kapkodva még mindig a széken hátradőlve, mozdulatlanul ültem. Házigazdám csodálkozva nézett rám:

– Rosszul vagy?

– Levágta ...a ...a fejét! – mutattam remegő kézzel magam elé. – Itt van..., ide gurult a... elém.

Vendéglátóm kérdően nézett rám.

– Mi gurult eléd? De hát nincs ott semmi!

Lassan eszméltem. A levegőt is egyre könnyebben vettem. Szemeim elől felszállt a köd. A viaskodó, csatározó alakok immár mozdulatlanul díszelegtek a festett vásznon.

Az inas mellém lépett. Egyenes derékkal lehajolt, hogy felvegye az elejtett csomagot. Óvatosan mozgott. Felegyenyesedett, és komótosan nyújtotta felém a díszes csomagolású dobozt. Mikor rám nézett, szemében különös fény csillant meg. – Ez bolond! – gondolhatta magában, és száját fagyos mosolyra húzta.

Bátortalanul vettem át a felém nyújtott a csomagot. Kezemben az ajándékkal, bambán álltam a szoba közepén, úgy néztem körbe. Egy hatalmas, nyitott ablakon át vidám napfény áradt a szoba belsejébe, megvilágítva a festményeket.

– Olyanok mintha mozognának! – mutattam a lovasok felé.

– Igen! A fény játéka. Azért tettem ide őket, mert itt a leghatásosabbak – válaszolta a vendéglátóm.

– Igen. Hatásosak, az biztos! – mosolyogtam immár magamon, hiszen rájöttem, mi is történt valójában. – Túl élénk a fantáziám!!

Odaléptem a házigazdához, és barátságos üdvözlés után átadtam neki az ajándékot, amit még mindig a kezemben szorongattam, s amit ő izgalomtól kipirult arccal kezdett bontogatni. Égett a vágytól, hogy minél előbb megtudhassa, mit rejt a dobozka.

– Akár egy kisgyerek! – gondoltam – Sosem változik!

Szabó Gitta: Ne bántsd a hattyúkat!

Csüggedten állt. Halott tekintettel, mereven bámulta a móló lábaihoz halkan verődő hullámokat. Az idő lassan haladt, az óramutató szinte meg sem mozdult. A végtelenek tűnő vízben hófehér hattyúk úsztak lassan, ráérősen.

A környező fákon még a levelek sem rezdültek. Mozdulatlan és néma volt minden.

Gondolatai zavarosak voltak, akár a víz, melyet szinte már nem is látott. Csupán egyetlen gondolat kavargott a fejében. – Ugorjak, vagy ne ugorjak?

Egy lépést tett előre. Már teljesen a móló szélénél állt. Egy enyhe széllekés is elég lett volna ahhoz, hogy a vízbe sodorja vézna, törékeny testét. De még tétovázott. – Még egyszer, utoljára! – gondolta, majd megfordult, hogy visszanézzen arra a jól ismert tájra, ahol felnőtt, és kedvese is él. Már biztosan keresi őt. Hagyott neki búcsúlevelet. Nem bír tovább így élni. Betegen.

Ismét a víz felé fordult. Szíve nehéz volt. Hiszen ő szereti az életet. De így? Még egy röpké pillanat, aztán örökre vége. Ugrik, határozta el magát.

Amint ez a gondolat végigfutott fejében, a békésen úszkáló hattyúk hirtelen, mint akik megijedtek valamitől, felszálltak, és a magasban tovarepültek.

A lány megrémült! Elméje egy csapásra kitisztult. Szinte pánikba esett, mikor ráébredt, mit is akart tenni. Eszébe jutott a levél. Gyorsan megfordult, hogy minél előbb hazaérjen, és eltüntesse azt az árulkodó levelet. Ekkor vette észre, hogy kissé távolabb egy kócos, göndör hajú gyermek kavicsokat dobál a vízbe.

– Miért riogatsz a hattyúkat? – kiáltott oda a gyermeknek, aki angyali mosollyal nézett felé, majd felállt, és észrevétlenül eltűnt a le szálló esti félhomályban.

Szakáli Anna: Csendbe zuhan a világ

Homályba menekül a nappali fény,
elpihen a vadgalamb fák rejtekén.
Szegényes a fészek, néki oltalom,
bár csak összedobált, rozoga alom.

Lélekház a test, sárból veté az Úr,
számtalan titok, rezzenő ideghúr.
És amint alkotott minket az Isten,
érző szívvel áldott meg e testben.

Élet-ölén ringat, édes mostoha!
– véli, ki együgyű, s Isten ostora
még nem csattant hitehagyott hátán,
öntudatlan lelkét öli a sátán...

Örök körforgás, csak a lélek számít,
pillanat a lét, sötét és fény kábít...
Csend, magány, édes testvére a gyász.
Vibrál a bánat. Holtakra ki vigyáz?

Gyertyafény hív, lobogó lángja béke,
örök világosság földi üdvössége.
S ha jó a fáradt est, alászáll a Nap,
felhők között elbúcsúzó gondolat,

gyászolók gyújtotta ezer láng ragyog,
igézve az égre nyíló holnapot,
s az életteremtő titkok tudója
számba veszi, kinek van még adója.

Elvesz, és – törvény szerint – majd visszaad,
mert lélek csak új porhüvelyben szabad.
Bár rab lesz, ki bilincset maga rak fel,
lelke fénye kopott, és az idő közel....

Csendbe zuhan a világ, a sóhaj is halk;
keresztre szállva madárka kezd egy dalt.
Helyettem szól: fájó, gyönyörű ének...
... vagy az életért ad hálát Istenének.

Szakáli Anna: Vihar

Tihany alatt, a part alatt
sötétséget hoz el a nap,
hullám veti, hullám dobja,
parti kövek közé hányja.
Nádsodrású, komor a víz,
elszabadult csónakot visz.
Hullám hátán szakadt hínár,
üvölt a szél, hajót himbál.
Suhint Zeus, villáma fény,
fekete ég, fekete kép,
hol szivárványt vetett nemrég,
partján búgtak a gerlicék,
most a félelem dajkálja,
sötét víznek sötét árja,
lökdösődő szél cibálja,
s vele sír a fűzfa ága.

Szakáli Anna: Istennek kedves

Kóbor lélekként
keresem álmom,
keresem, kutatom,
sehol sem találom.
Festeni hív feslett,
kopott vászon.
Ecsetek titka
marad a másé,
vágyam a semmi,
az elmúlásé.
Megváltani létet
nem lehet már,
kínozz az idő,
engem vár,
és lesi bánatos
könnyeimet.
Ki vagy, ki nem hiszed
érveimet?
Ki vagy, ki nem lehetsz
enyém soha?
Istennek kedves,
nekem mostoha.

Szakáli Anna: Gyermeink...

Mikor megszületsz,
csodálnak téged.
Ahogy öntudatra ébred
tisztafényű lényed,
egyre több lesz a gond,
hamar eltanulod,
hogyan kell hazudni,
verekedni éppen,
s ha az irigység
fertőzi meg szíved,
a szó, mit szádba adnak,
az fordul ellened.

Pedig csak tükör vagy,
s csak magukat látják,
akik gyermeküket
önfeledten szidják....

Szakáli Anna: Tihany

Emlékül állított tábláit nem őrzi
ódon klastrom mállott, kőfalú romja.
A visszhang már régen messze szállt,
tán a párától hamvas dombok közé,
a mindig morcos Belső-Somogyba.
Kálvária hegyén új szelek fújnak,
üvöltő fájdalmat titkol ma a nép,
happy-boldogságtól visszhangzik az utca,
csak bennünk él még a kecskekörmös kép.

Szijártó Károly: Szabad–e...

Szabad-e az érzélemvilágnak szenvedni,
Boldogtalannak, embernek lenni,
Más bajával nem törődni,
Emberként sorsüldözötté válni?

Várok. – Ki tudja, mióta
S mit várok? – kérdezem.

Gyengéd teste hozzám simul.
Lelke súgja bánatát. Mily fura ez az élet!
Emitt ének lágy hangja szól,
Amott dráma hallik. Ez éltünk
Dialektikája.

Pang, szünet nélkül dobban a szív.
Meddig jár, ki mondja meg?
Jöttem a semmiből,

Hogy megtestesüljek – születésem által,
S testet öltvén, élvén elhaljak – semmiként.

Szabad-e a jövődön rágódni?
Kell-e a múltadat feledni?
Létezőként a jelenben élned.

Várok, alkotok: formálom Létemet,
Gondolatom a messzeségbe mereng.
Mily különös az élet, jelenben élsz,
A múlt, jövő komponenseként...

Érzelmek halmaza gyanánt
Mutatom önmagam.
Küzd a test a lélekkel, az ember emberrel,
Magam önmagammal: vívódom mindvégig.
Semmi, szól a szám, vagyok, és várok rád!
Ki tudja, mióta, meddig még?

Szabad-e az érzelmek miatt a világnak
Szenvedni,
Embertelennek, emberként élni?

Szijártó Károly: Álom

Álmomban máshol járok.
Zöld utakon virágok.
Ne felejts, ha visszatérek.
Hozzád vágyom, ha nem vagy velem.

Utamat a sors hogy hajtja!
Én vagyok a lovas rajta.
Szép napok, bús éjszakák
Egybefolynak, eggyé válnak –

Nem fest már a szép szivárvány
Csaló, lidérc vágyat.
Nem hív a jó, s a rossz se szól:
Itt hagynak magamra, ha felébredek.

Szijártó Károly: Vallomás

Csak a forma,
Csak az alak, mi változik.
S nem új az, amit alkotok, formálok.
Mert a tartalom régi,
Ősi, mint maga a lét.
Belőlük táplálkozom,
Mint magzat anyja méhéből.

Szijártó Károly: Elfáradt

Megtört, *elnyűtt*, fásult
Plusz kihűlt már
Megtörődött magában áll
Tartja fogja szent kötelék
Nyugszik tűr vár
Megszokottá vál'

Kesergőn *keres* kér
Felhökken csapásán
Bús szívétől futva
Mindig keres – *akar*
Nem jut révbe
Nyugvást nem talál

Szijártó Károly: A fenntartó

Él az állat, a fa, a fű,
A napfény élteti.
Ha lankad, eső öntözi.

De mi is élünk!
Mi éltetne, ha nem a hit,
Mi öntözne, ha nem a tett.

Ha tett és hit egyesül,
Hoz mindig valamit,
'Mi lebeg előttünk,
S elvész a haladásban.

Szilágyi József: HABAKUK kispróféta nagy igéi

Jaj, jaj! Mert bűnös népemet
még nagyobb bűnös kerítette
hatalmába! Nem értem ezt,
sóvárgok méltó feleletre:
ó, vajon meddig túri az Ég?
s kap-e az igaz – jutalmat?

Íme a válasz: Minden kincs elég,
máglyaként ég majd a zsarnok alatt.

Mert végül mindenki megítéltetik:
semmi büszke bálvány akkor nem segít,
rabló nagy népeket rabul ejtenek...
Az igaz megszabadul, hite által él.

Porból suttogja sok rommá lett kastély:
Bűnös kezek zsákmányt tűznek gyűjtenek.

Szilágyi József: Fakéreg

Fájt, amikor belém véste:
„Szeretlek...!”
Hordom most, mint tetoválást
emberek.

Majd ha vágnak és égetnek,
füstjeleim égbe mennek;
vége ennek
is...

Szilágyi József: Hajléktalan karácsony

Sötétedik, és nincs még szállás.
Erősebb, gyakrabban lesz a fájás.
Hiába, no, ha több a vendég,
a gazdagoké az elsőbbség.
József már ideges, Mária nem,
sóhajtozik csak csöndesen.
Végül egy koldus ad tanácsot:
istállót mutat, benne jászolt.
Bölcsőnek jó lesz. Mossák a jászlat:
titkon mégiscsak királyfit várnak...

...Csillagot gyújt aztán fölöttük az ég:
királyok királya, üdvözölve légy!

Szilágyi József: A levél

Kezemben remeg a leveled,
szívembe nyilallnak szavai –
mint jó kis fűszeres hazai,
könnyesre csípi a szememet...

Tatár Judit: Két változat egy lyukas zoknira

1.

Kis lyuk tátongott egyik zoknimon,
nem molesztáltam, hagytam élni.
Ő sem bántott, miért tanítsam félni?!

Tisztára mostam a zoknit, szárogattam,
utat nyitottam a körnek előre,
szép, erős lyukat hizlaltam belőle.

Szabadnak született, hát legyen szabad!
– Ép zokniból jut is, meg marad –
Csak így lehet egyénisége.

Nem fogtam be száját, hagytam beszélni,
a stoppolófa maradt néma. Remélni
így tanítottam, mint anyja a fiát.

2.

Este fáztam,
sarkán kis lyukkal zoknit húztam fel.
Reggel nagy lyukra ébredtem.
Elképzeltem az éjszakai vajúdást:

Már látom a fejét!
A lyukon egyre
kijjebb türemkedő sarok,
mint csecsemőfej
tágítja a kaput,
vajúdik a zokni,
gáttalanul egyre feszül,
tágul a nyílás,
csak a vér és sikítás
marad el,
hangtalan repedéssel
bújik ki a láb,
mint csecsemőfej.

Büszke vagyok zoknimra.
Életet adni – zokszó nélkül –
tudni kell!

Újlaki T. Erzsébet: Álmaink

Már az álmaink sem a régiiek,
elvették tőlünk az égiek
a tüzet, a színt,
azt, hogy nappal
valóvá tegyük, mit láttunk
éjek kapuján át,
azt az édes kint.

Még álmodunk, de minek?
(Ébredünk a semminek.)
Hunyunk fáradt szemet,
s míg a lélek a semmiben lépeget –
fakó tájon járva,
fásult közönnyel nézünk szét,
s majd ébredünk a színtelen világra.

Újlaki T. Erzsébet: Ballagásra

Ha kérdik majd,
mi volt a jó,
mondd:
a példa,
a simogatás,
a szó, a lélekcsiszoló.

Ha faggatnak majd,
mi volt a szép,
mondd:
az érzés,
az ének,
az emlék,
mely velem lép.

De ha nem kérdené senki,
akkor szólítsd a Világot,
nyisd a tarisznyádat,
melyből szétosztogatható
a Példa,
a Simogatás,
az Ének,
a Szó,
az Útravaló –

Feliratkozás a Barátok Verslista levelezőlistájára:
subscribe@verslista.hu

**A Barátok Verslista kötetei megrendelhetők
a megrendeles@verslista.hu címen**

Újlaki T. Erzsébet: Menekülés

Ebben a világban
semmit nem lehet tenni,
sem felhőket repülni,
sem igazat álmodni,
egy másikba át kell menni.

De ott, abban a másikban
szárnyatlan kell repülni,
álmatlan kell álmodni.
Vissza kell jönni:
szárnyakkal itt alázuhanni,
csak fekete-fehéret, de álmodni.
Ébren maradni. Itt maradni.

Újlaki T. Erzsébet: A látogató

Majd eljön. Félek.
Időt kérek.
– Nincs több idő! –
hallom. Rekedt a hangja.
Leül majd a sarokba,
talán komótosan pipára gyújt.
Remegve figyelem.
– Fegyelem! – szól
a fekete, arctalan csuha alól.
Nem kérdezem.
(Indián karikákat ereget.)
Ő mesél majd életemről
(cinikus mondatok a füst mögül),
s bevégni:
– Ennyi volt! –
– Értem.
Többet nem is kértem.

A Képzeld el c. folyóiratunk honlapjának címe:
<http://www.kepzeldel.hu>

Újlaki T. Erzsébet: Az utolsó vers

Egyszer majd az utolsót is
meg kell írni,
a szivárvány-röptűt,
az egyszerűt,
a tölgyfagyökerűt,
a patakban csobbanó,
égben csattanó,
rímes-rímtelen csodát,
a Szóban maradót.

De addig futkosnak
színek, képek, árnyak
– csomói a magánynak –,
szétesett, egyke-mondatok:
szivárványról,
patakról,
égről
álmodom.

Várhelyi Klára: Játszmák

Kalapban pipáz kinn a csend.
Mogorva – mélán rágja magát –,
Köp egyet – ez a rend
itt –, s néz utána a füstön át.

A pletyka kukoricát foszt.
Az elhulló szemek – sóhajok:
ő tudja a jót és a rosszt,
hogy miért van így, ki az ok,
és főleg azt, hogy könnyebb ez,
mint a *hogyan*, ha nem lenne.

Ülünk szemközt – miként lesz...
Hol a mi játszmánk benne?

Várhelyi Klára: Hat óra

Hallod, sistereg a tévé, az apád kiabál, vad dühvel ugat néhány kutya, bokrok alatt lelapulva macska figyel, s a sötétből éberén izzik a zöld szem. Izzik, akár lámpátlan utak végében a lámpa, és a sikátor mélyén ebben az éjben aléltan s részegen alszik a csend, s otthontalanság ül a néma arcokon. Itt reggel a nap vörösen kel a házak öble fölött, s panelek közt felvert por feleselget vissza egy-egy pimasz, ostoba mondatot, és letelepszik egy siető és névtelen arcra, egy új autóra, egy darab aszfalt csíkra, betonra, lesz így egy az úttal, és egy a szélvédővel, az arccsonttal. Végigrohan utcánkon, majd végül anyámként lép be az ajtón.

Várhelyi Klára: Szentestei imádság

Álmok, rongyok, jajok, gyilok,
Igaz szavak, holt papírok,
Olmos agyak csontketrece,
Kiabálj csak, rab lelkecske!
Verve, ölvé, dúlva, zárva,
Kikészítve, özvegy, árva,
Süket szemekben vak kezek,
Néma vértől mocskos karok,
Mit keressek? Mit keresek?
Mit talállok? Mit talállok?

Várhelyi Klára: Lépcsőházak (ajánlva: S.P.-nek)

Összeívelt mozdulatunkra lobban
szolgaként minden zene, míg nyakadra
vág্য rakódik fel lehelet-nyomokban:
hajnali pára.

Szerteszórt vízpermeten imbolyogva
még alig több önmaga kételyénél,
hát erényünk ázik a házsorokra.
Csikkek, eső, szél.

Csalfa szégyencsók pirul el helyettem,
s íveket hajlítva gerincvonásom
tengelyén, már oly nehezen sugom: nem,
mégse szeretném...

Várhelyi Klára: Pszichoanalízis

Néha az álmaim állatokká zárnak,
hogy a fény csíkosan essen rám.
Markolom árnyát a tétahullámnak
a cenzúra mindkettő oldalán.
Mert széthasadtam alattam,
és a rácsárnyékon csüngve
csak limbázom be zavartan
a tudattalan űrbe.

Végh Sándor: A csend benned van!

Lepelként borul rád a vérző hajnal,
cseppenként hullnak eléd fájdalmaid,
megannyi ormóttan, ölelt kötél szakad szét,
hittel vett remények adják ajándékba
életed értelmét.

Roszkedved egén gyilkos villámok,
miért szaggatják a szépség üdvösségét?

Köntösével omlik a tájra az éj,
csend hallatja álmodó énekét.
Szépsége álom, párnádra dőlve
ne hagyd, hogy az idő visszavegye
örömeidet,
s életedet add az elmúlt percekért!

Hiszem, hogy lelked temploma
a boldogság imáját visszhangozza!
Hiszem, hogy szereteted minden atomja
szivárványként öleli át a közöny sötét egét!
– közben fiatalságunk zuhan arcomra –
Hiszem, hogy meghallod a csend halk szavú,
furcsa énekét az őszinte, igaz érzelmekért!

Végh Sándor: Elhajló fények

Ünnepünk fázósan dől neki a sötét
földszenteknek, rőt gyertyaláng
festvénytáncot jár szépvarázs hiteken,
éphalál kering imával idézett angyalokhoz,
lusta mennyei táj kering.
Isteni éden térdel reszkető őszi fénynézetekhez,
csendhangok enyésztek békés öleléseinket.

Öreg gúnya ez az emlék,
harmat mozdulat hajigál gyertyaillatot.
Táncol, roppan, szinte fáj, s ha mégsem,
– hiszen itt ülök az élők fényes pitvarán –
burkolt régi emlékek lerúgnak magukról,
rohannak az árnyak érthetetlen
foszlányain át.

Az alvó emlékek haladnak gyökereken,
– sírás és árnyék fuldoklik értük –
a semmi foszlányain át, az érinthető és
rohanó árnyak est-csend-zene rendje
úgy szól régi pillanatról,
– mely alszik már a múltban –
mint éberalvás előtt a harang.

A szélfúttá sírokon barázdákba
ágyazott báli ruhája összehajol
a tiszta, fagyos álmokkal, s
ring a csendes fekete,
messze, nyugtalan, tudattalan anyag.
Kristálykőd a hangja, bing-bong,
ragyog, lépdel, bezár és ostromol.

A fűzfa is enged a fák létképének.
– bár húzza torkában a tudat –
Az anyag helyében konduló harang,
nyújtja-húzza esőszárnyát megnyugvásra,
bontja belső templomát alvásra,
–ide térdel szív, s az ész –
halk, mámoros énekként.

Ébred a tűnt, dúlt pillanat,
zsendül-szépül a földfelleg.
Ráhajt, izzik és hátrahagy,
a még zöld kerti kósza szirmokra
szórja a vélt tavaszt, s lázad,
pont akkor, amikor
halottak napja van!

Végh Sándor: A Költő Barátnak!

Csak az őszi falevél lehulló csendjébe öltöztetett
szavak néma kiáltása fordít feléd fényeket,
gondolatokat,
ahogy belemosódnak a tájba.
A szürke éjbe sulykolt elképzelések vándorolnak
szíved lángjára, apró tűzifát gyűjtanak a fel-
adatok máglyáján,
elvesz-hozzátesz, életet-gondolatot-fényeket.
Csak átszűrt szívfények világlanak utadon,
miközben Taigetosz hegye öl szilánkokra.
Csak a széttört hangok élnek süket fülekben,
csak rakod őket sorba, polcra-rendre, napról-
napra.
Betűk omlanak szívedre, ölelnek-hívna-várnak,
ráhajolnak ég fölé, föld alá, csavarogsz titok-
ban közöttük,
bohó-bús szavakba menekülsz, szíved burkát
sérted fel végül,
ontod véred-lángod, titokban kívánod.
Úszik álmodra egy sötét felleg,
de fémpallos üsse-vágja-ölje fájdalmadat,

amiként hölgyfehér ünneped gyolcstisztasá-
gúra mosod,
sima gondolatokká hajtod.

S léssen: nem tudod, ki vagy, de már tudod,
hogyan hol vagy,
csak fülelsz, gondolsz apró fényeket a szívbe,
csepp vágyakat az érzelmek vizébe, fürödni
kívánsz,
de óvakodsz a sodró élet vágyaitól, apró szí-
láncjaitól,
a holdfény árnyaitól, a fejekbe ültetett kép-
zelgésektől.

Jönnek-mennek-vannak, loccsannak gondolatok,
– maradj így, amíg lehet –
álmaid hozzák el kulcsodat, amely mégsem
nyit kapukat.

Csak nézed, csak nézed, ahogyan a hold bámul rád,
söpör félre papírlapokat, mondatpacákat,
minek is azok, amikor hallgatnak a fák, motoz
a gyökér.

Hiába a hívságos beszély, jön-megy a gondolat,
húz magához a lét, közben becsületed vetél
sikeres himnuszokat.

Ám odakinn hallgatnak még a jégbe dermedt fák:
dobj csak követ a rideg homály vizébe, ott
fodrozódnak hullámai,

lássuk, miként formálják át a tiszta lét abszo-
lút képét,

mutatja ott abban a sötét alagút mélyében el-
rejtett célt,

a fényt, a csodát, hisz csak rajtad áll,

– jön-megy a való –

veled vagy nélküled!

Álmodd életed igazra! –

Csak úgy, ekképpen: egyszerűen!

Végh Sándor: Önarckép

Szendergő emlék formálja
villanásokban alvó kedvesét,
fölötte csönd ül,
ezeréves ágak görcsös ujjai között
– Úgy, mint egy önarckép a vízben –
libben néhány falevél.
Poros úton taposva
botlik az elfáradt láb,
képek, képek,
az utcák, az emberek,
a fények, hangulatok,
kövek és gondolatok
egy csomagban, és én
birokra kelek velük.
Kitárt tekintetek figyelnek,
mosoly virraszt a hiányok között,
– mint egy régi mozifilmben –
ébredő szél súgja a szavakat,
csak ez a képjáték tűnik fel.
Ablakokban merülnek el a csillagok,
vonzódás kondul
az esti harang hívó hangjában,
mosolyokból épül a Hold,
odaül közéjük, mesél.
Kóborlok az elszenvedett kínok között,
majd állva hallgatom a mesét,
elcsendesedik a múlt,

– egy arany fénytincs kezemben –

kibontom hulló szirmok közül
azt az egyet,
az igazit,
azt a régit,
hogyan tudjam, igen:
ember vagyok.

Végh Sándor: Anyunak

Gyönyörű öltözet,
mely aprósítja életed,
a mát, mely mélyen nyúlik
a múltba,
alapos hitből táplálkozván
él abból.

Küzdelmed végtelen
útján éreted el azt,
mi éltet...hiszen

nincs zöld
fény nélkül,
nincs fény
anya nélkül,
nincs lélek,
élet nélkül,
nincs élet –
Nélküled!

Ölelted magadba
életem zavarát.
Mostad ki szennyesem
állandó mocskát.
Ragadtad nyakon
rossz szellemek ostorát,
s hívtad életre
újra és újra
a megértés mosolyát!

Csak ott álltál,
– jött bármi vihar–
és derűs maradtál.
Széles kötényed kiterítve
óvtad gyermeked, letörölve
az apróság könnyeit.

Csak ott álltál,
– a színpadon –
óhajtva, hogy ne lásson senki,
igaz ember lett belőlem
– mégis –
Köszönöm, Édesanyám!

Viemann László: Te hős, igaz Királyunk Mátyás

Te, ki korodnak erejét már
akkor felkészültségben láttad,
érezted értelem hatalmát,
ébredő reneszánszt, tudattad
nemzeteddel, legyen kulturált.

Rólad tanúskodik művészet,
dicsőíti korod ötvözet,
mi „magyar műhely” névhez fűzet.
Ékes humanista műveltség
igazolja a te nevedet,
Hunyadiak hollós címere.
Krónika a könyvgyűjteményed,
irányt ad nekünk, utódoknak,
tudomány-szükség hatalmának.

Viemann László: Nyári randevú

E kellemes nyári délután'
remegő izgalom fogott át,
máig is – félszázad múltán –
időnként a gondolat visszaránt.

„Idei!” Izgalom elmúlt már,
bár mégis: elmélkedéskor bánt.
Ó, e nap érzés fellegig szállt!
Nem csoda! Ő volt: szép, szőke lány.

Ahogy kéz a kézben összeforrt,
– mit sem sejtve – lelkünk mámorán,
az idő szép volt, nem háborgott,
Ámor csókra várt e délután.

Mint kék ég villáma csapott rám,
amit kért tőlem a szép, szőke lány.

Viemann László: Anyai varázs

A szemének mozdulata, apró zsengeség;
az Ő nyugtató, őszinte mosolya, csekély
nyoma az idegenkedésnek; édes, érző arca,
valahogy óvatosan találja a boldogság karca;
Ő a megfontolás nyíltsága; Ő hatékony
nyugalom, szerény és beható; Ő finom
és állandóan készséges, rendkívül biztos
a lelke hitében, kegyes és nagyon okos.
Ő figyelmesen merész; Ő lágyság; tragikus
félelem Ő vétek nélkül; Ő derű, tájékozott,
hosszú, engedelkeny szenvedés. Igen, ez igazság,
egy mennyei szépség és gyönyörű varázs
az én Anyám, a vér, amit általa kaptam,
amivel gondolkodom, és amivel eddig alkottam.

Viemann László: Ádám és Éva

Ők mentek – egészen a Paradicsom-határig,
már megszegték a szerető Isten akaratát,
szégyellve, de vállalni akarva a büntetést.
Elhagyva a kerub-angyal lángoló kardját,
majd látják a bájos világot lábaik alatt,
mi gyönyörű. Azonban Éva a szívében
érzi: egy nap lesz túl égető fény, adat,
tüske és izzadás s bogáncs ezer műben.
Ez a csatatér az elesett szenvedők helye,
ahol Sátán és az ő légiója lesve vár,
elszórt halállal s mindenféle szégyenlettel,

abban a világban, hol a bűn, mint víz-ár –
Megálltak Ádámmal a perzselő napon,
Éva halkán suttogja: „Tettünk lett a pokol.”

Vozárik Lajos: Szűk udvaron...

Szűk udvaron bontogatom
vágyaim vitorlavásznát.
Érzem, a végtelen vár rám:
angyal kísér lépteimen –
utcán, téren ott van velem.

Déli, vad tengeren járnék,
ahol fény terem, nem árnyék.
Ott vásznat lehet bontani:
tágas térben nyíljanak
lelkem borostyán-álmai!

Elöttem irigy kerítés áll,
mögöttem vad, konok hegyek.
Félek: végleg itt rekedek...

Vozárik Lajos: Templomban

Templomba vittél kézen fogva –
félhomály, nem szólt orgona.
Bennem mégis fúgák zengtek
az ódon falak között,
s szelíd mosolyodtól
mellembe sámándob költözött.

Míg ott álltunk kéz a kézben –
egy óra múlt, vagy perc csupán?
Nekem úgy tűnt,
kedvesen kacsint egy angyal
a templom oldalfalán.

Vozárik Lajos: A tó

Hegyek közé szorítva
pihen egy tó. Vize tiszta,
benne minden látható.

Tükrében magát nézi
a mélán vérző pamat-felhő,
az izzó, palaszürke szikla,
a gyermekét ringató sellő,
a lustán halászó récepár
meg a haját bontó fűzfaág.

Vagy a nádas, min szellő neszez,
rajta bájos madár-hangjegyek.
És a partján fekvő kis ladik,
mely új kötelet,
dagadó vásznat álmodik.

Csak engem nem lát
vizében senki se.
Én lennék a tó,
vagy ez is csak mese?

Vozárik Lajos: Gyűjtogató

– Mi lesz belőled, kisfiam?
– Gyűjtogató szeretnék lenni.
– Gyűjtogató?

Gyűjtogató, az hát!
Megégetném a szép nők
arcát és nyakát.
Legyen mind piros,
nem pedig barna meg fehér.
Lángoljon mindegyik! –
ha ajkam hozzájuk ér...

Gyűjtogató lettem,
s gyűjtottam, ha kellett.
Szikrát vetett szemed:
olthatatlan tüzet
te gyűjtottál bennem.

Vozárik Lajos: Az idő

Kitartón kopácsol az idő
létünknek rideg márványtömbjén.

Egyszer szilánk hull,
másszor fénylő szikra.

Ám van úgy, hogy e félkész munka
hullt szilánkját tenné vissza...

Vörös Bernadett: Jegesmedve söröző

Otthonos környezet fogad
Ügyes pincérek vállalják
A trükkös feladatokat
Egy hölgy
Titanicot rendel
A koktél király
Megtöri a csendet
Mulatozás zene
Járja át a helyet
Mindenki ropja
Akinek csak lehet

Vörös Bernadett: Miért? Miért? Miért?

Miért? Miért? Miért?
Gyerekként így tanulsz,
tudást kapsz a miértekre válaszul.

Felnőttél, de mégis miért?
Tán jobb lett a Világ?
Megérdemelted, mit sorsod kíván?

Kevereg sok gondolat,
apró fondorlat.
Jutalmad a torkolat.

Tanulj, s tapasztalj!
Tévedni fogsz ezerszer még,
hiába kérdezed: Mégis miért?

A válasz úgyis elmarad,
jövőd rejtélye megmarad,
életed megszakad.

Vörös Bernadett: Rózsákkal borított

Rózsákkal borított
ágyban fekszem,
testemet befedi
leheletnyi rongydarab.
Odakúszol hozzám.
Ajkad forró ajkamhoz ér.
Lángra lobban a kék!
Örömtáncot jár
mind, aki él.

Vörös Bernadett: Fohász (másképp)

Menekülnék a világból,
rohannék, ahogy lábam se bírja tán,
gyorsabban mozognék,
mint a hurrikán;
elsöpörnék mindent,
mit ember alkotott;
nem lenne senki, ki gazdag,
se ki koldusbotra jutott.
Átadnám a tiszta földet
azoknak, kiktől elloptuk egykoron.

Uram! Nézz le a földre!
Lásd a rontást,
mely emberkézből fakad!
Sírj újra, özönvizet árasztva!
Ne kíméld a világot,
csak az állatokat.
Ne hagyj életben
egyetlen embert sem!
Nem kell, hogy a
„Rothadás bölcsője”
Újraéledjen –

Vörös Bernadett: Álmod láttam

Álmomban csodás
helyen jártam,
hófedte házikó
előtt megálltam.

Gyengéden átkaroltál,
szívemnek kedves
szavakat suttogtál.

Karodba vettél,
úgy vittél a házba,
boldogan léptünk
a meghitt szobába.

– Hatalmas ágy,
körülötte gyertyák,
a kandallóban
izzott a láng –

Hajnalban felriadtam,
kerestelek ágyamban.
Fájó volt az ébrenlét:
szép álmom véget ért.

A BARÁTOK
VERSLISTA
2007. ÉVI
ÉS
2008. ÉVI
DÍJAZOTTJAI

A Barátok Verslista vezetősége 2006. júliusában díjat alapított.

A díj neve:

Amatőr Irodalomért Verslista Díj

A díj leírása: Faragott fa alapon tűzzo-máncozott díszítés.

A díj kiadásának székhelye: A Barátok Verslista székhelye.

A díjjal együtt kiadásra kerül díszoklevél is, melyen a díj neve, kategóriája, a díjazott neve és az átadás ideje szerepel.

A díszoklevelet a lista alapító-vezetője és egy választott tag írja alá.

A díjat minden évben két kategóriában adjuk ki.

A „publikációért” kategóriában az értékelés szempontjai:

- a művek minősége, a listán és különböző külső pályázatokon elért helyezések;
- a Barátok Verslistán való minőségi publikálás és annak gyakorisága;
- a Barátok Verslista révén, mint másodközlés, más irodalmi megjelenési helyen, mint pl. weblapokon, irodalmi listákon, nyomtatott vagy helyi illetve országos sugárzású rádióban, tv-ben, nyilvános helyi vagy országos rendezvényen való szereplés illetve azokon saját művekkel való szereplés;
- a Barátok Verslista által szerkesztett és megjelentett ingyenes vagy hozzájárulásos kötetekben való megjelenés;
- saját önálló kötetek megjelenése.

A „közösségért” kategóriában az értékelés szempontjai:

- tagtoborzás;
- weblap, és egyéb nyomtatott kiadványok készítése;
- a publikálás anyagi fedezetének előteremtése, szponzorok biztosítása, a Verslista kiadványainak terjesztése, egyéni felajánlások szorgalmazása, azok gyűjtése;
- a lista népszerűségéhez a széleskörűen megvalósítható ötletek előterjesztése;
- a Barátok Verslista baráti közösségé formálásának elősegítése;
- minden olyan tevékenység, mely a lista elismertségét, minőségét, értékállóságát elősegíti.

A díjat minden év októberében – a Barátok Verslista megalakulásának évfordulóján – adjuk át, egy irodalmi találkozó keretén belül.

A 2007. évi díjazottjaink a következők:

Publikációért kategóriában egy díjat adtunk ki. A díjazott:

– Péter Erika.

Közösségért kategóriában két díjat adtunk ki. A díjazottak:

– Hanyecz István

– Sz. Gábor Ágnes.

A 2008. évi díjazottjaink a következők:

Publikációért kategóriában egy díjat adtunk ki. A díjazott:

– Bodó Csiba Gizella.

Közösségért kategóriában idén egy díjat adtunk ki. A díjazott:

– Kiss Angéla.

Ez évben **Különdíjat** is kiadtunk. A díjazott:

– Szabolcsi Erzsébet.

Gratulálunk valamennyi díjazottnak!

Most következnek a publikációs kategória díjazottainak bemutatása, írásai....:

**PÉTER ERIKA
BEMUTATKOZÁSA**

A szerző bemutatkozása

Szarvason születtem. Életemnek több színtere volt. Békéscsabára 1989-ben költöztem. Jelenleg tárlatvezető vagyok a Jankay Galériában. Nagy szerencsém van, hiszen ezáltal közel kerültem a művészetekhez, ismerkedem a művészek világával. Imádom a zenét is, a helyi kórusban énekelek. Sokáig óvónő és drámapedagógus voltam. Ehhez az időszakhoz fűződnek a legkellemesebb emlékeim. Az egyik legszebb, hogy a Kossuth Rádióban az „Óvodások műsorát” is vezethettem. Békéscsabán az óvodák törvényességi felügyeletét láttam el. Nem vagyok bürokrata alkat, így nem tudtam igazán megkedvelni ezt a munkát. Tulajdonképpen mindig a humán tantárgyakat szerettem, de Vácott egy véletlen folytán a gimnázium reálosztályába kerültem, s így szellemi kapacitásom és időm legjavát az ábrázoló geometria felesleges tanulmányozására kellett fordítanom.

Tulajdonképpen gyermekkorom óta írok verseket, de valahogy nem tudtam kibontakozni, mert egyrészt kevesen tudtak erről, másrészt különösebben senki nem biztatott. Kb. 1980-tól maradtak fenn „írásos emlékeim”. Az írás nagyon fontos számomra. Fiam halála után – úgymond – grafoterápiaként működött, ma már belső szabadságot biztosít, mint valamilyen belső kényszer, feszítő erő tör ki belőlem. Mára a grafoterápiától eljutottam a gyermekversek írásáig. Talán a sors késői kárpótlása, ajándéka ez.

Szívesen idézek Kamarás Klára hozzám írt biztató soraiból, melyek oly kedvesek és meggyisztelők számomra: „Nem tör meg semmi. Élet, sem halál / Verssoraid meséket rejtenek. /Ne légy te más, írd úgy, mint egy gyerek, / ki holnapnak ír, s nem csupán a mának.”

Bibliográfia

<http://www.verslista.hu> antológiái, folyóiratai:
Képzeld el 2006. 2007., 2008.; **A lélek temploma** 2006.; **Sodrásban** 2006., 2007., 2008

Accordia Kiadó antológiái:
Fényzivatar 2004.; **Játszmák árnyakkal, fénnel** 2006.; **Jelek a hóezüstben** 2006.

Egyéb antológiák:
Szárnypróbálgatók 2004.; **Szívtükrök** - Révai Digitális Kiadó, 2006.
Ritka madár - Békéscsabai Irodalmi Antológia, 2005. és 2006.
Üzenetek, vallomások, strófák - A rétsági Spangár András Irodalmi Kör antológiája, 2007.

Egyéb megjelenések:
Börzsönyi Helikon, Kaláka, Klári néni kuckója, Canada.hu, fullextra.hu, máskepplatok.hu, iroldalmiradio.hu, Délibáb (Irodalmi Művészeti folyóirat), Föveny folyóirat, Napsziget folyóirat, Hallgató (Az Irodalmi Rádió Hangos Kortárs Irodalmi Antológiája (2006-tól), Lyra (2005-től több antológia), Békés Megyei Hírlap (karácsonyi, költészetnap, magyar kultúra és anyák napi irodalmi melléklete), Mérleg - Békéscsaba Város kéthetenként megjelenő lapja valamint a Ludové Noviny szlovák havilap, szlovákra lefordított verseivel.

Önálló kötet:
Mindörökké mosoly - Accordia, 2005.; **Verselhetek** - Móra Kiadó, 2007.

Pályázati díjak:
Szárnypróbálgatók 3. helyezés, 2004.; Verslista nyílt pályázatán 3.(2005) és 2. helyezés (2006); Ezüst Toll Irodalmi-díj, 2006.

Péter Erika: Dobozba zárt napfény

A doboz sárga volt,
nem irigy, csak sárga.
Sérülékeny napfény,
szelencébe zárva.
Papírból ragasztott
erőtlen téglatest,
ám belseje színes,
játékos, szellemes.
Azt hittem, a doboz
örömet rejti...
Láttam, ahogy a szél
a szemétbe ejti.

Péter Erika: Dobozba zárt fájdalom

Fonott doboz.
Halott emlékeim őzbarna őre.
Másnak ócska lim-lomok.
Nekem drága múlt-romok.

Benne jöttöd jelző lelet,
dísztvírat, levelek.
Csuklódra tett kórházzsalag,
bizonyíték, hogy te - Te vagy.
Az első fotód meztelen,
s ahogy pihensz a mellemen.
Az első hajad, az első firkád,
az első betűd, az első irkád.
A legelső ellenőrződ.
Anyák-napi szép köszöntőd.
Fogkeféid gyűjteménye.
Ballagásod süteménye.

S az exitus.
A végjelentés, hogy már nem vagy....
... hogy elmentél.

Péter Erika: Álmom

Feküdtem meztelen, fiatalon,
szénával tört testtel, tanyaudvaron.
Néztem a mécsessel pettyezett eget,
néztem a döcögő Göncölszekeret.

Hevertem csillagok
palástja alatt,
holdsárgított felhő
szemembe szaladt.
A telihold forgott.
Óriáskerék.
Üveglapocskákra
hullott szét az ég.
Darabokra törve
zuhogott egymásra,
visszhangzott a szilánk
éles koccanása.

Figyeltem húsz évvel
előtti kezem,
vártam, hogy érkezzen
értem a szerelem.

Bámultam a bolond,
éji délibábot,
bámultam a lassan
széteső világot.
Szédültem, mellemre
lőveltt sok fénylándzsa.
Szétrobbant valami
a csönd-éjszakába.

Tücsök zenéje volt,
szinkópát muzsikált,
így vigasztalta
a tavaszi éjszakát.

Tudtam, ha kinyújtom karom... még elérem,
mert Ő most a gyertya odafenn az égen.

Péter Erika: Kamarás Klárának

Miként tudsz ólomból
pilleszárnyat szőni,
kő súlyú poggyásszal
piheként körözni?
Lelkeddel belém látsz,
lényed felém nyújtod.
Széttaposott álmom
földmélyből kihúzod.
Életerős kezed
simítja homlokom.
Mintha anyám volnál,
vagy közeli rokon!

Péter Erika: Futómadár (Születésnapomra)

Hallom, ahogy halad
az idő. Felsebzi a lábam
az elfáradt cipő.

Futok. Hervadt hajam
fodrozza a szél. Röpül, s megelőz
egy száraz falevél.

Rohanok. Csüng rajtam
a bánat. A vadóc vadhajtások
szaggatják ruhámat.

Ezüst harmat hullik,
alkonyul. A futómadár szeme
homályba borul.

Állok. Csak az idő
siet. A távolban a végtelen
és egy csillagsziget.

Péter Erika: Szobába zárt gondolatok

A Föld exitusa messze,
ám a haláltusa egyre
közelebb. Közeleg.

*

Mocorog az éj,
huhognak a baglyok,
a halálhangok mellett
nászdalokat hallok.

*

Ne félj, boldogtalan,
én melletted állok,
a nyomorúságban
nincsenek határok.

*

Kopogtatás nélkül
jöttök a szobámba,
kéredzkedés nélkül
tűntök a homályba.

Péter Erika: Babértövisek

Lehetsz sámán vagy varázsló,
vár a vágyak madara,
máglya lángja légy – parázsló,
mint Johanna – valaha.

Képzeld, hogy az élet végig
ritmust s rímeket kíván,
gyermekkortól érettségig
csüngj a szavak vigaszán.

A mulandó szenvedélytől
ne reszkess reménytelen,
a keresztre feszítéstől
fájdalmad tórd szüntelen.

Hajnalfényben, esti mélyben,
ha fejedhez ér babér,
tudd, hogy tövisek füzére
az áhított diadém.

Péter Erika: Oltár előtt

Megszülettem – ringass engem,
éhes vagyok – táplálj engem.
Melegíts, mert mindig fázom,
simogasd meg ráncnyakláncom.

Fogy előttem minden ünnep,
évgyűrűim sorra gyűlnek.
Fut előttem minden felhő.
Fogócskánkban legyenek első.

Péter Erika: Tavaszom titkai

Távoli útvjáról
tétován érkezett.
Szivárványszín testén
a fű még didereg.
A kitárt ablakon
fénybatyuját hozta.
Indulása előtt
vásznát aszúrozta.
Szerelmet nem hozott.
Hitet lehelt belém.
Térdem elé rogyott,
és suttogott: Ne félj,
felmelegítem még
véred kihűlt cseppjeit,
összeforrasztom rég
széttört lelked sebeit.

**BODÓ CSIBA GIZELLA
BEMUTATKOZÁSA**

A szerző bemutatkozása

A háború utáni első békeévben, húsvét táján, két bátyám után születtem Diósgyőrben.

A húsvét számomra mindig a tavaszt, az új fehér cipőt, a fiúk a „rideg tartásos”, fiús nevelést jelentették. A Diósgyőri Vár pedig a támadás kivédését, ha Miskolcra a „nem szép város” jelzőt használta valaki. Itt nőttem fel. 12 esztendősen kezdtem el írni „első regényemet”, bátyáim nagy derülésére. Ettől kezdve titokban alkottam. Többnyire verseket írtam, míg az olvasáskor a regényeket részesítettem előnyben. Olvastam mindenhol, mindenkor és mindent. Fák trónjára vonultam, 14-15 éves koromban túl voltam a nagy francia írók műveinek többségén.

Könyvtáros szerettem volna lenni, de Édesapám keresete nem tudta fedezni debreceni tudományegyetemi tanulmányaimat. Dolgozni kezdtem. S az irodai munka apró szüneteiben is írtam. A Csend c. könyv első fejezetét és néhány versemet kollégáim felhozták az országos ifjúsági lap szerkesztőjének, Baranyi Ferencnek, talán 1970-ben. Ő írásra biztatott, úgy vélte, a prózám érettebb.

Író szeretnék lenni – mondtam társamnak, mivel 25 éves koromban találtunk egymásra.

S Ő bejárta velem az országot, hogy legyen miről írnom. Szerelmünk kiteljesedett, de az írás váratott magára. Csak az Ő elvesztését követő néhány évnyi csend után indult meg a tollam, s azóta nem áll meg.

A gyárváros szürkeségét ifjú koromban kiírtam magamból, ma a természet csodái, a teremtes csodái, a harmónia, a békesség, a szeretet teremtő energiái foglalkoztatják gondolataimat, s ezeket próbálom formába önteni. Egyszer talán „öntőmester” lehetek.

36 éve Budapesten élek, s az írás kapcsol össze a „Barátokkal”, a világgal.

„Az írásaim: én vagyok!

Hangulatok – gondolatok!...” – így kezdődik ez évben megjelent verseim ajánlása.

S a folytatás...?

Bibliográfia

<http://www.verslista.hu> kiadványai:

Képzeld el folyóirat 5.; 6.; 2008/01; 2008/02; 2008/03; 2008/04; 2008/05

Sodrásban 06 antológia 2006.

Sodrásban 07 antológia 2007.

Sodrásban 08 antológia 2008.

Idő és Lét c. hangos CD 2008.

Egyéb antológiák:

KLARIS ANTOLÓGIA '06 2006.

KLARIS ANTOLÓGIA '07 2007.

„Tavaszi varázs” **Antológia** 2007.

„IrodalMatt a magyarnak” **IR**, 2007.

KLÁRIS, Irodalmi Rádió és a Kaláka kiadványaiban folyamatos megjelenés

Önálló kötetek:

Az út – 2003.

Hullámok – 2003.

Rózsa és kereszt – 2003.

Szikrák – 2003.

Egyipt avagy Sepsesz Ankh – 2003.

A rózsaszín ország Jordánia – 2003.

Szentföldnek útjain – 2003.

CSEND-Életem – 2005.

Sorsom lábad elé – 2005.

ÉG-KŐ – 2007.

77 vers – 2008.

Damaszkusz kapujában - 2008.

Bodó Csiba Gizella: Szólj! Kérlek!

Szólj, kérlek!

A madarak nem velem beszélnek,
A fák valami ősregét mesélnek –
Nem értem intésüket!

Szólj, kérlek!

Emberi hang szomjas fülemnek
csörgedezzen, érleljen gyönggyé a kagyló –
Emberi szó!

Szólj, kérlek!

Ezer zaj dübörög a világban,
néma minden – mint klastrom-kerengők –
lelkemnek bugyrában!

Szólj, kérlek!

S kettészeled szelíd szavakkal
békétlen csendemet ... Egyetlen szót,
s én megértelek!

Bodó Csiba Gizella: Kötődések

Az ablakban egy árva hegyi kristály,
festett üveg, nedves orchidea,
tegnap értékének olcsó maradványa,
lélek-árnyék torzult mosolya.

Lehetne másnak is ez becses,
de kötődés nélkül semmit nem jelent,
a tárgyak értéke múltad hú kutyája,
a gazda ment, hát Ő is vele ment.

A jelen, mint a füst, úgy foszlik széjjel,
gondolatokban a múltat bújtatod,
a jövő reményeit óvón lehelgeted,
a „háborús pincéből” majd egyszer felhozod.

Bodó Csiba Gizella: Messzeség

Ma már minden
messzeség:
a messze kék,
a kék hegyek,
a búcsút intő
két kezed,
a fájdalom
a kifújt jaj,
a vigasz-kérés:
Vigasztalj!
A hideg tó,
a hó hegyek,
feszült erekkel
megyek,
kő-cipő a lábamon,
súlyát, nyomát
otthagynom.
Minden földi
rátapad,
őrzi majd
a nyomokat,
lepkeszárnyban
erezet –
Messzeség,
beléd veszek!

Bodó Csiba Gizella: Álom-ittas

Dereng a hajnal, kócos álom
elbitangolt nyájként kódorog
fejemben, Apám kísér egy kapuig
s fénysebességgel elrobog.

Minden éjjel más karok ölelnek,
magától minden éjjel más lök el,
utazgatom, pályaudvarok peronján
állok, s felébredek a semmivel.

Bodó Csiba Gizella: A kereső

A kereső mindig talál
egy kulcsot, egy jelet,
ami új kaput nyit –
lehet – új titkok felé,
s ha mindenről
megfeledkezett,
vezetik őt, aki keresett!

Bodó Csiba Gizella: Kis éji zene

Álmom fehér liliom,
gordonkába bújt fájdalmas éjszaka
gyötrelem húrján játszó dallam,
senkit nem várok haza.

Lila fény időzött illat-orgonán,
a mélyben mozdul a pedál,
a boltív alatt, oszlopok sípján
felcsendül egy gregorián.

Bodó Csiba Gizella: Emlékezni....

Menjünk, fiam, Apád beteg,
mindent elmondott, mit el lehetett!
Már nem válaszol, a kéz hideg,
tekintete ég hűvösébe mered.
Emléke kristály-kúpot épít,
mélyít hideg tavat,
barlangteste titkába
ősi kuruzslóként avat!
Eljön majd, ha úgy akarod:
ritmust füttyöl fuvola-réseken át,
ott fúj majd a szélben, hívhatod.
Emlékezni fogsz Rá,
s Ő emlékezni fog Rád!

Bodó Csiba Gizella: Csak az holt....

Csak az holt, kinek nem adtak életet,
akiben nem remeg fel szívünk vérének lüktetése,
ki után nem dereng fel senkinek emléke,
aki önként vonult a síri messzeségbe.
Ki után nem maradtak tettek,
kit már őseink is elfeledtek,
ki máshoz jó szóval soha nem szólt ...
Csak az holt – aki soha nem volt.

Bodó Csiba Gizella: Engedd el

Szent sírokon lépdél át az éjféli,
a templomkertben egy fűzfa búsong,
maga alá húzza lábát a harang,
öblös torkában csak a csend-zene bong.

Kísérem a holdat, mint az alvajárók,
pedig oly igazán éberen vagyok,
messze kerülnek a békés álmok,
szememben csillag-pillanat ragyog.

Új ős-káoszt támasztott a világ,
ember műve fordult nem remekbe,
vad hírekkel zaklat fel minden,
hogyan legyen így nyugodt az este?

Mindennek kitaposott rendje volt,
ember s állat az ösvényét tudta,
most magjában sül meg a virág,
mintha évszakok fordulnának vissza!

Tudatom, kérlek, csendesedj le,
küldj békés álmot minden nyugtalannak.
Engedd el az anyagi világot,
kristályágyon adj helyet a tudattalannak.

Bodó Csiba Gizella: Hajnali elmélkedés

Nyitott kapu vagyok-e én, vagy
huzatos ház, melyen átjár a szél?
Képes vagyok-e nyitni másokat,
vagy szívem rozsdás, kulcs nélküli lakat?

Tudok-e menni, ha menni kell,
marasztalok-e aggódva valakiért?
Vagy csak húzom a falakat, másnap lerombolom,
s siránkozom a romok tetején?

Csak úgy csapódom, mint gazdátlan kutya,
ki rúgástól, simogatástól egyformán fél?
Szabadság vagy szerelem – nem kell választanom,
mi köt, mi old, mi mennyit ér?

Szabadságom már mindenki visszaadta,
szerelem hűséggel nem engem kísér,
csak elmélkedem kicsit még magamról,
hogya: épp most? meg hogya: mivégre?
Kint vijjogva füttyül a szél!

Bodó Csiba Gizella: Porrá leszek

Nem vészek el, ha por vagyok,
megkeményedem, ha kő.
Új születéssel újként gondolkodom,
a szellem szabadsága és szárnya nő.
Mi itt idő, a végtelenben végtelenség.
Fényév centivel hogyan mérhető?
Széllel járom a világot, köpenyébe rejtező
lelkem könnyű pihe, emelkedő.
Csontom por-formában hullik jövőm elébe,
mi szemem fényében már tetten érhető.

KÖSZÖNET

Köszönet

Változó világunkban egyre kevesebb ember szentel időt, pénzt és fáradságot a kultúrának. Éppen ezért értékeljük mindazokat, akik belső késztetést éreznek, hogy bizonyítsák segítő szándékukat. Köszönettel tartozunk a kötet megjelenéséért néhány önzetlen támogatónak, több barátnak és társnak, akik ma is hisznek az amatőr írókban, akik hisznek bennünk. Egyengették a kötet megjelenésének útját, kiemelkedő szerepet vállaltak patronálásukkal. Hálások vagyunk anyagi támogatásukért.

Köszönetet mondunk mindazoknak, akik lelkes közreműködésükkel önzetlenül segítették a „Jelen-Lét” összeállítás megjelenését. Álljon itt a nevük, mint egy baráti kézfogás, köszönetképpen:

Ábrahám Istvánné Szeged
Baranyai Attila Badacsonytördemic
Bodó Csiba Gizella Budapest
Csente Valéria Dabas
Gősi Vali Győr
Hajdu Mária Isaszeg
Hanich Györgyné Zirc
Őszi Anita Kartal
Szabó Gitta Budapest
Szné Fazekas Margit Cegléd
Sz. Gábor Ágnes Budapest
Tóthné Nagy Erzsébet Hajdúböszörmény
Vörös Bernadett Székesfehérvár

Ez a kötet a Sodrásban 2008. c. kötet bevételeinek köszönhetően jött létre.

TARTALOM

Bevezetés 3

Írásaink 7

Ábrahámné Ági 8

Bajnóczi Piroska 10

Benke Rita 13

Bíró Pál Tibor 20

Bor Erika (Evelyne Langerh) 22

Csatlós András 40

Csente Valéria 44

Csontos Márta 45

Dénes Mónika 49

Egry Artúr 51

F. Bozó Éva 53

Fazekas Margit (Szomorúfűz) 56

Fekete Eszter (Arthemis) 57

Fortune Brana 61

Geisz László 69

Gősi Vali 74

Hajdu Mária 80

**Hanyecz István
(Stefanicus Hungarikusz Firkász) 83**

Kamarás Klára 87

Kátai Hedvig 90

Keszy-Harmath Dániel 93

Kiss Angéla (Mimangi) 96

Koródi Sándor 98

Kovács Daniela (Vörös Liliom) 105

Kovács József Tibor 107

Kovács Károly (koka) 110

Maszong József (Samway) 113

Mayer Zsó 116

Mézes Mónika 119

Molnár Lajos 121

Molnár Szilvia (Aphrodite) 123

Móricz Eszter 126

Nagy Erzsébet (Pendzsi) 129

Nagy László Zsolt (Poeta) 132

Ódor György 134

Őszi Anita 138

Poroszlay Gabriella 141

Rácz Katalin 145

Szabolcsi Erzsébet 150

Sz. Gábor Ágnes (Latomus) 152

Simon Roland 155

Szabó Edit Irma 156

Szabó Gitta 160

Szakáli Anna 163

Szijártó Károly 166

Szilágyi József (Árvai Emil) 169

Tatár Judit (Bambusz) 170

Újlaki T. Erzsébet 171

Várhelyi Klára (cherno) 174

Végh Sándor 176

Viemann László 182

Vozárik Lajos (dalos) 184

Vörös Bernadett (Angel) 186

**A Barátok Verslista 2007. évi és 2008. évi
díjazottjai 189**

- 2007: Péter Erika 193

- 2008: Bodó Csiba Gizella 201

Köszönet 209

Tartalom 211

Ajánló 215

Megrendelési cím:

Barátok Verslista

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

(<http://www.verslista.hu>)

AJÁNLO

KEDVES ELFOGLALT EMBERTÁRSAM!

Nincs ideje?

Túlságosan fáradt, hogy nekiüljön fogalmazni?

Nincs kedve? Nincs ötlete?

Nehezen jönnek tollára a szavak?

BÍZZA RÁNK: FORDULJON AZ ÍRÓPULTHOZ!

Megírjuk, készre írjuk, átírjuk; lektoráljuk,
szerkesztjük, korrigáljuk; begépeljük,
megformázzuk, kinyomtatjuk az Önnek és/vagy
Cégének fontos és sürgős írnivalókat.

BÁTRAN TÁMASZKODJÉK AZ ÍRÓPULTRA!

Vegye igénybe - országos szinten egyedülálló -
szolgáltatásainkat, és dőljön hátra nyugodtan!

Csak ennyit kell felírnia:

pluteum@gportal.hu -

<http://iropult2006iropult.5mp.eu>

06-20-444-6556

- és leírhatja a gondokat.

ÍRÓPULT. AZ ÍROTT SZÓ KÖTELEZ.

- A. **ALKALMI ÍRÁSMŰVEK ÉS BESZÉDMŰVEK** (rigmusok, köszöntőversek, pohárköszöntők, meghívók, értesítők családi, baráti összejövetelekre, évfordulókra, egyéb eseményekre);
- B. **MAGÁNJELLEGŰ ÍRÁSMŰVEK:** elsősorban rokoni, baráti, szerelmi levelek vagy bármilyen más, magánjellegű szövegmű;
- C. **KISELŐADÁSOK, (SZAK)DOLGOZATOK,** újságba beküldendő **OLVASÓI LEVELEK** (készre írás, stilizálás, újragépelés – vázlat vagy kézirat esetén);
- D. **SZAKMAI ÖNÉLETRAJZOK** (hagyományos vagy amerikai típusú – igény szerint);
- E. **HIVATALOS ÍRÁSMŰVEK:** levelek, illetve egyéb szövegek (kizárólag egyéni szövegezésű válókeresetek, meg-hatalmazások, kérvények, kérelmek, beadványok, panaszok, reklamációk stb.);
- F. **KÖZÉLETI ÉS ÜZLETI JELLEGŰ (CÉGES) ÍRÁSMŰVEK:** leírások, ismertetések, beszámolók, jegyzőkönyvek, árajánlatok, jegyzékek, leltárok, használati utasítások, megrendelés-szövegek, hirdetés-szövegek, reklámszövegek, szlogenek stb.;
- G. **KÖZÉLETI BESZÉDMŰVEK** tetszőleges alkalomra: hozzászólások, felszólalások, ünnepi beszédek, megemlékezések (pl. évfordulókon), avatóbeszédek, köszöntők (pl. céges vendég), búcsúztatók (pl. nyugdíj) és (világi) sírbeszédek, nekrológok;
- H. **KÉSZEN KAPOTT** (kézzel vagy írógéppel írott, illetve számítógépről nyomtatott), magánkiadásra szánt szövegek, **KÉZIRATOK** (pl. szakdolgozatok, naplók, visszaemlékezések) tartalmi és/vagy nyelvi **GONDOZÁSA**, kiadásra történő előkészítése);
- I. **KIVONAT, JEGYZET vagy VÁZLAT** készítése hozott, kizárólag nyomtatott sajtótermékből (újság- vagy folyóiratcikk, kiadónál megjelent tanulmány vagy szakkönyv).

JELLEN-LÉT

*Ma még talán,
jelen vagyok és létem,
ahogy remélem,
hagy tán nyomot.
Ameddig létünk
e világot járja,
lehetnénk boldogok.*

*Ma még talán,
elhinthesem közéték,
porladó létem,
gyommagvait.
Mi, ha táptalajra lel,
egyszer tán kikel.
ma már csak ez boldogít.*

*Ma még talán,
túl sok, amit kérek,
a jövőt kérdem,
de nem felel.
Ha a gyomok között,
virágra is leltek,
könyörgöm néktek,
ne dobjátok el.*

(Geisz László)